

องค์ประกอบความสำเร็จการพัฒนา นักกีฬาฟุตบอล
เยาวชนไทยสู่ นักกีฬาฟุตบอลอาชีพ

โดย

นายทนุเกียรติ จันทร์ชุม
ผู้อำนวยการฝ่ายกีฬาอาชีพและกีฬามวย
การกีฬาแห่งประเทศไทย

นักศึกษาวិทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร
หลักสูตรการป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ 61
ประจำปีการศึกษา 2561 พุทธศักราช 2561 – 2562

หนังสือรับรอง

วิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร สถาบันวิชาการป้องกันประเทศ ได้อนุมัติให้เอกสารวิจัยส่วนบุคคลเรื่อง “องค์ประกอบความสำเร็จการพัฒนาทักษะฟุตบอลเยาวชนคนไทยสู่นักกีฬาฟุตบอลอาชีพ” ลักษณะวิชา สังคมจิตวิทยา ของ นายทณุเกียรติ จันทร์ชุม เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรการป้องกันราชอาณาจักร รุ่นที่ 61 ประจำปีการศึกษา 2561 พุทธศักราช 2561 - 2562

พลโท

(ขจรฤทธิ์ นิลกำแหง)

ผู้อำนวยการวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร
สถาบันวิชาการป้องกันประเทศ

บทคัดย่อ

เรื่อง องค์ประกอบความสำเร็จการพัฒนา นักกีฬาฟุตบอลเยาวชนไทยสู่นักกีฬาฟุตบอลอาชีพ

ลักษณะวิชา สังคมจิตวิทยา

ผู้วิจัย นายทนุเกียรติ จันทร์ชุม **หลักสูตร** วปอ. **รุ่นที่** 61

การศึกษาองค์ประกอบความสำเร็จการพัฒนา นักกีฬาฟุตบอลเยาวชนไทยสู่นักกีฬาฟุตบอลอาชีพมีวัตถุประสงค์ของการวิจัย 1. เพื่อศึกษารูปแบบการพัฒนา นักกีฬาฟุตบอลเยาวชนไทยสู่นักกีฬาฟุตบอลอาชีพของนานาชาติและประเทศไทย 2. เพื่อเปรียบเทียบรูปแบบการพัฒนา นักกีฬาฟุตบอลเยาวชนไทยกับรูปแบบการพัฒนา นักกีฬาฟุตบอลเยาวชนของนานาชาติ 3. เพื่อศึกษาองค์ประกอบความสำเร็จการพัฒนา นักกีฬาฟุตบอลเยาวชนไทยสู่นักกีฬาฟุตบอลอาชีพ และเสนอแนะแนวทางการพัฒนา นักกีฬาฟุตบอลเยาวชนไทยสู่นักกีฬาฟุตบอลอาชีพ ครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยใช้รูปแบบการวิจัยเชิงเอกสาร (Documentary Research) ร่วมกับเก็บข้อมูลด้วยการสัมภาษณ์เชิงลึกผู้ให้ข้อมูลสำคัญ ได้แก่ ผู้บริหารกิจการฟุตบอล ผู้ฝึกสอน นักกีฬาฟุตบอลที่ประสบความสำเร็จ เป็นต้น

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าสำหรับประเทศไทยมีกลไกหรือศูนย์กลางการพัฒนา นักกีฬาฟุตบอลเยาวชน คือ โรงเรียน ซึ่งเป็นศูนย์บ่มเพาะความสามารถด้านฟุตบอลให้กับเยาวชน โดยมีความแตกต่างกันไปตามความพร้อมและการสนับสนุนของแต่ละโรงเรียน ขณะที่นานาชาติพบว่าการพัฒนา นักกีฬาฟุตบอลเยาวชน มีศูนย์กลางการพัฒนาที่อะคาเดมีฟุตบอลของแต่ละสโมสร เป็นกลไกหลักในการพัฒนาเยาวชน ตามโปรแกรมฝึกซ้อม โค้ช และทีมงานด้านต่าง ๆ ที่เป็นมืออาชีพ เพื่อพัฒนา นักกีฬาฟุตบอลเยาวชนจากรุ่นสู่รุ่นเพื่อให้ก้าวไปเป็นนักกีฬาฟุตบอลอาชีพในลำดับต่อไป ส่วนองค์ประกอบความสำเร็จการพัฒนา นักกีฬาฟุตบอลเยาวชนไทยสู่นักกีฬาฟุตบอลอาชีพพบว่าควรมุ่งเน้นการลงทุนและสนับสนุนอย่างเป็นระบบโดยภาครัฐเป็นผู้ริเริ่มเพื่อสร้างโครงสร้างต่าง ๆ ให้เหมาะสมและเอกชนนำไปปฏิบัติต่อ เป็นการลดต้นทุนให้ภาคเอกชนเพื่อให้สามารถจัดสรรทรัพยากรและลงทุนกับการพัฒนา นักกีฬาฟุตบอลเยาวชนได้อย่างเหมาะสม มีองค์ประกอบความสำเร็จ 5 ประการ ได้แก่ มิติด้านการพัฒนา ระบบ มิติการสร้างรูปแบบการเล่น มิติการพัฒนา ผู้ฝึกสอน มิติการพัฒนา ระบบอะคาเดมี และมิติการพัฒนาเยาวชน

Abstract

Title	Factors Contributing to the Successful Development of young Thai Football Players to the Professional Level		
Field	Social - Psychology		
Name	Mr. Tanukiat Junchum	Course	NDC Class 61

The objectives of this study were to : 1) study the patterns for the development of young football players to the professional level in Thailand and the foreign countries; 2) compare the pattern for the development of young football players in Thailand with the foreign countries and 3) identify factors contributing to the successful development of young Thai football players to the professional level and provide recommendations for the successful development of football.

This study was qualitative research which using a form of research namely a documentary research document. The data was gathered from the in-depth interviews with three groups of people who are related to football—including top executives/managers, coaches, and successful football players.

The study found that the mechanism driven to the development of youth football players in Thailand and the foreign countries was different. The development of young football players in Thailand mainly relied on readiness and support from the young players' schools where they practice football. For foreign countries, football academy of each football club was the main mechanism that contributes to the development of young football players. Most of the clubs have their own professional coaches and officials who are experts in football so that their young players can get the appropriate and efficient training system leading to great development. Moreover, well practicing system will help to produce the next generation of professional players in no time. For the factors contributing to the successful development of young football players to the professional players, the results suggested that it should start from the government by giving systematically support and investment in order to make an initial well-planned structure. Then, the government should let private sectors to take over of implementing football development programs. The government's support will help the private sectors to reduce their costs. Lastly, the study concluded that there were five dimensions leading to the successful development of young football players, namely system development dimension, formation of the patterns of play dimension, academy development system dimension, and youth development dimension.

คำนำ

การศึกษาวิจัย “องค์ประกอบความสำเร็จการพัฒนานักกีฬาฟุตบอลเยาวชนไทยสู่นักกีฬาฟุตบอลอาชีพ” ฉบับนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าและจัดทำขึ้น โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาองค์ประกอบความสำเร็จในการพัฒนานักกีฬาฟุตบอลเยาวชนไทยสู่การเป็นนักกีฬาฟุตบอลอาชีพ โดมนำรูปแบบการพัฒนานักกีฬาฟุตบอลเยาวชนของนานาชาติ เพื่อนำมาเปรียบเทียบและนำมาปรับใช้กับการพัฒนานักกีฬาฟุตบอลเยาวชนของไทย ซึ่งผลการวิจัยและข้อเสนอแนะต่าง ๆ จะเป็นแนวทางให้กับผู้ที่ต้องการจะผลักดันวงการฟุตบอลไทยก้าวสู่ความสำเร็จอย่างยั่งยืน อีกทั้งจะเป็นการส่งเสริมให้เกิดการสร้างแรงบันดาลใจให้กับเยาวชนให้หันมาสนใจกีฬา เพื่อลดปัญหาทางสังคม และก่อให้เกิดการพัฒนาเชิงเศรษฐกิจด้านการท่องเที่ยวเชิงกีฬา สามารถสร้างให้เป็นอาชีพกับเยาวชนไทยในอนาคตตามแผนยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี และในโอกาสนี้ขอขอบพระคุณอาจารย์ที่ปรึกษาที่เสียสละเวลาให้คำแนะนำการจัดทำการศึกษาวิจัย และขอขอบคุณผู้ทรงคุณวุฒิในการประเมินและวิเคราะห์แบบสัมภาษณ์เชิงลึก และขอขอบพระคุณบุคคลสำคัญในวงการฟุตบอลของไทย อาทิ นายกสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยฯ พลตำรวจเอก สมยศ พุ่มพันธุ์ม่วง โค้ชทีมชาติไทย คุณศิริศักดิ์ ยอดญาติไทย คุณเกียรติศักดิ์ เสนาเมือง รวมถึง นักฟุตบอลอาชีพที่มีประสบการณ์ค้าแข้งในไทยลีกและต่างประเทศ รวมถึงอดีตประธานกรรมการ บริษัท ไทยพรีเมียร์ลีก จำกัด ดร.องอาจ ก่อสินคำ และได้รับเกียรติอย่างยิ่งจากผู้บริหารสโมสรฟุตบอลอาชีพ คุณเนวิน ชิดชอบ ที่สละเวลาอันมีค่าในการตอบแบบสัมภาษณ์ครั้งนี้เป็นอย่างดี ล้วนแล้วแต่มีคุณค่าต่อประโยชน์ของชาติ

หวังเป็นอย่างยิ่งว่างานวิจัยฉบับนี้ จะเป็นประโยชน์ต่อผู้ที่เกี่ยวข้องไม่มากนักน้อยในการนำผลการวิจัยไปใช้หรือประยุกต์ ใช้เพื่อให้เกิดความเหมาะสม และตลอดจนเกิดแนวทางในการปรับปรุงพัฒนางานวิจัยให้กับผู้ที่มีความสนใจในรายวิชาหรือผู้ที่เกี่ยวข้องต่อไป

(นายทนุเกียรติ จันทร์ชุม)

นักศึกษานิเทศศาสตร์ป้องกันราชอาณาจักร

หลักสูตร วปอ. รุ่นที่ 61

ผู้วิจัย

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อ	ก
Abstract	ข
คำนำ	ค
สารบัญ	ง
สารบัญตาราง	ฉ
สารบัญแผนภาพ	ช
บทที่ 1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	3
ขอบเขตของการวิจัย	4
วิธีดำเนินการวิจัย	4
ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย	6
คำจำกัดความ	7
บทที่ 2 การทบทวนวรรณกรรม และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	8
ยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี	8
บริบท สถานการณ์ และภาพรวมของอุตสาหกรรมฟุตบอลระดับโลก	11
รูปแบบการพัฒนานักกีฬาฟุตบอลเยาวชนคนไทยสู่นักกีฬาฟุตบอลอาชีพ ของนานาชาติ	26
รูปแบบการพัฒนานักกีฬาฟุตบอลเยาวชนคนไทยสู่นักกีฬาฟุตบอลอาชีพ ของประเทศไทย	27
เปรียบเทียบรูปแบบการพัฒนานักกีฬาฟุตบอลเยาวชนไทยกับรูปแบบ การพัฒนานักกีฬาฟุตบอลเยาวชนของนานาชาติ	32
องค์ประกอบความสำเร็จการพัฒนานักกีฬาฟุตบอลเยาวชนไทย	
สู่นักกีฬาฟุตบอลอาชีพของนานาชาติ	33
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	36
สรุป	38

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า	
บทที่ 3	วิธีดำเนินการวิจัย	39
	ประชากรและผู้ให้ข้อมูลสำคัญ	39
	การคัดเลือกผู้ให้ข้อมูลสำคัญ	39
	เครื่องมือการวิจัย	40
	การพัฒนาเครื่องมือการวิจัย	40
	การรวบรวมข้อมูล	42
	การวิเคราะห์ข้อมูล	42
	สรุป	43
บทที่ 4	การวิเคราะห์ข้อมูล	45
	รูปแบบการพัฒนานักกีฬาฟุตบอลเยาวชนไทยสู่นักกีฬาฟุตบอลอาชีพ ของนานาชาติและประเทศไทย	45
	เปรียบเทียบรูปแบบการพัฒนานักกีฬาฟุตบอลเยาวชนไทยกับรูปแบบ การพัฒนานักกีฬาฟุตบอลเยาวชนของนานาชาติ	47
	องค์ประกอบความสำเร็จการพัฒนานักกีฬาฟุตบอลเยาวชนไทยสู่นักกีฬาฟุตบอลอาชีพ	48
	เสนอแนะแนวทางการพัฒนานักกีฬาฟุตบอลเยาวชนไทยสู่นักกีฬาฟุตบอลอาชีพ	52
บทที่ 5	สรุปและข้อเสนอแนะ	55
	สรุป	55
	ข้อเสนอแนะ	59
	บรรณานุกรม	60
	ประวัติย่อผู้วิจัย	62

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า	
3 – 1	รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิในการประเมินเครื่องมือแบบสัมภาษณ์และสนทนากลุ่ม	41
3 – 2	ประเด็นคำถามการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-Depth Interviews) และผลการประเมินจากผู้ทรงคุณวุฒิ	41
3 – 3	ประเด็นคำถามการสนทนากลุ่ม (Focus Group) และผลการประเมินจากผู้ทรงคุณวุฒิ	42
4 – 1	ปัจจัยความสำเร็จของการพัฒนาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทย	49

สารบัญแผนภาพ

แผนภาพที่	หน้า	
2 – 1	โครงสร้างการบริหารงานของ FIFA	13
2 – 2	โครงสร้างภายในองค์กรของ FIFA	14
2 – 3	แผนที่แสดงเพื่อของสหพันธ์ฟุตบอลในทวีปต่างๆ	15
2 – 4	รูปแบบการพัฒนานักกีฬาฟุตบอลเยาวชนไทยสู่นักกีฬาฟุตบอลอาชีพ ของนานาชาติ	26
2 – 5	รูปแบบการพัฒนาเยาวชนสู่การเป็นกีฬาฟุตบอลอาชีพ	29
2 – 6	รูปแบบศูนย์ฝึกความเป็นเลิศทางฟุตบอล	34
2 – 7	รูปแบบการพัฒนานักกีฬาเยาวชนเพื่อเป็นนักกีฬาอาชีพของนานาชาติ ก่อนการก้าวเข้าสู่ลีกอาชีพ	30
4 – 1	รูปแบบการพัฒนานักกีฬาฟุตบอลเยาวชนไทยสู่นักกีฬาฟุตบอลอาชีพ ของประเทศไทย	46
4 – 2	รูปแบบการพัฒนานักกีฬาฟุตบอลเยาวชนสู่นักกีฬาฟุตบอลอาชีพ ของประเทศไทย	47

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การพัฒนาของประเทศส่วนใหญ่ในโลก ล้วนมีการกำหนดยุทธศาสตร์ เพื่อเป็นแนวทางการก้าวไปสู่อนาคต เพื่อให้การบริหารจัดการประเทศและสังคมเป็นไปอย่างมั่นคงและมีทิศทาง ยุทธศาสตร์ชาติจึงมีความจำเป็นที่แต่ละประเทศพึงมี สำหรับประเทศไทยได้มีการกำหนดยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี (พ.ศ. 2561 – 2580) เป็นยุทธศาสตร์ฉบับแรกของประเทศไทยตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย โดยมีวิสัยทัศน์ “ประเทศไทยมีความมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน เป็นประเทศที่พัฒนาแล้ว ด้วยการพัฒนาตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง” หรือเป็นคติพจน์ประจำชาติว่า “มั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน” เพื่อให้ประเทศไทยสามารถยกระดับการพัฒนาให้บรรลุตามวิสัยทัศน์และเป้าหมายการพัฒนาผ่านการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนในรูปแบบ “ประชารัฐ” ทำให้เกิด 6 ยุทธศาสตร์ที่สำคัญ ได้แก่ ยุทธศาสตร์ชาติด้านความมั่นคง ยุทธศาสตร์ชาติด้านการสร้างความสามารถในการแข่งขัน ยุทธศาสตร์ชาติด้านการพัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพทรัพยากรมนุษย์ ยุทธศาสตร์ชาติด้านการสร้างโอกาสและความเสมอภาคทางสังคม ยุทธศาสตร์ชาติด้านการสร้างการเติบโตบนคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม และยุทธศาสตร์ชาติด้านการปรับสมดุลและพัฒนาระบบการบริหารจัดการภาครัฐ (สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2561)

ทั้ง 6 ยุทธศาสตร์ล้วนมีความสำคัญไม่แพ้กัน แต่ยุทธศาสตร์ที่สำคัญและเป็นรากฐานการพัฒนาประเทศได้แก่ “ยุทธศาสตร์ชาติด้านการพัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพทรัพยากรมนุษย์” (สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน, 2561) เนื่องจากทรัพยากรมนุษย์เป็นปัจจัยขับเคลื่อนสำคัญในการยกระดับการพัฒนาประเทศในทุกมิติไปสู่เป้าหมายการเป็นประเทศที่พัฒนาแล้วที่ขับเคลื่อนโดยภูมิปัญญาและนวัตกรรมในอีก 20 ปีข้างหน้า จึงจำเป็นที่จะต้องมีการวางรากฐานการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของประเทศอย่างเป็นระบบ โดยมุ่งเน้นการพัฒนาและยกระดับคนในทุกมิติและในทุกช่วงวัยให้เป็นทรัพยากรมนุษย์ที่ดี เก่ง และมีคุณภาพพร้อมขับเคลื่อนการพัฒนาประเทศไปข้างหน้าได้อย่างเต็มศักยภาพ การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ที่ดี พบว่า การกีฬาและการออกกำลังกายเป็นหนึ่งในปัจจัยที่เหมาะสมและมีความสำคัญ เนื่องจากเป็นการพัฒนาทั้งด้านร่างกายและจิตใจ ทำให้รู้จักการเคารพกฎกติกาการมีน้ำใจนักกีฬา รู้แพ้ รู้ชนะ และรู้ภัย ภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี ด้านการพัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพทรัพยากรมนุษย์ เน้นการปฏิรูประบบเสริมสร้างความรู้และจิตสำนึกทางสุขภาพ เพื่อให้คนไทยมีศักยภาพในการจัดการสุขภาวะที่ดีได้ด้วยตนเอง พร้อมกับสร้างสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการพัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพทรัพยากรมนุษย์ รวมถึงการส่งเสริมบทบาทในการมีส่วนร่วมพัฒนาคน การพัฒนาระบบฐานข้อมูลเพื่อการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ที่มีความเชื่อมโยงและบูรณาการข้อมูลด้านการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และการเสริมสร้างศักยภาพการกีฬาในการสร้างคุณค่าทางสังคมและพัฒนาประเทศ

โดยมุ่งส่งเสริมการใช้กิจกรรมนันทนาการและกีฬาเป็นเครื่องมือในการเสริมสร้างสุขภาวะของประชาชนอย่างครบวงจรและมีคุณภาพมาตรฐาน การสร้างนิสัยรักกีฬาและมีน้ำใจเป็นนักกีฬา และ การใช้กีฬาและนันทนาการในการพัฒนาจิตใจ สร้างความสามัคคีของคนในชาติ หล่อหลอมการเป็นพลเมืองดี พัฒนาคุณภาพชีวิต รวมทั้งการพัฒนาทักษะด้านกีฬาสู่ความเป็นเลิศและกีฬาเพื่ออาชีพ ในระดับนานาชาติในการสร้างชื่อเสียงและเกียรติภูมิของประเทศชาติเพื่อรองรับอุตสาหกรรมกีฬา สามารถแบ่งออกเป็น 4 แนวทางการส่งเสริมที่สำคัญ คือ (1) การส่งเสริมการออกกำลังกายและกีฬาขั้นพื้นฐานให้กลายเป็นวิถีชีวิต, (2) การส่งเสริมให้ประชาชนมีส่วนร่วมในกิจกรรมออกกำลังกาย กีฬา และนันทนาการ, (3) การส่งเสริมการกีฬาเพื่อพัฒนาสู่ระดับอาชีพ, (4) การพัฒนาบุคลากรด้านการกีฬาและนันทนาการเพื่อรองรับการเติบโตของอุตสาหกรรมกีฬา (การกีฬาแห่งประเทศไทย, 2561)

กีฬาจึงมีบทบาทสำคัญในการเป็นกลไกเพื่อขับเคลื่อนประเทศภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ ด้านการพัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพทรัพยากรมนุษย์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกีฬาฟุตบอล โดยฟุตบอล เป็นกีฬานานาชาติที่ได้รับความนิยมไปทั่วโลก และเป็นศูนย์รวมพลังและจิตใจของมวลชน เปรียบดั่ง เป็นกีฬามหาชนของคนทั่วโลก มหกรรมการแข่งขันที่ยิ่งใหญ่ที่สุด ฟุตบอลโลก ที่จัดขึ้นทุก ๆ 4 ปี คนทั่วโลกให้การรอคอยและติดตามอยู่เสมอ กีฬาฟุตบอลจึงให้ทั้งความบันเทิงจากการรับชม และการออกกำลังกาย รวมถึงการเดินทางบนเส้นทางอาชีพนักฟุตบอล ระบบการแข่งขันฟุตบอลที่อยู่ ภายใต้การกำกับดูแลของ FIFA แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ การแข่งขันของทีมชาติ และการแข่งขันของทีมสโมสรที่ได้รับการรับรองจากสมาคมกีฬาฟุตบอลแห่งชาติของแต่ละประเทศที่ได้รับการรับรอง โดย FIFA (Fédération Internationale de Football Association, 2019) โดยเฉพาะการแข่งขันของทีมสโมสรนับเป็นองค์กรที่แสวงหากำไร หรือเรียกว่าเป็นกีฬาอาชีพที่มีระบบการจ่ายค่าตอบแทน ค่าแรง ต่าง ๆ ในรูปแบบการจ้างงาน ทำให้อาชีพฟุตบอลเกิดขึ้นและเป็นอาชีพใฝ่ฝันของเยาวชนในประเทศต่าง ๆ ที่คลั่งไคล้ในกีฬาฟุตบอล Deloitte (2018) เปิดเผยว่า มูลค่าทางเศรษฐกิจของฟุตบอลอาชีพในระดับโลกมีผลกระทบต่อ การเติบโตทางเศรษฐกิจ ซึ่งยังไม่นับรวมผลกระทบต่อทางเศรษฐกิจที่เกิดจากอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องอื่น ๆ เช่น การถ่ายทอด การโฆษณา อาหาร การบริการ การท่องเที่ยว ที่ยังมีส่วนเกี่ยวข้องเป็นจำนวนมากโดยสโมสรขนาดใหญ่ในยุโรป สามารถสร้างมูลค่าทางเศรษฐกิจได้มากถึง 400 - 500 ล้านยูโรต่อปี

สำหรับกีฬาฟุตบอลในประเทศไทยได้มีการจัดตั้งการแข่งขันฟุตบอลอาชีพขึ้นมาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2542 และมีการเปลี่ยนแปลงระบบการแข่งขันที่เป็นไปตามข้อกำหนดของสมาพันธ์ฟุตบอลแห่งเอเชีย (AFC) ที่อยู่ในรูปแบบอาชีพเป็นไปตามหลักเกณฑ์ของนานาชาติตั้งแต่ปี พ.ศ. 2553 และได้มีการพัฒนาเรื่อยมา (Asian Football Confederation, 2019) โดยที่สามารถสร้างมูลค่าทางเศรษฐกิจ จำนวน 17,934,507,493 บาท ในปีพ.ศ. 2560 ปัจจัยที่สำคัญของความสำเร็จของฟุตบอลภายในประเทศคือ สร้างให้เกิดการเติบโตจากธุรกิจเป็นอุตสาหกรรมกีฬาฟุตบอล คือ จะทำให้มีภาคส่วนธุรกิจต่าง ๆ สามารถเข้ามามีส่วนร่วม ส่งผลให้เกิดการหมุนเวียนของระบบเศรษฐกิจภายในประเทศ ก่อให้เกิดการจ้างงาน และสามารถสร้างให้เป็นอาชีพที่มั่นคงได้เช่นเดียวกันกับในต่างประเทศ แต่สิ่งที่สำคัญคือการสร้างนักกีฬาใหม่เข้าสู่ระบบ เนื่องจากข้อจำกัดในการใช้งานของนักกีฬาที่ค่อนข้างสั้น เมื่อเทียบกับอาชีพอื่น ๆ กล่าวคือ นักกีฬาจะมีช่วงเวลาในการเป็นนักกีฬา

อาชีพอยู่ประมาณ 18 - 30 ปี ทำให้กีฬาฟุตบอลอาชีพมีความจำเป็นและมีความต้องการสร้างนักกีฬามาทดแทน ที่จะต้องเสริมสร้างและพัฒนาตั้งแต่ระดับเยาวชนเป็นต้นมา ปัจจุบันพบว่า มีนักกีฬาฟุตบอลเยาวชนไทยจำนวนน้อยที่สามารถก้าวสู่อาชีพและก้าวไปสู่การแข่งขันในลีกต่างประเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้นการศึกษาองค์ประกอบความสำเร็จการพัฒนานักกีฬาฟุตบอลเยาวชนไทยสู่นักกีฬาฟุตบอลอาชีพ จะส่งเสริมให้เกิดการพัฒนาทักษะและความสามารถของนักกีฬาฟุตบอลเยาวชนไปสู่การเป็นนักกีฬาฟุตบอลอาชีพได้อย่างเหมาะสม

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษารูปแบบการพัฒนานักกีฬาฟุตบอลเยาวชนไทยสู่นักกีฬาฟุตบอลอาชีพของนานาชาติและประเทศไทย
2. เพื่อเปรียบเทียบรูปแบบการพัฒนานักกีฬาฟุตบอลเยาวชนไทยกับรูปแบบการพัฒนานักกีฬาฟุตบอลเยาวชนของนานาชาติ
3. เพื่อศึกษาองค์ประกอบความสำเร็จการพัฒนานักกีฬาฟุตบอลเยาวชนไทยสู่นักกีฬาฟุตบอลอาชีพ และเสนอแนะแนวทางการพัฒนานักกีฬาฟุตบอลเยาวชนไทยสู่นักกีฬาฟุตบอลอาชีพ

ขอบเขตของการวิจัย

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา การศึกษาครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยทบทวนวรรณกรรม แนวคิด ทฤษฎี งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อพัฒนาเครื่องมือแบบสัมภาษณ์และดำเนินการสัมภาษณ์เชิงลึกเพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลและทำการวิเคราะห์ โดยใช้การวิเคราะห์ลำดับชั้นเชิงการวิเคราะห์ (Analytic Hierarchy Process: AHP) (Mu & Pereyra-Rojas, 2017) เพื่อระบุดังองค์ประกอบความสำเร็จการพัฒนานักกีฬาฟุตบอลเยาวชนไทยสู่นักกีฬาฟุตบอลอาชีพ ทั้งนี้ได้ทำการศึกษาแนวคิด ทฤษฎีและวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับบริบท สถานการณ์ และภาพรวมของอุตสาหกรรมฟุตบอลระดับโลก เพื่อพิจารณาและวิเคราะห์สถานการณ์ปัจจุบันของอุตสาหกรรมฟุตบอลของประเทศต่าง ๆ ที่เป็นมหาอำนาจด้านกีฬาฟุตบอล ศึกษาแบบการพัฒนานักกีฬาฟุตบอลเยาวชนไทยสู่นักกีฬาฟุตบอลอาชีพของนานาชาติและประเทศไทยเพื่อพิจารณาแนวทางการและรูปแบบของไทยเปรียบเทียบกับนานาชาติ ศึกษาองค์ประกอบความสำเร็จการพัฒนานักกีฬาฟุตบอลเยาวชนไทยสู่นักกีฬาฟุตบอลอาชีพของนานาชาติ ตลอดจนยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อใช้ในการออกแบบกระบวนการวิจัยที่เหมาะสมรวมถึงการอ้างอิงเพื่อพัฒนาเครื่องมือการวิจัย

2. ขอบเขตด้านระยะเวลา การศึกษาครั้งนี้ดำเนินการตั้งแต่เดือน มกราคม ถึง พฤษภาคม 2562

3. ขอบเขตด้านพื้นที่ การศึกษาองค์ประกอบความสำเร็จการพัฒนานักกีฬาฟุตบอลเยาวชนไทยสู่นักกีฬาฟุตบอลอาชีพ ดำเนินการในครอบคลุมพื้นที่และบริบทการพัฒนานักกีฬาฟุตบอลเยาวชนไทยเฉพาะในประเทศไทย

4. ขอบเขตด้านประชากรและผู้ให้ข้อมูลสำคัญ (Key Informants) การศึกษาองค์ประกอบความสำเร็จการพัฒนานักกีฬาฟุตบอลเยาวชนคนไทยสู่นักกีฬาฟุตบอลอาชีพ เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยรวบรวมข้อมูลจากผู้ให้ข้อมูลสำคัญ (Key Informants) (Merriam, 2015) ที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมฟุตบอลในประเทศไทย เช่น ผู้บริหารด้านกิจการฟุตบอล ผู้ฝึกสอน นักกีฬาฟุตบอลที่ประสบความสำเร็จ โดยใช้วิธีการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-Depth Interviews) (Creswell & Creswell, 2018) ด้วยแบบสัมภาษณ์เชิงลึกกึ่งโครงสร้าง (Semi-Structure Interview) โดยจะดำเนินการสัมภาษณ์จนข้อมูลเกิดการอิ่มตัว

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยใช้รูปแบบการวิจัยเชิงเอกสาร (Documentary Research) (McCulloch, 2004) เพื่อรวบรวมข้อมูลแนวคิด ทฤษฎี และบริบทที่สำคัญ ร่วมกับการเก็บข้อมูลด้วยการสัมภาษณ์เชิงลึก โดยใช้เครื่องมือแบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง ทั้งนี้มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. ประชากรและผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

การศึกษาองค์ประกอบความสำเร็จการพัฒนานักกีฬาฟุตบอลเยาวชนคนไทยสู่นักกีฬาฟุตบอลอาชีพ ใช้การรวบรวมข้อมูลด้วยการสัมภาษณ์เชิงลึก ดังนั้นจึงใช้กระบวนการวิจัยแบบ Ethnography (Creswell & Creswell, 2018) โดยมุ่งเน้นไปที่ประชากรที่มีประสบการณ์จริง อยู่ในสถานการณ์จริง ได้แก่ ผู้บริหารกิจการฟุตบอล ผู้ฝึกสอน นักกีฬาฟุตบอลที่ประสบความสำเร็จ เป็นต้น

การเลือกผู้ให้ข้อมูลสำคัญจะดำเนินการโดยใช้หลักการ 2 วิธี ได้แก่ แบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Selection) โดยเลือกผู้ที่มีคุณสมบัติเหมาะสม ได้แก่ เป็นผู้อยู่ในอุตสาหกรรมฟุตบอลมากกว่า 5 ปีขึ้นไป มีผลงานเป็นที่ประจักษ์ เช่น ด้านการบริหารทีม การเป็นนักกีฬาหรือผู้ฝึกสอนที่ประสบความสำเร็จ เป็นต้น และใช้วิธีการ Snow Ball (Creswell & Poth, 2017) เพิ่มเติมในกรณีที่ต้องสัมภาษณ์บางประเด็นที่มีข้อมูลเชิงลึกและเกี่ยวข้องกับผู้ให้ข้อมูลสำคัญคนก่อนหน้า โดยให้ผู้ให้ข้อมูลสำคัญเป็นคนแนะนำคนที่เหมาะสมต่อไปตามหลักการของ Snow Ball โดยมีผู้ให้ข้อมูล ได้แก่

1. นายกสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย พลตำรวจเอก สมยศ พุ่มพันธุ์ม่วง
2. โค้ชทีมชาติไทย คุณศิริศักดิ์ ยอดญาติไทย
3. อดีตโค้ชทีมชาติไทย และนักฟุตบอลทีมชาติไทย คุณเกียรติศักดิ์ เสนาเมือง
4. ผู้บริหารสโมสรฟุตบอลอาชีพ คุณเนวิน ชิดชอบ
5. นักฟุตบอลอาชีพที่มีประสบการณ์ค้าแข้งในต่างประเทศ
6. นักฟุตบอลอาชีพที่มีประสบการณ์ค้าแข้งในไทยลีก
7. อดีตประธานกรรมการ บริษัท ไทยพรีเมียร์ลีก จำกัด ดร.องอาจ ก่อสินคำ

2. เครื่องมือการวิจัย

การศึกษาองค์ประกอบความสำเร็จการพัฒนานักกีฬาฟุตบอลเยาวชนคนไทยสู่นักกีฬาฟุตบอลอาชีพเป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยใช้การรวบรวมข้อมูลด้วยวิธีการสัมภาษณ์เชิงลึกจากผู้ให้ข้อมูลสำคัญ ทั้งนี้ได้กำหนดเครื่องมือ (Brace, 2018) ได้แก่ แบบสัมภาษณ์เชิงลึกกึ่งโครงสร้าง ซึ่งจะมีการกำหนดประเด็นสัมภาษณ์หรือคำถามจำนวนหนึ่ง และจะเพิ่มเติม

เมื่อการสัมภาษณ์ค้นพบประเด็นที่น่าสนใจและต้องการข้อมูลเชิงลึก จะมีการถามคำถามเพิ่มเติมเพื่อเจาะลึกข้อมูลดังกล่าว โดยแบบสัมภาษณ์เริ่มต้นจะประกอบด้วยคำถามต่อไปนี้

คำถามที่ 1 รูปแบบและองค์ประกอบความสำเร็จการพัฒนานักกีฬาฟุตบอลเยาวชนสู่นักกีฬาฟุตบอลของนานาชาติ หรือประเทศที่ท่านเคยได้สัมผัสและมีความรู้ในระบบการพัฒนา ดังกล่าว

คำถามที่ 2 ปัญหาและอุปสรรคของการพัฒนานักกีฬาฟุตบอลเยาวชนไทยสู่นักกีฬาฟุตบอลของนานาชาติ

คำถามที่ 3 องค์ประกอบที่สำคัญ จำเป็นและสอดคล้องกับการพัฒนานักกีฬาฟุตบอลเยาวชนไทยสู่นักกีฬาฟุตบอล

3. การพัฒนาเครื่องมือการวิจัย

การพัฒนาเครื่องมือการวิจัยดำเนินการเพื่อให้เครื่องมือได้รับการยืนยันและมีความน่าเชื่อถือสูงสุดก่อนนำไปใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนั้นจึงได้ใช้การพัฒนาเครื่องมือการวิจัยเชิงคุณภาพ ได้แก่ แบบสัมภาษณ์เชิงลึกกึ่งโครงสร้าง โดยวิธีการวิเคราะห์ความเที่ยงตรงของเนื้อหาต่อวัตถุประสงค์ของการศึกษา (Content Validity) (Creswell & Creswell, 2018) ทั้งนี้จะทำการส่งมอบเครื่องมือให้กับผู้เชี่ยวชาญที่มีคุณวุฒิความรู้ความสามารถด้านการวิจัย ด้านกีฬาฟุตบอล และด้านการบริหารจัดการโครงการพัฒนานักกีฬาฟุตบอลเยาวชน จำนวน 5 ท่านเพื่อทำการประเมินและให้คำแนะนำในการปรับเครื่องมือการวิจัย

4. การรวบรวมข้อมูล

การศึกษาครั้งนี้ได้ออกแบบการรวบรวมข้อมูล 2 วิธีการได้แก่

4.1 ข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) โดยได้รวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาองค์ประกอบความสำเร็จการพัฒนานักกีฬาฟุตบอลเยาวชนสู่นักกีฬาฟุตบอล ได้แก่ แนวคิด ทฤษฎีและวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับบริบท สถานการณ์ และภาพรวมของอุตสาหกรรมฟุตบอลระดับโลก เพื่อพิจารณาและวิเคราะห์สถานการณ์ปัจจุบันของอุตสาหกรรมฟุตบอลของประเทศต่าง ๆ ที่เป็นมหาอำนาจด้านกีฬาฟุตบอล ศึกษารูปแบบการพัฒนานักกีฬาฟุตบอลเยาวชนไทยสู่นักกีฬาฟุตบอลอาชีพของนานาชาติและประเทศไทยเพื่อพิจารณาแนวทาง วิธีการและรูปแบบของไทยเปรียบเทียบกับนานาชาติ ศึกษาองค์ประกอบความสำเร็จการพัฒนานักกีฬาฟุตบอลเยาวชนไทยสู่นักกีฬาฟุตบอลอาชีพของนานาชาติ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อใช้ในการออกแบบกระบวนการวิจัยที่เหมาะสม รวมถึงการอ้างอิงเพื่อพัฒนาเครื่องมือการวิจัย การวิเคราะห์และสรุปผลการวิจัย

4.2 ข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data) โดยการรวบรวมข้อมูลจากแบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้างที่สร้างและพัฒนาขึ้นเกี่ยวข้องกับรูปแบบและองค์ประกอบความสำเร็จการพัฒนานักกีฬาฟุตบอลเยาวชนสู่นักกีฬาฟุตบอลของนานาชาติ ปัญหาและอุปสรรคของการพัฒนานักกีฬาฟุตบอลเยาวชนไทยสู่นักกีฬาฟุตบอลของนานาชาติ และองค์ประกอบที่สำคัญ จำเป็นและสอดคล้องกับการพัฒนานักกีฬาฟุตบอลเยาวชนไทยสู่นักกีฬาฟุตบอล

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาองค์ประกอบความสำเร็จการพัฒนานักกีฬาฟุตบอลเยาวชนสู่นักกีฬาฟุตบอล เป็นการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ (Qualitative Analysis) โดยใช้เครื่องมือการวิเคราะห์

ลำดับชั้นเชิงการวิเคราะห์ (Analytic Hierarchy Process: AHP) (Mu & Pereyra-Rojas, 2017) โดยนำข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์มาทำการวิเคราะห์เชิงเนื้อหา (Content Analysis) เพื่อกำหนดเป็นองค์ประกอบหรือเกณฑ์การตัดสินใจต่าง ๆ และกำหนดค่าน้ำหนักจากสัดส่วนของค่าความถี่และร้อยละในประเด็นต่าง ๆ ที่ได้จากการสัมภาษณ์เพื่อทำการวิเคราะห์ลำดับชั้นเชิงการวิเคราะห์ ในการแสดงองค์ประกอบความสำเร็จการพัฒนานักกีฬาฟุตบอลเยาวชนสู่นักกีฬาฟุตบอล

นอกจากนี้ทำการวิเคราะห์เปรียบเทียบรูปแบบการพัฒนานักกีฬาฟุตบอลเยาวชนของไทยกับรูปแบบการพัฒนานักกีฬาฟุตบอลเยาวชนของนานาชาติ โดยใช้กระบวนการวิเคราะห์เชิงเนื้อหา (Content Analysis) และทำการเปรียบเทียบเป็นรายประเด็นสำคัญ เพื่อนำเสนอในรูปแบบ Matrix หรือตารางเพื่อให้เข้าใจได้โดยง่าย

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

ประโยชน์ต่ออุตสาหกรรมฟุตบอล

1. การพัฒนานักกีฬาฟุตบอลเยาวชนที่เหมาะสมและถูกต้องตามมาตรฐานสากล ส่งเสริมให้อุตสาหกรรมฟุตบอลได้รับนักกีฬาที่มีคุณภาพ และมีความพร้อมแบบฉบับนักกีฬาอาชีพ ในการทำหน้าที่ในสนามฟุตบอลและนอกสนามฟุตบอล ก่อให้เกิดเกมการแข่งขันที่มีคุณภาพ มาตรฐาน เกิดมูลค่าทางเศรษฐกิจต่ออุตสาหกรรมฟุตบอลให้สามารถดำรงอยู่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ
2. เกิดการพัฒนานักกีฬาฟุตบอลเยาวชนที่มีคุณภาพส่งผลต่อการพัฒนาศักยภาพของ ทีมฟุตบอลชาติไทยในแต่ละรุ่น ให้ได้รับนักกีฬาที่มีทักษะและความสามารถ
3. ส่งเสริมโอกาสให้นักกีฬาฟุตบอลเยาวชนของไทยสามารถพัฒนาตนเองและก้าวไปสู่การเป็นนักฟุตบอลอาชีพในลีกการแข่งขันระดับนานาชาติ เพื่อสร้างชื่อเสียงให้กับประเทศและสร้างผลงานให้กับตนเอง

ประโยชน์ต่อภาคสังคม

1. เกิดการส่งเสริมให้เยาวชนก้าวสู่การเล่นกีฬาฟุตบอลแบบที่เหมาะสม ถูกต้อง ลดปัญหาทางสังคมที่เกี่ยวข้องกับเยาวชนและให้โอกาสด้านอาชีพกับเยาวชนไทยเป็นทางเลือกหนึ่ง
2. สร้างอาชีพใหม่ให้เป็นทางเลือกสำหรับเยาวชนในสังคม เพื่อมุ่งมั่นอย่างตั้งใจในการก้าวสู่การเป็นนักฟุตบอลอาชีพ เป็นการเพิ่มโอกาสให้กับเยาวชนที่ขาดแคลนโอกาสทางการศึกษา

ประโยชน์ต่อภาคเศรษฐกิจ

1. การพัฒนาของนักกีฬาเยาวชนที่ถูกต้อง เหมาะสม ก่อให้เกิดมูลค่าทางเศรษฐกิจ ในการยกระดับเกมการแข่งขันให้มีระดับสูงขึ้นเทียบเท่าลีกระดับนานาชาติ ทำให้ผู้ชมเกิดความสนุก และติดตามเป็นการกระตุ้นให้เกิดการใช้จ่ายด้านการท่องเที่ยวเชิงกีฬาสร้างมูลค่าด้านการท่องเที่ยวเชิงกีฬาให้กับประเทศไทย
2. อาชีพนักกีฬาเป็นอาชีพที่สร้างรายได้ที่ดีและสูงกว่าอัตราค่าแรงงานขั้นต่ำ เป็นการช่วยแก้ไขปัญหาด้านเศรษฐกิจของประเทศ และเพื่อยกระดับคุณภาพชีวิตของคนในสังคม

คำจำกัดความ

นักกีฬาฟุตบอลเยาวชน หมายถึง นักกีฬาฟุตบอลเยาวชนที่มีอายุตั้งแต่ 13 ปี ถึง 19 ที่มีสัญชาติไทยและอยู่ในประเทศไทย

บทที่ 2

การทบทวนวรรณกรรม และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษารูปแบบการพัฒนานักกีฬาฟุตบอลเยาวชนไทยสู่นักกีฬาฟุตบอลอาชีพของนานาชาติและประเทศไทย เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยมีวัตถุประสงค์ 3 ประการ ได้แก่ (1) เพื่อศึกษารูปแบบการพัฒนานักกีฬาฟุตบอลเยาวชนไทยสู่นักกีฬาฟุตบอลอาชีพของนานาชาติและประเทศไทย, (2) เพื่อเปรียบเทียบรูปแบบการพัฒนานักกีฬาฟุตบอลเยาวชนไทยกับรูปแบบการพัฒนานักกีฬาฟุตบอลเยาวชนของนานาชาติ, (3) เพื่อศึกษาองค์ประกอบความสำเร็จการพัฒนานักกีฬาฟุตบอลเยาวชนไทยสู่นักกีฬาฟุตบอลอาชีพ และเสนอแนะแนวทางการพัฒนานักกีฬาฟุตบอลเยาวชนไทยสู่นักกีฬาฟุตบอลอาชีพ ทั้งนี้ได้ทำการทบทวนวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังต่อไปนี้

1. ยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี
2. บริบท สถานการณ์ และภาพรวมของอุตสาหกรรมฟุตบอลระดับโลก
3. รูปแบบการพัฒนานักกีฬาฟุตบอลเยาวชนไทยสู่นักกีฬาฟุตบอลอาชีพของนานาชาติ
4. รูปแบบการพัฒนานักกีฬาฟุตบอลเยาวชนไทยสู่นักกีฬาฟุตบอลอาชีพของประเทศไทย
5. เปรียบเทียบรูปแบบการพัฒนานักกีฬาฟุตบอลเยาวชนไทยกับรูปแบบการพัฒนานักกีฬาฟุตบอลเยาวชนของนานาชาติ
6. องค์ประกอบความสำเร็จการพัฒนานักกีฬาฟุตบอลเยาวชนไทยสู่นักกีฬาฟุตบอลอาชีพของนานาชาติ
7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
8. สรุป

ยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยมาตรา 65 กำหนดให้รัฐพึงจัดให้มียุทธศาสตร์ชาติเป็นเป้าหมายการพัฒนาประเทศอย่างยั่งยืน ตามหลักธรรมาภิบาลเพื่อใช้เป็นกรอบในการจัดทำแผนงานต่าง ๆ ให้สอดคล้องและบูรณาการกัน เพื่อให้เกิดเป็นพลังผลักดันร่วมกันไปสู่เป้าหมาย โดยกำหนดให้มีมาตรการส่งเสริมและสนับสนุนให้ประชาชนทุกภาคส่วนดำเนินการให้สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ชาติ จึงได้มีการจัดทำยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี (พ.ศ. 2561 – 2580) เป็นยุทธศาสตร์ฉบับแรกของประเทศไทยตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย โดยมีวิสัยทัศน์ “ประเทศไทยมีความมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน เป็นประเทศที่พัฒนาแล้ว ด้วยการพัฒนาตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง” หรือเป็นคติพจน์ประจำชาติว่า “มั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน” เพื่อสนองตอบต่อผลประโยชน์แห่งชาติ อันได้แก่ การมีเอกราช อธิปไตย การดำรงอยู่อย่างมั่นคง และยั่งยืนของสถาบันหลักของชาติและประชาชนจากภัยคุกคามทุกรูปแบบ การอยู่ร่วมกันในชาติอย่างสันติสุขเป็นปึกแผ่น มีความมั่นคงทาง

สังคมท่ามกลางพหุสังคมและการมีเกียรติและศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ ความเจริญเติบโตของชาติ ความเป็นธรรมและความอยู่ดีมีสุขของประชาชน ความยั่งยืนของฐานของฐานทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อม ความมั่นคงทางพลังงานและอาหาร ความสามารถในการรักษาผลประโยชน์ของชาติ ภายใต้การเปลี่ยนแปลงของสถานะแวดล้อมระหว่างประเทศ และอยู่ร่วมกันอย่างสันติประสาน สอดคล้องด้านความมั่นคงในประชาคมอาเซียนและประชาคมโลกอย่างมีเกียรติและศักดิ์ศรี (สำนักงานพัฒนาสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2561)

เพื่อให้ประเทศไทยสามารถยกระดับการพัฒนาให้บรรลุตามวิสัยทัศน์และเป้าหมายการพัฒนา จึงจำเป็นต้องมีการกำหนดยุทธศาสตร์ชาติ โดยมุ่งเน้นการสร้างสมดุลระหว่างการพัฒนาความ มั่นคง เศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม โดยการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนในรูปแบบ “ประชารัฐ” โดยประกอบด้วย 6 ยุทธศาสตร์ ได้แก่ ยุทธศาสตร์ชาติด้านความมั่นคง ยุทธศาสตร์ชาติด้านการสร้าง ความสามารถในการแข่งขัน ยุทธศาสตร์ชาติด้านการพัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพทรัพยากรมนุษย์ ยุทธศาสตร์ชาติด้านการสร้างโอกาสและความเสมอภาคทางสังคม ยุทธศาสตร์ชาติด้านการสร้างการ เติบโตบนคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม และยุทธศาสตร์ชาติด้านการปรับสมดุลและพัฒนา ระบบการบริหารจัดการภาครัฐ

ทั้งนี้หน่วยงานการกีฬาแห่งประเทศไทย หรือองค์กรที่เกี่ยวข้องกับการกีฬา จะมี ยุทธศาสตร์ชาติในบริบทที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพทรัพยากรมนุษย์เป็นสำคัญ เพื่อใช้เป็นกระบวนการ และเกมกีฬาในการขับเคลื่อนการพัฒนาคน

ยุทธศาสตร์ชาติด้านการพัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพทรัพยากรมนุษย์

ทรัพยากรมนุษย์เป็นปัจจัยขับเคลื่อนสำคัญในการยกระดับการพัฒนาประเทศในทุกมิติ ไปสู่เป้าหมายการเป็นประเทศที่พัฒนาแล้วที่ขับเคลื่อนโดยภูมิปัญญาและนวัตกรรมในอีก 20 ปี ข้างหน้า จึงจำเป็นที่จะต้องมีการวางรากฐานการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของประเทศอย่างเป็นระบบ โดยมุ่งเน้นการพัฒนาและยกระดับคนในทุกมิติและในทุกช่วงวัยให้เป็นทรัพยากรมนุษย์ที่ดี เก่ง และมีคุณภาพพร้อมขับเคลื่อนการพัฒนาประเทศไปข้างหน้าได้อย่างเต็มศักยภาพ (สำนักงานพัฒนาสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2561)

ทั้งนี้การกีฬาและการออกกำลังกายเป็นปัจจัยหนึ่งที่จะช่วยในการพัฒนาศักยภาพ ทรัพยากรมนุษย์ โดยในยุทธศาสตร์ชาติด้านนี้จะเน้นการปฏิรูประบบเสริมสร้างความรู้และจิตสำนึก ทางสุขภาพ เพื่อให้คนไทยมีศักยภาพในการจัดการสุขภาพที่ดีได้ด้วยตนเอง พร้อมกับการสร้าง สภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการพัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพทรัพยากรมนุษย์ รวมถึงการส่งเสริม บทบาทในการมีส่วนร่วมพัฒนาคน การพัฒนาระบบฐานข้อมูลเพื่อการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ที่มี ความเชื่อมโยงและบูรณาการข้อมูลด้านการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ระหว่างกระทรวง/หน่วยงาน ที่เกี่ยวข้อง และการเสริมสร้างศักยภาพการกีฬาในการสร้างคุณค่าทางสังคมและพัฒนาประเทศ โดยมุ่งส่งเสริมการใช้กิจกรรมนันทนาการและกีฬาเป็นเครื่องมือในการเสริมสร้างสุขภาพของ ประชาชนอย่างครบวงจรและมีคุณภาพมาตรฐาน การสร้างนิสัยรักกีฬาและมีน้ำใจเป็นนักกีฬา และ การใช้กีฬาและนันทนาการในการพัฒนาจิตใจ สร้างความสามัคคีของคนในชาติ หล่อหลอมการเป็น พลเมืองดี พัฒนาคุณภาพชีวิต รวมทั้งการพัฒนาทักษะด้านกีฬาสู่ความเป็นเลิศและกีฬาเพื่ออาชีพ ในระดับนานาชาติในการสร้างชื่อเสียงและเกียรติภูมิของประเทศชาติเพื่อรองรับอุตสาหกรรมกีฬา

สามารถแบ่งออกเป็น 4 แนวทางการส่งเสริม ดังนี้ (สำนักงานพัฒนาสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2561)

1. การส่งเสริมการออกกำลังกาย และกีฬาขั้นพื้นฐานให้กลายเป็นวิถีชีวิต โดยส่งเสริมให้เด็กเยาวชน ประชาชนทั่วไป บุคคลกลุ่มพิเศษ และผู้ด้อยโอกาส มีความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับการออกกำลังกาย การปฐมพยาบาลเบื้องต้น และการเล่นกีฬาบางชนิดที่มีความจำเป็นต่อทักษะในการดำรงชีวิต รวมทั้งการมีอิสระในการประกอบกิจกรรมนันทนาการตามความถนัดหรือความสนใจเฉพาะบุคคล และปฏิบัติอย่างต่อเนื่องจนกลายเป็นวิถีชีวิต เพื่อพัฒนาจิตใจ สร้างความสัมพันธ์อันดี หล่อหลอมจิตวิญญาณและการเป็นพลเมืองดี

2. การส่งเสริมให้ประชาชนมีส่วนร่วมในกิจกรรมออกกำลังกาย กีฬา และนันทนาการ โดยเน้นการจัดกิจกรรมกีฬา สร้างโอกาสและสนับสนุนการมีส่วนร่วมในกิจกรรมกีฬาอย่างต่อเนื่อง การปลูกฝังให้มีคุณธรรมของความเป็นนักกีฬา มีระเบียบ วินัย รู้แพ้ รู้ชนะ รู้ภัย และรู้จักการขอโทษ รวมถึงการพัฒนาบุคลากรและโครงสร้างพื้นฐาน ด้านอุปกรณ์ สถานที่ และสิ่งอำนวยความสะดวกทางกีฬาและนันทนาการที่มีคุณภาพและมาตรฐานสอดคล้องกับความต้องการและเหมาะสมกับประชาชนทุกกลุ่ม ทุกเพศ ทุกวัย

3. การส่งเสริมการกีฬาเพื่อพัฒนาสู่ระดับอาชีพ โดยมุ่งการสร้างและพัฒนานักกีฬาของชาติ การเฟ้นหานักกีฬาที่มีความสามารถ สร้างพื้นที่และโอกาสในการแข่งขันแสดงศักยภาพ ด้านกีฬานันทนาการ และวิทยาศาสตร์การกีฬา การส่งเสริมการจัดกีฬาระดับนานาชาติ และสร้างแรงบันดาลใจในการต่อยอดความสำเร็จจากความเป็นเลิศสู่การประกอบอาชีพและมีเส้นทางอาชีพที่มั่นคง ควบคู่กับส่งเสริมสนับสนุนงานวิจัยและนวัตกรรมด้านกีฬา นันทนาการ และวิทยาศาสตร์การกีฬา การจัดการความรู้ และพัฒนาระบบฐานข้อมูล เพื่อนำมาใช้ส่งเสริมและสนับสนุนกีฬาเพื่อความเป็นเลิศ กีฬาเพื่อการอาชีพ และนันทนาการเชิงพาณิชย์

4. การพัฒนาบุคลากรด้านการกีฬาและนันทนาการเพื่อรองรับการเติบโตของอุตสาหกรรมกีฬา โดยมุ่งสร้างและพัฒนาบุคลากรด้านการกีฬาและนันทนาการทั้งครูและผู้สอนกีฬา ผู้ตัดสินกีฬา นักวิทยาศาสตร์การกีฬา ผู้บริหารการกีฬา อาสาสมัครกีฬา ตลอดจนผู้เกี่ยวข้องต่าง ๆ อย่างเป็นระบบและมีมาตรฐาน สามารถถ่ายทอดความรู้ให้เด็ก เยาวชน ประชาชนทั่วไป บุคคลกลุ่มพิเศษ และผู้ด้อยโอกาสได้อย่างถูกต้อง และสามารถต่อยอดศักยภาพในการพัฒนาเป็นบุคลากรทางการกีฬาและนันทนาการที่มีมาตรฐานของประเทศ รวมทั้งสนับสนุนและเสริมศักยภาพรองรับการเติบโตของอุตสาหกรรมกีฬาและนันทนาการและการพัฒนาให้เป็นศูนย์กลางการลงทุนและฐานการผลิตด้านอุตสาหกรรมกีฬาของภูมิภาคเอเชียควบคู่กับการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงกีฬาและนันทนาการ การสนับสนุนและส่งเสริมการผลิตบุคลากร และพัฒนานวัตกรรมที่สนับสนุนอุตสาหกรรมกีฬาและนันทนาการ ตลอดจนมีมาตรการส่งเสริมและสนับสนุนผู้ประกอบการกีฬาและนันทนาการ และธุรกิจที่เกี่ยวข้อง

บริบท สถานการณ์ และภาพรวมของอุตสาหกรรมฟุตบอลระดับโลก

1. ประวัติกีฬาฟุตบอลอาชีพ

ฟุตบอลเป็นกีฬาที่มีการถือกำเนิดมานานกว่า 3,000 ปี ในอารยธรรมเมโสอเมริกา (Mesoamerica) ในแถบอเมริกากลาง ซึ่งมีลูกบอลเป็นสัญลักษณ์แทนถึงดวงอาทิตย์ และหัวหน้าที่ของทีมที่แพ้จะต้องไปบูชาต่อพระเจ้า แต่การแข่งขันฟุตบอลเกิดขึ้นครั้งแรกในประเทศจีนในช่วงพุทธศตวรรษที่ 2-3 เป็นการแข่งขันที่เรียกว่า Cuju เป็นการเล่นลูกหนังที่พื้นที่สี่เหลี่ยมมักจะเกิดขึ้นในพิธีกรรมเฉลิมฉลองเท่านั้น (FIFA, 2018)

การเกิดขึ้นของการแข่งขันฟุตบอลในปัจจุบันมีการพัฒนาการมาจากประเทศอังกฤษ ในศตวรรษที่ 12 เป็นการแข่งขันบนถนนให้ทุกคนในเมืองเข้ามามีส่วนร่วมในการแข่งขันได้ แนนอนย่อมเกิดความรุนแรงและอันตรายมากกว่าการแข่งขันที่ใช้ทักษะ จนเกิดเหตุการณ์คนเสียชีวิตในการแข่งขัน จนต้องมีการให้ยุติการแข่งขันไปจนถึงศตวรรษที่ 17 จนถูกระงับไปอีกครั้งในปี 1835 การแข่งขันฟุตบอลแบบนี้ได้มีการพัฒนาอยู่ในโรงเรียนจนกลายเป็นการแข่งขันรักบี้ฟุตบอลในปัจจุบัน

การแข่งขันฟุตบอลยังอยู่ในความพยายามในการพัฒนาของชาวอังกฤษมาโดยตลอด จึงได้มีการพัฒนากฎระเบียบการเล่น การใส่ชุดที่มีการบ่งบอกถึงทีม และกระเปาะปรับเปรียวรูปแบบและเทคนิคการเล่นระหว่างการเล่น การใส่ชุดที่มีการบ่งบอกถึงทีม และกระเปาะปรับเปรียวรูปแบบและเทคนิคการเล่นระหว่างการเล่น การวิ่งไล่ตามบอล และการส่งผ่านบอลจนในช่วงปลายศตวรรษที่ 19 ฟุตบอลได้กลายมาเป็นกิจกรรมความบันเทิงที่แพร่ขยายไปทั่วประเทศอังกฤษ (FIFA, 2018)

สโมสรฟุตบอลได้ถูกจัดตั้งขึ้นครั้งแรกในโลกนั้นอยู่ในช่วงศตวรรษที่ 15 แต่ไม่มีข้อมูลที่แน่ชัดเกี่ยวกับการจัดตั้งอย่างเป็นทางการ แต่ตามที่ได้มีบันทึกอย่างเป็นทางการนั้นคือทีมสโมสรใน Edinburgh ในปี 1824 สำหรับในประเทศอังกฤษ ทีมสโมสร Notts County ได้ถูกก่อตั้งขึ้นเป็นทีมแรกและยังคงอยู่ถึงปัจจุบันนี้ การก่อตั้งของทีมสโมสรในช่วงแรก ส่วนมากเริ่มจากกลุ่มของคนที่มีขนาดใหญ่ เช่น โรงงาน โรงเรียน ร้านอาหารหรือชุมชนในโบสถ์ จุดเปลี่ยนที่สำคัญของการเกิดฟุตบอลอาชีพคือ เมื่อมีบางทีมสโมสรต้องการได้ผู้เล่นที่มีศักยภาพที่สูงขึ้น จึงได้เริ่มมีการทำสัญญาในการเล่นให้กับทีมสโมสร ในการทำสัญญากับทีมสโมสรทำสัญญานักฟุตบอลมาแข่งขันในครั้งนั้น มีการทำสัญญาแบบระยะยาวและหานักฟุตบอลจากหลายเมือง ซึ่งเป็นพื้นฐานที่สำคัญของตลาดซื้อขายนักฟุตบอลในปัจจุบัน

ในการจัดการแข่งขัน มีจุดเริ่มต้นในประวัติศาสตร์คือ ในปี 1871 มีการแข่งขันของสมาคมฟุตบอลระดับประเทศเกิดขึ้นระหว่างทีมชาติอังกฤษและทีมชาติสกอตต์แลนด์มีผู้เข้าชมการแข่งขัน 4,000 คน ผลการแข่งขันเสมอกัน 0 - 0 หลังจากนั้นในปี 1883 จึงได้เกิดการแข่งขันทัวร์นาเมนต์นานาชาติ (International Tournament) ระหว่างทีมชาติอังกฤษ ทีมชาติไอร์แลนด์ ทีมชาติสกอตต์แลนด์ และทีมชาติเวลส์ ในระหว่างที่ฟุตบอลได้รับความนิยมในประเทศอังกฤษ ความนิยมของฟุตบอลได้มีการแพร่กระจายไปยังประเทศต่าง ๆ ทั้งในยุโรป และนอกรูปร่าง อยู่ในประเทศอาเจนติน่า ได้เริ่มการแข่งขันฟุตบอลปี 1867 จึงนำมาสู่การจัดตั้ง สมาพันธ์ฟุตบอลนานาชาติ (FIFA, 2018)

สหพันธ์ฟุตบอลนานาชาติ (Fédération Internationale de Football Association: FIFA) ได้ถูกจัดตั้งขึ้นเมื่อ 1904 โดยตัวแทนของประเทศ ฝรั่งเศส เบลเยียม เดนมาร์ค เนเธอร์แลนด์ สเปน สวีเดน และสวิตเซอร์แลนด์ แต่ไม่มีประเทศอังกฤษและเครือจักรภพเข้าร่วม ในช่วงตั้งต้นจนถึงการแข่งขันฟุตบอลโลกปี 1950 ถึงเข้าร่วมเป็นสมาชิกของ FIFA

2. สหพันธ์สโมสรฟุตบอลนานาชาติ (FIFA)

สหพันธ์สมาคมฟุตบอลนานาชาติ (Fédération International de Football Association) หรือ FIFA เป็นองค์กรบริหารงานระหว่างประเทศเกี่ยวกับฟุตบอล ฟุตซอล และฟุตบอลชายหาดสมาชิกของสมาคมประกอบไปด้วย 209 ชาติ (ประเทศในองค์การสหประชาชาติ มีประเทศสมาชิก 193) สำนักงานใหญ่อยู่เมือง Zurich ประเทศ Switzerland และมีประธานคือ Sepp Blatter ฟีฟ่า เป็นผู้รับผิดชอบต่อองค์กรของการแข่งขันฟุตบอลนานาชาติที่สำคัญที่สุดคือ ฟุตบอลโลก (FIFA, 2009)

ความจำเป็นที่จะต้องมืองค์กรเพียงหนึ่งเดียวเพื่อกำกับดูแลการแข่งขันก็เห็น ซึ่งมีการดำเนินอย่างชัดเจนในยุคเริ่มต้นของศตวรรษที่ 20 จากความนิยมที่เพิ่มขึ้นในการแข่งขันระหว่างประเทศฟีฟ่าก่อตั้งขึ้นในกรุงParis เมื่อ 21 พฤษภาคม ค.ศ. 1904 ชื่ออย่างเป็นทางการจึงเป็นภาษาฝรั่งเศสสมาชิกผู้ก่อตั้งคือสโมสรฟุตบอลแห่งชาติ Belgium, Denmark, France, Netherlands, Portugal Spain (มีตัวแทนโดย Madrid Football Club), Sweden และ Switzerland (FIFA, 2018)

ประธานของฟีฟ่าในช่วงเวลาก่อตั้งคือ Robert Guérin และถูกแทนที่ในปี ค.ศ. 1906 โดย Daniel Burley Woolfall จากประเทศอังกฤษเมื่อประเทศอังกฤษได้เป็นสมาชิกแล้วการแข่งขันฟุตบอลครั้งแรกของฟีฟ่าคือการแข่งขันกีฬาโอลิมปิก 1908 ในลอนดอน ได้ประสบความสำเร็จมากกว่าการแข่งขันในโอลิมปิกในครั้งก่อน แม้จะมีการใช้นักฟุตบอลอาชีพซึ่งขัดกับหลักการก่อตั้งของฟีฟ่าที่ต้องการให้มีแต่นักกีฬาสมัครเล่นอย่างเดียว

สมาชิกของฟีฟ่าขยายตัวออกจากทวีปยุโรปไปยังภูมิภาคต่าง ๆ พร้อมกับการสมัครของ South Africa ในปี ค.ศ. 1908, Argentina และ Chile ในปี ค.ศ. 1912 และ Canada และ the United States ในปี ค.ศ. 1913

ในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 1 มีผู้เล่นจำนวนมากที่ต้องไปเข้าร่วมสงครามและทำให้การกำหนดการแข่งขันระหว่างประเทศมีความเป็นไปได้น้อยมาก และทำให้เกิดความสั่นคลอนของฟีฟ่าในการดำเนินงานจนกระทั่งหลังสงคราม และการเสียชีวิต Woolfall ฟีฟ่าได้ดำเนินการโดย Carl Dutchman Hirschmann เพื่อเป็นการป้องกันการสูญเสีย แต่ต้องเผชิญกับปัญหาจากการถูกปฏิเสธการให้พื้นที่สำนักงานของประเทศ England ที่อ้างความไม่เต็มใจที่จะเข้าร่วมในการแข่งขันระดับนานาชาติกับประเทศคู่สงครามทั่วโลกเมื่อสิ้นสุดสงครามฟีฟ่าจึงจัดตั้งฟีฟ่าสหพันธ์ฟุตบอลแห่งชาติขึ้นที่ประเทศอังกฤษ

การแข่งขันอย่างเป็นทางการครั้งแรกระหว่างผู้แทนของทั้งสองประเทศระหว่าง England และ Scotland ในปี ค.ศ. 1872 ที่ Hamilton Park เมือง Glasgow ด้วยผลการแข่งขันเสมอ 0 - 0 ในปี ค.ศ. 1873 (English Football Online, 2006) ประเทศ England สามารถชนะประเทศ Scotland ด้วยคะแนน 4 - 2 ในประเทศ Scotland จากนั้นจึงมีการก่อตั้งสมาคมฟุตบอล

แห่งชาติเป็นชาติที่ 2 คือ สมาคมฟุตบอลแห่ง Scotland ใน 1873 ซึ่งก่อนหน้านั้น กฎระเบียบ ข้อบังคับต่าง ๆ ในการแข่งขันฟุตบอลจะมีใช้กันเฉพาะประเทศ England เท่านั้น

ด้วยจำนวนการแข่งขันระหว่างประเทศที่เพิ่มขึ้นตามการแพร่กระจายของการแข่งขันฟุตบอลทั่วโลก จึงมีความจำเป็นในการควบคุมการแข่งขันความตั้งใจครั้งแรกเพื่อที่จะสะท้อนให้เห็นถึงบทบาทการก่อตั้งตามรูปในประวัติศาสตร์ฟุตบอลของอังกฤษ แต่สมาคมฟุตบอล England ปฏิเสธการเป็นผู้จัดการในการแข่งขันดังนั้นประเทศในทวีปยุโรปตัดสินใจที่จะโดดเดี่ยวประเทศ England และ 'ฟีฟ่า' จึงเกิดขึ้นในกรุง Paris ในปี ค.ศ. 1906 (FIFA, 2018)

กฎเกณฑ์เริ่มต้นของฟีฟ่า :

ตัวแทนของสมาคมแห่งชาติเท่านั้นจะได้รับการยอมรับให้เข้าร่วมในฟีฟ่า

สโมสรและผู้เล่นจะสามารถเล่นให้สมาคมแห่งชาติเพียง 1 สมาคมเท่านั้นใน ช่วงเวลาเดียวกัน

สมาคมทั้งหมดจะต้องรู้จักผู้เล่นทั้งหมดที่เล่นให้กับสมาคม

แมตช์ที่ได้จะเล่นตาม “Laws of the Game of the Football Association Ltd”

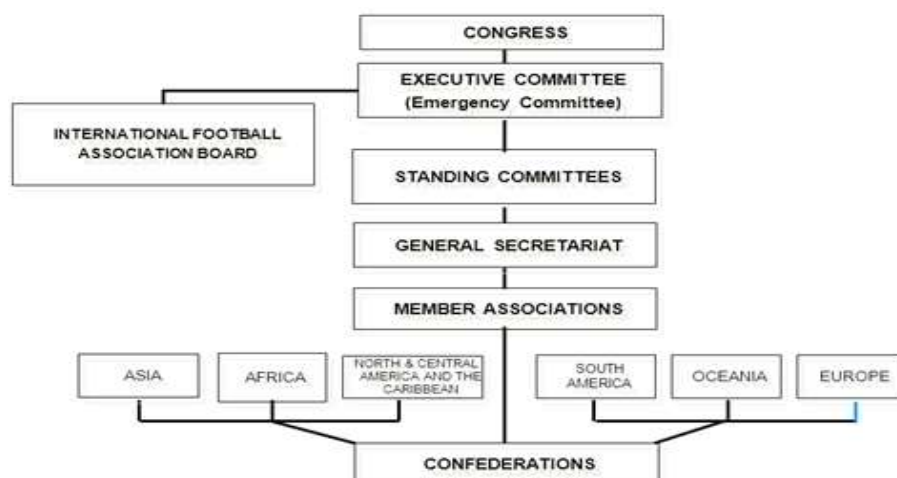
แต่ละสมาคมแห่งชาติมีการจ่ายค่าธรรมเนียมรายปี 50 French Francs

เฉพาะฟีฟ่าเท่านั้นที่สามารถจัดการแข่งขันนานาชาติได้

3. โครงสร้างของฟีฟ่า (เครือข่ายสมาพันธ์ฟุตบอลในปัจจุบัน)

ฟีฟ่าเป็นสมาคมที่จัดตั้งขึ้นตามกฎหมายของประเทศ Switzerland สำนักงานใหญ่อยู่ในเมือง Zurich องค์กรสูงสุดของฟีฟ่า คือ ที่ประชุมใหญ่ฟีฟ่า (FIFA Congress) ประกอบขึ้นจากตัวแทนจากสมาคมที่สมาชิกแต่ละคนในเครือข่ายที่ประชุมใหญ่ประกอบในสมัยประชุมสามัญปีละครั้ง และนอกจากนี้การประชุมวิสามัญผู้ได้รับการจัดขึ้นปีละครั้งตั้งแต่ปี ค.ศ. 1998 เป็นต้นมาที่ประชุมใหญ่ฟีฟ่าเท่านั้นสามารถอนุมัติการเปลี่ยนแปลงระเบียบของฟีฟ่าโดยมีโครงสร้างการบริหารงานดังแผนภาพที่ 2 – 1 (FIFA, 2018)

แผนภาพที่ 2 – 1 โครงสร้างการบริหารงานของ FIFA

ที่มา : สมาคมกีฬาฟุตบอลแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์, ออนไลน์, 2561

ที่ประชุมใหญ่ฟีฟ่าจะเป็นผู้เลือกตั้งประธานของฟีฟ่า เลขาธิการและสมาชิกอื่น ๆ ของคณะกรรมการบริหารฟีฟ่า ประธาน และเลขาธิการมี เจ้าหน้าที่ประจำของฟีฟ่า และมีหน้าที่ดูแลการบริหารงานประจำวันโดยทั่วไปของสำนักเลขาธิการโดยมีพนักงานประมาณ 280 คน

คณะกรรมการบริหารฟีฟ่ามีประธานเป็นผู้ตัดสินใจหลักขององค์กรในช่วงเวลาของที่ประชุมใหญ่ การจัดโครงสร้างองค์กรของฟีฟ่าทั่วโลกประกอบด้วยหน่วยงานอื่น ๆ อีกหลายหน่วยงานภายใต้อำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการบริหารหรือสร้างขึ้นโดยที่ประชุมใหญ่ ซึ่งคณะกรรมการอยู่ในองค์กรเหล่านี้คือ คณะกรรมการการเงิน, คณะกรรมการวินัยของคณะกรรมการตัดสิน ฯลฯ ดังโครงสร้างองค์กรของ FIFA แผนภาพที่ 2 – 2

แผนภาพที่ 2 – 2 โครงสร้างภายในองค์กรของ FIFA

ที่มา : สมาคมกีฬาฟุตบอลแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์, ออนไลน์, 2561

นอกจากสถาบันทั่วโลก (ประธานบริหารคณะกรรมการรัฐสภา ฯลฯ) มี 6 สมาพันธ์ที่ได้รับการยอมรับจากฟีฟ่าซึ่งดูแลการแข่งขันในทวีปต่าง ๆ ทั่วโลก ซึ่งขณะนี้สมาชิกในที่ประชุมใหญ่ 209 คน จากทีมฟุตบอลแห่งชาติประเทศสมาชิกเหล่านี้มีสิทธิ์เข้าร่วมการแข่งขันฟุตบอลโลกและมีการยอมรับการแข่งขันระหว่างประเทศในประเทศสมาชิกอย่างเป็นทางการโดยมีการจัดอันดับของฟุตบอลโลก ตามผลการแข่งขันของแต่ละประเทศในช่วงเวลา 4 ปีเป็น FIFA World Ranking จะมีการประกาศเป็นรายเดือน

แต่ละทีมชาติยังเป็นสมาชิกหนึ่งในหกสหพันธ์ฟุตบอลขึ้นกับพื้นที่โซนทวีปแต่ละประเทศ

เอเชีย - Asian Football Confederation (AFC)

แอฟริกา - Confédération Africaine de Football (CAF)

อเมริกาเหนือและอเมริกากลางและแคริบเบียน - Confederation of North, Central American and Caribbean Association Football (CONCACAF)

อเมริกาใต้ - Confederación Sudamericana de Fútbol (CONMEBOL)

โอเชียเนีย - Oceania Football Confederation (OFC)

ยุโรป - Union of European Football Associations (UEFA)

ในสหพันธ์ฟุตบอลของทวีปทั้ง 6 นั้นสามารถแสดงได้ตามพื้นที่ต่างดังแผนภาพที่ 2 – 3

แผนภาพที่ 2 – 3 แผนที่แสดงเพื่อของสหพันธ์ฟุตบอลในทวีปต่าง ๆ

ที่มา : www.fifa.com, ออนไลน์, 2561

นอกจากนี้ยังมีอีก 22 ประเทศใน Africa และ Asia อยู่ในสหภาพสมาคมฟุตบอลอาหรับ (UFAA) นอกเหนือไปจากสหพันธ์ภูมิภาคที่สังกัดอยู่ โดยรวมแล้วฟีฟามีถึง 209 สมาคมฟุตบอลแห่งชาติที่เป็นสมาคมสำหรับฟุตบอลชาย และ 129 สมาคมฟุตบอลแห่งชาติที่มีฟุตบอลของผู้หญิง ทีมชาติฟีฟามีสมาชิกที่มากกว่าประเทศในสหประชาชาติ ซึ่งหมายถึง 23 ชาติที่ไม่มีอำนาจอธิปไตยของตนเอง เช่น 4 ประเทศในสหราชอาณาจักร หรือ Palestine มีเพียง 8 ประเทศที่มีอธิปไตยแต่ไม่ได้เป็นสมาชิกฟีฟ่า คือ Monaco, Vatican City, Micronesia, Marshall Islands, Kiribati, Tuvalu, Palau และ Nauru

การจัดอันดับของฟีฟามีการปรับปรุงข้อมูลรายเดือน และอันดับทีมขึ้นอยู่กับประสิทธิภาพของแต่ละทีมในการแข่งขันระดับนานาชาติ, รอบคัดเลือกและการแข่งขันกระชับมิตร นอกจากนี้ยังมีการจัดอันดับโลกสำหรับฟุตบอลหญิงซึ่งมีการปรับปรุงสี่ครั้งต่อปี (AFC, 2017)

ที่ประชุมใหญ่ฟีฟ่าเป็นที่ร่างกฎหมายสูงสุดของฟีฟ่าและได้มีการประชุมทั้งตั้งตั้งแต่ ค.ศ. 1904 ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1998 เป็นต้นมา ได้มีการจัดการประชุมใหญ่ทุกปีในที่ประชุมใหญ่จะทำการพิจารณากฎเกณฑ์ต่าง ๆ ของฟีฟ่า การบริหาร และเครื่องมือในการดำเนินการต่างๆ ที่ประชุมใหญ่เป็นผู้อนุมัติรายงานประจำปีและตัดสินใจเกี่ยวกับการยอมรับสมาคมแห่งชาติใหม่ ๆ และการเลือกตั้ง แต่ละสมาคมฟุตบอลแห่งชาติ มีหนึ่งสิทธิในการออกเสียงโดยไม่คำนึงถึงขนาดหรือความแข็งแกร่งของฟุตบอล

4. สหพันธ์สมาคมฟุตบอลแห่งเอเชีย (Asian Football Confederation : AFC)

การแข่งขันฟุตบอลอาชีพในทวีปเอเชียมีด้วยกันอยู่หลายลีกการแข่งขัน มีการควบคุมโดย AFC (<http://www.the-afc.com/en/index.php>) โดยมีการแข่งขันระดับสูงสุดคือ AFC Champions League เป็นการแข่งขันฟุตบอลของทีมสโมสรอาชีพจากประเทศที่เป็นสมาชิกของ AFC โดยทีมที่เข้าร่วมแข่งขันจะมาจากทีมสโมสรที่ชนะเลิศและรองชนะเลิศการแข่งขันจากแต่ละประเทศ โดยในการแข่งขัน Champions League นี้จะมี 32 สโมสร จาก 10 ลีกสูงสุดของแต่ละประเทศในทวีปเอเชียเข้าร่วมแข่งขันทีมชนะเลิศจะได้รับเงินรางวัลจำนวน 2.25 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (ขึ้นอยู่กับผลการแข่งขันในรอบแบ่งกลุ่ม) และได้สิทธิเข้าร่วมแข่งขันในรายการ FIFA Club World Cup ในช่วงปลายปีเดียวกัน (AFC, 2017)

สหพันธ์ฟุตบอลแห่งเอเชีย (AFC) เป็นองค์กรที่กำกับดูแลสมาคมฟุตบอลในทวีปเอเชีย มีสมาชิกทั้งหมด 46 ประเทศ ส่วนใหญ่อยู่ในทวีปเอเชีย แต่มีประเทศที่มีพื้นที่อยู่ในทวีปเอเชียแต่เป็นสมาชิกของสหพันธ์ฟุตบอลแห่งยุโรป คือ Azerbaijan, Armenia, Georgia, Kazakhstan, Russia and Turkey. Israel ในขณะที่ประเทศในกลุ่ม Oceanian ได้เข้ามาเป็นสมาชิกในปี ค.ศ. 2006 ได้แก่ Australia Guam และ Northern Mariana Islands (AFC, 2017)

AFC ก่อตั้งเมื่อวันที่ 8 พฤษภาคม ค.ศ. 1954 ที่ Manila, Philippines เป็นหนึ่งในหกของสมาคมฟุตบอลของฟีฟ่า สำนักงานใหญ่ตั้งอยู่ที่ Bukit Jalil, Kuala Lumpur, Malaysia ประธานคนปัจจุบันคือ Zhang Jilong จากประเทศจีน

5. การจัดการแข่งขันฟุตบอลอาชีพระดับสโมสรในประเทศไทย

กีฬาฟุตบอลในประเทศไทย (การกีฬาแห่งประเทศไทย, 2548) ได้มีการเล่นตั้งแต่มัย “พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว” รัชกาลที่ 5 แห่งกรุงรัตนโกสินทร์ เนื่องจากสมัยรัชกาลที่ 5 พระองค์ได้ส่งพระเจ้าลูกยาเธอ พระเจ้าหลานยาเธอ และข้าราชการไปศึกษาวิชาการด้านต่าง ๆ ที่ประเทศอังกฤษ และผู้ที่นำกีฬาฟุตบอลกลับมายังประเทศไทยเป็นคนแรกคือ “เจ้าพระยาธรรมศักดิ์มนตรี (สนั่น เทพหัสดิน ณ อยุธยา)” หรือ ที่ประชาชนชาวไทยมักเรียกชื่อสั้นๆว่า “ครูเทพ” ซึ่งท่านได้แต่งเพลงกราวกีฬาที่พร้อมไปด้วยเรื่องน้ำใจนักกีฬาอย่างแท้จริง เชื่อกันว่าเพลงกราวกีฬาที่ครูเทพแต่งไว้จะต้องเป็น “เพลงอมตะ” และจะต้องคงอยู่คู่ฟ้าไทย

เมื่อปี พ.ศ. 2454 - 2458 ท่านได้ดำรงตำแหน่งเป็นเสนาบดีกระทรวงธรรมการครั้งแรก เมื่อท่านได้นำฟุตบอลเข้ามาเล่นในประเทศไทยได้มีเสียงวิพากษ์วิจารณ์ต่าง ๆ มากมาย โดยหลายคนกล่าวว่า ฟุตบอลเป็นกีฬาที่ไม่เหมาะสมกับประเทศที่มีอากาศร้อนเหมาะสมกับประเทศที่มีอากาศหนาวมากกว่า และเป็นเกมที่ทำให้เกิดอันตรายต่อผู้เล่นและผู้ชมได้ง่าย ซึ่งข้อวิจารณ์ดังกล่าวมองอย่างผิวเผินอาจคล้อยตามได้ แต่ภายหลังข้อกล่าวหาดังกล่าวก็ได้ค่อยหมดไปจนกระทั่งกลายเป็นกีฬายอดนิยมที่สุดของประชาชนชาวไทยและชาวโลกทั่วทุกมุมโลก ซึ่งมีวิวัฒนาการดังกล่าวอยู่ระหว่างปรับปรุงข้อมูลต่อไปนี้

พ.ศ. 2440 รัชกาลที่ 5 ได้เสด็จนิวัติพระนคร กีฬาฟุตบอลได้รับความสนใจมากขึ้น จากบรรดาข้าราชการบรรดาครูอาจารย์ ตลอดจนชนชาวอังกฤษในประเทศไทยและผู้สนใจชาวไทยจำนวนมากขึ้นเป็นลำดับ ประกอบกับครูเทพท่านได้พยายามปลูกฝังการเล่นฟุตบอลในโรงเรียนอย่างจริงจังและแพร่หลายมากในโอกาสต่อมา

พ.ศ. 2443 (รศ. 119) การแข่งขันฟุตบอลเป็นทางการครั้งแรกของไทยได้เกิดขึ้นเมื่อวันเสาร์ที่ 2 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2443 (รศ. 119) ณ สนามหลวง ซึ่งเป็นสถานที่ออกกำลังกายและประกอบงานพิธีต่างๆ การแข่งขันฟุตบอลคู่ประวัติศาสตร์ของไทย ระหว่าง “ชุดบางกอก” กับ “ชุดกรมศึกษาธิการ” จากกระทรวงธรรมการหรือเรียกชื่อการแข่งขันครั้งนี้ว่า “การแข่งขันฟุตบอลตามข้อบังคับของแอสโซซิเอชัน” เพราะสมัยก่อนเรียกว่า “แอสโซซิเอชันฟุตบอล” (ASSOCIATIONS FOOTBALL) สมัยปัจจุบันอาจเรียกได้ว่า “การแข่งขันฟุตบอลของสมาคม” หรือ “ฟุตบอลสมาคม” ผลการแข่งขันฟุตบอลนัดพิเศษดังกล่าวปรากฏว่า “ชุดกรมศึกษาธิการ” เสมอกับ “ชุดบางกอก” 2-2 (ครั้งแรก 1-0) ต่อมาครูเทพท่านได้วางแผนการจัดการแข่งขันฟุตบอลนักเรียนอย่างเป็นทางการพร้อมแปดกติกาฟุตบอลแบบสากลมาใช้ในการแข่งขันฟุตบอลนักเรียนครั้งนี้ด้วย

พ.ศ. 2444 (รศ. 120) หนังสือวิทยาสาร เล่มที่ 1 ตอนที่ 7 เดือนพฤษภาคม พ.ศ. 2444 ได้ตีพิมพ์เผยแพร่เรื่องกติกาการแข่งขันฟุตบอลสากลและการแข่งขันอย่างเป็นทางการเป็นแบบแผนสากลการแข่งขันฟุตบอลนักเรียนครั้งแรกของประเทศไทยได้เกิดขึ้นในปี พ.ศ. 2444 นี้ ผู้เข้าแข่งขันต้องเป็นนักเรียนชายอายุไม่เกิน 20 ปี ใช้วิธีจัดการแข่งขันแบบน็อกเอาต์ หรือแบบแพ้คัดออก (KNOCKOUT OR ELIMINATIONS) ภายใต้การดำเนินการจัดการแข่งขันของ “กรมศึกษาธิการ” สำหรับทีมชนะเลิศติดต่อกัน 3 ปี จะได้รับโล่รางวัลเป็นกรรมสิทธิ์

พ.ศ. 2448 (รศ. 124) เดือนพฤศจิกายน สามัคยาจารย์ สมาคม ได้เกิดขึ้นครั้งแรกเป็นการแข่งขันฟุตบอลของบรรดาครูและสมาชิกครู โดยใช้ชื่อว่า “ฟุตบอลสามัคยาจารย์”

พ.ศ. 2450-2452 (รศ. 126-128) ผู้ตัดสินฟุตบอลชาวอังกฤษชื่อ “มร.อี.เอส.สมิธ” อดีตนักฟุตบอลอาชีพได้มาทำการตัดสินในประเทศไทย เป็นเวลา 2 ปี ทำให้คนไทยโดยเฉพาะครู-อาจารย์ และผู้สนใจได้เรียนรู้กติกาและสิ่งใหม่ ๆ เพิ่มขึ้นมาก

พ.ศ. 2451 (รศ. 127) มีการจัดการแข่งขัน “เตะฟุตบอลไกล” ครั้งแรก

พ.ศ. 2452 (รศ. 128) พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 5 ได้ทรงสวรรคต เมื่อวันที่ 22 ตุลาคม พ.ศ. 2452 นับเป็นการสูญเสียครั้งยิ่งใหญ่ของผู้สนับสนุนฟุตบอลไทยในยุคนั้น ซึ่งต่อมาในปีนี้ กรมศึกษาธิการก็ได้ประกาศใช้วิธีการแข่งขัน “แบบพบกันหมด” (ROUND ROBIN) แทนวิธีจัดการแข่งขันแบบแพ้คัดออกสำหรับคะแนนที่ใช้ นับเป็นแบบของแคนาดา (CANADIAN SYSTEM) คือ ชนะ 2 คะแนน เสมอ 1 คะแนน แพ้ 0 คะแนน และยังคงใช้อยู่จนถึงปัจจุบัน

ต่อมาพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ 6 พระองค์ทรงมีความสนพระทัยกีฬาฟุตบอลเป็นอย่างยิ่งถึงกับทรงกีฬาฟุตบอลเอง และทรงตั้งทีมฟุตบอลส่วนพระองค์เองชื่อทีม “เสือป่า” และได้เสด็จพระราช ดำเนินประทับทอดพระเนตรการแข่งขันฟุตบอลเป็นพระราชกิจวัตรเสมอมา โดยเฉพาะมวยไทยพระองค์ทรงเคย ปลอมพระองค์เป็นสามัญชนขึ้นต่อมวยไทย จนได้ฉายาว่า “พระเจ้าเสือป่า” พระองค์ท่านทรงพระปรีชาสามารถมาก จนเป็นที่ยกย่องของพสกนิกรทั่วไปจนตราบนานเท่านานนี้

จากพระราชกิจวัตรของพระองค์รัชกาลที่ 6 ทางด้านฟุตบอลนับได้ว่าเป็นยุคทองของไทยอย่างแท้จริงอีกทั้งยังมีการเผยแพร่ข่าวสาร หนังสือพิมพ์ และบทความต่าง ๆ ทางด้านฟุตบอลดังกล่าวอยู่ระหว่างปรับปรุงข้อมูลต่อไป

พ.ศ. 2457 (รศ. 133) พระยาโอวาทวรภิกข (แหมผลพันธ์) หรือนามปากกา “ครูทอง” ได้เขียนบทความกีฬา “เรื่องจรรยาของผู้เล่นและผู้ดูฟุตบอล” และ “คุณพระวรเวทย์ พิสิฐ” (วรเวทย์ ศิวะศรียานนท์) ได้เขียนบทความกีฬา “เรื่องการเล่นฟุตบอล” และ “พระยาพาณิชศาสตร์วิธาน” (อุ๋พรธนะแพทย์) ได้เขียนบทความกีฬาที่ประทับใจชาวไทยอย่างยิ่ง “เรื่องอย่างสำหรับนักเล่นฟุตบอล”

พ.ศ. 2458 (รศ. 134) ประชาชนชาวไทยสนใจกีฬาฟุตบอลอย่างกว้างขวาง เนื่องจากกรมศึกษาธิการได้พัฒนาวิธีการเล่น วิธีจัดการแข่งขัน การตัดสิน กติกาฟุตบอลที่สากลยอมรับ ตลอดจนระเบียบการแข่งขันที่รัดกุมยิ่งขึ้น และผู้ใหญ่ในวงการให้ความสนใจอย่างแท้จริง นับตั้งแต่พระองค์รัชกาลที่ 6 เองลงมาถึงพระบรมวงศานุวงศ์จนถึงสามัญชน และชาวต่างชาติ และในปี พ.ศ. 2458 จึงได้มีการแข่งขันฟุตบอลประเภทสโมสรครั้งแรกเป็นการชิงถ้วยพระราชทานและเรียกชื่อการแข่งขันฟุตบอลประเภทนี้ว่า “การแข่งขันฟุตบอลถ้วยทองของหลวง” การแข่งขันฟุตบอล สโมสรนี้เป็นการแข่งขันระหว่าง ทหาร-ตำรวจ-เสือป่า ซึ่งผู้เล่นจะต้องมีอายุเกินกว่าระดับที่นักเรียน นับว่าเป็นการเพิ่มประเภทการแข่งขันฟุตบอล

ราชกรีฑาสโมสร หรือสปอร์ตคลับ นับได้ว่าเป็นสโมสรแรกของไทยและเป็นศูนย์รวมของชาวต่างประเทศในกรุงเทพฯ ซึ่งยังอยู่ในปัจจุบัน และสโมสรสปอร์ตคลับเป็นศูนย์กลางของกีฬาหลายประเภท โดยเฉพาะกีฬาฟุตบอลได้มีผู้เล่นระดับชาติจากประเทศอังกฤษมาเข้าร่วมทีมอยู่หลายคน เช่น มร.เอ.พี.โคลปี. อาจารย์โรงเรียนราชวิทยาลัย นับได้ว่าเป็นทีมฟุตบอลที่ดี มีความพร้อมมาก ทั้งทางด้านผู้เล่น งบประมาณและสนามแข่งขันมาตรฐาน จึงต้องเป็นเจ้าภาพให้ทีมต่าง ๆ ของไทยเรา มาเยือนอยู่เสมอ ทำให้วงการฟุตบอลไทยในยุคนั้นได้พัฒนายิ่งขึ้น และรัชกาลที่ 6 ทรงสนพระทัยโดยเสด็จมาเป็นองค์ประธานพระราชทานรางวัลเป็นพระราชกิจวัตร ทำให้ประชาชนเรียกการแข่งขันสมัยนั้นว่า “ฟุตบอลหน้าพระที่นั่ง” และระหว่างพักครึ่งเวลามีการแสดง “พวกฟุตบอลตลกหลวง” นับเป็นพิธีขึ้นขอบของปวงชนชาวไทยสมัยนั้นเป็นอย่างยิ่ง และการแข่งขันฟุตบอลสโมสรครั้งแรกนี้ มีทีมสมัครเข้าร่วมแข่งขันจำนวน 12 ทีม ใช้เวลาในการแข่งขัน 46 วัน (11 ก.ย.-27 ต.ค. 2458) จำนวน 29 แมตช์ ณ สนามเสือป่า ถนนหน้าพระลาน สวนดุสิต กรุงเทพมหานคร หรือสนามหน้ากองอำนวยการรักษาความปลอดภัยแห่งชาติปัจจุบันพระองค์รัชกาลที่ 6 ได้ทรงโปรดเกล้าแต่งตั้งคณะกรรมการดำเนินการแข่งขันนับว่าฟุตบอลไทยมีระบบในการบริหารมานานนับถึง 72 ปีแล้ว

ความเจริญก้าวหน้าของฟุตบอลภายในประเทศได้แผ่ขยายกว้างขวางทั่วประเทศ ไปสู่สโมสรกีฬา-ต่างจังหวัดหรือชนบทอย่างรวดเร็ว ซึ่งเป็นที่นิยมกันทั่วไปภายใต้การสนับสนุนของรัชกาลที่ 6 และพระองค์ท่านทรงเล็งเห็นกาลไกลว่าควรที่จะตั้งศูนย์กลางหรือสมาคมอย่างมีระบบแบบแผนที่ดี โดยมีคณะกรรมการบริหารสมาคมและทรงมีพระบรมราชโองการก่อตั้ง “สโมสรคณะฟุตบอลสยาม” ขึ้นมาโดยพระองค์และพระบรมวงศานุวงศ์ทรงเล่นฟุตบอลเอง

รัชกาลที่ 6 ได้ทรงมีวัตถุประสงค์ของการก่อตั้งสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยดังนี้คือ

1. เพื่อให้ผู้เล่นฟุตบอลมีพละกำลังที่สมบูรณ์
2. เพื่อก่อให้เกิดความสามัคคี
3. เพื่อก่อให้เกิดไหวพริบ และเป็นกีฬาที่ประหยัดดี
4. เพื่อเป็นการศึกษากลยุทธ์ในการรุกและการรับเช่นเดียวกับกองทัพทหารหาญ

จากวัตถุประสงค์ดังกล่าว นับเป็นสิ่งที่ผลักดันให้สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยดำเนินการเจริญก้าวหน้ามาจนตราប់ถึงทุกวันนี้ ซึ่งมีกำลังอยู่ระหว่างปรับปรุงข้อมูลดังนี้

พ.ศ. 2458 (ร.ศ. 134) การแข่งขันระหว่างชาติครั้งแรกของประเทศไทย เมื่อวันที่ 23 พฤศจิกายน พ.ศ. 2458 ณ สนามราชกรีฑาสโมสร (สนามม้าปทุมวันปัจจุบัน) ระหว่าง “ทีมชาติสยาม” กับ “ทีมราชกรีฑาสโมสร” ต่อหน้าพระที่นั่ง และมี “มร.ดักลาส โรเบิร์ตสัน” เป็นผู้ตัดสิน ซึ่งผลการแข่งขันปรากฏว่าทีมชาติสยามชนะทีมราชกรีฑาสโมสร 2-1 ประตู (ครึ่งแรก 0-0) และครั้งที่ 2 เมื่อวันที่ 18 ธันวาคม พ.ศ. 2458 เป็นการแข่งขันระหว่างชาตินัดที่ 2 แบบเหย้าเยือน หน้าพระที่นั่ง ณ สนามเสือป่าสวนดุสิตและผลปรากฏว่า ทีมชาติสยามเสมอกับทีมราชกรีฑาสโมสร หรือทีมรวมต่างชาติ 1-1 ประตู (ครึ่งแรก 0-0)

6. สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย (THE FOOTBALL ASSOCIATION OF THAILAND)

พ.ศ. 2459 พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ตั้งสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยขึ้นเมื่อวันที่ 25 เมษายน พุทธศักราช 2459 และตราข้อบังคับขึ้นใช้ในสนามฟุตบอลแห่งสยามด้วยซึ่งมีชื่อย่อว่า ส.ฟ.ท. และเขียนเป็นภาษาอังกฤษว่า “THE FOOTBALL ASSOCIATION OF THAILAND UNDER THE PATRONAGE OF HIS MAJESTY THE KING” ใช้อักษรย่อว่า F.A.T. และสมาคมฯ จัดการแข่งขันถ้วยใหญ่และถ้วยน้อยเป็นครั้งแรกในปีด้วย (การกีฬาแห่งประเทศไทย, 2548)

พ.ศ. 2468 เป็นภาคีสมาชิกสมาพันธ์ฟุตบอลระหว่างชาติ เมื่อวันที่ 23 มิถุนายน พ.ศ. 2468 ชุดฟุตบอลเสือป่าพรานหลวง ได้รับถ้วยของพระยาประสิทธิ์ศุภการ (เจ้าพระยารามราฆพ) ซึ่งเล่นกับชุดฟุตบอลกรมทหารรักษาวัง เมื่อ พ.ศ. 2459-2460 ได้รับไว้เป็นกรรมสิทธิ์โดยชนะ 2 ปีติดต่อกัน ชุดฟุตบอลสโมสรกรมทหารสพ ได้รับพระราชทาน “ถ้วยใหญ่” ของสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ เมื่อวันที่ 30 กันยายน 2459

พ.ศ. 2499 การแก้ไขเพิ่มเติมข้อบังคับ ครั้งที่ 3 และเรียกว่าข้อบังคับ ลักษณะปกครองสมาคมฟุตบอลฯ ได้สิทธิ์ส่งทีมฟุตบอลชาติไทยเข้าร่วมการแข่งขัน “กีฬาโอลิมปิก” ครั้งที่ 16 นับเป็นครั้งแรกที่ประเทศไทยมีสิทธิ์เข้าร่วมการแข่งขัน เมื่อวันที่ 26 พฤศจิกายน พุทธศักราช 2499 ณ นครเมลเบิร์น ประเทศ Australia

พ.ศ. 2500 เป็นภาคีสมาชิกสมาพันธ์ฟุตบอลแห่งเอเชีย ซึ่งมีชื่อย่อว่า AFC และเขียนเป็นภาษาอังกฤษว่า “ASIAN FOOTBALL CONFEDERATION” ใช้อักษรย่อว่า A.F.C.

พ.ศ. 2501 การแก้ไขเพิ่มเติมข้อบังคับลักษณะปกครอง ครั้งที่ 4

พ.ศ. 2503 การแก้ไขเพิ่มเติมข้อบังคับลักษณะปกครอง ครั้งที่ 5

พ.ศ. 2504-ปัจจุบัน สมาคมฟุตบอลฯ ได้จัดการแข่งขันฟุตบอลถ้วยน้อย และถ้วยใหญ่ ซึ่งภายหลังได้จัดการแข่งขันแบบเดียวกันของสมาคมฟุตบอลอังกฤษคือจัดเป็นประเภทถ้วยพระราชทาน ก, ข, ค, และ ง และยังจัดการแข่งขันประเภทอื่น ๆ อีกเช่น ฟุตบอลนักเรียน ฟุตบอลเตรียมอุดม ฟุตบอลอาชีวะ ฟุตบอลเยาวชนและอนุชน ฟุตบอลอุดมศึกษา ฟุตบอลเอฟเอ คัพ ฟุตบอลควีส์คัพ ฟุตบอลคิงส์คัพ เป็นต้น ฯลฯ นอกจากนี้ยังได้จัดการแข่งขันและส่งทีมเข้าร่วมกับทีมนานาชาติมากมายจนถึงปัจจุบัน

พ.ศ. 2511 สมาคมฟุตบอลได้สิทธิ์ส่งทีมฟุตบอลชาติไทยเข้าร่วมการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกเป็นครั้งที่ 2 เมื่อวันที่ 13 ตุลาคม พุทธศักราช 2511 ณ ประเทศเม็กซิโก

พ.ศ. 2514 การแก้ไขเพิ่มเติมข้อบังคับลักษณะปกครอง ครั้งที่ 6 ชุดฟุตบอลทีมชาติไทยชุดแรกที่เดินทางไปแข่งขัน “กีฬาโอลิมปิก” ครั้งที่ 16 ณ นครเมลเบิร์น ประเทศ Australia เมื่อวันที่ 26 พฤศจิกายน 2499

พ.ศ. 2531 สมาคมฟุตบอลฯ ได้มีโครงการจัดการแข่งขันฟุตบอลภายในประเทศรวมทั้งเชิญทีมต่างประเทศเข้าร่วมแข่งขัน และส่งทีมเข้าร่วมการแข่งขันในต่างประเทศตลอดปี

7. ประวัติฟุตบอลไทยพรีเมียร์ลีก

ก่อนที่จะมีการจัดตั้งไทยพรีเมียร์ลีก ฟุตบอลระดับสูงสุดของไทย คือ ถ้วย ก โดยมีการแข่งขันตั้งแต่ พ.ศ. 2459 ถึง พ.ศ. 2538

ไทยพรีเมียร์ลีกเริ่มขึ้นในปี พ.ศ. 2539 โดยสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยฯ (FAT) ร่วมกับ 18 ทีมที่แข่งขันใน ถ้วย ก เดิม โดยแข่งขันในระบบ double round robin league

โดยไทยพรีเมียร์ลีกจะมีทีมเข้าร่วมการแข่งขัน 10 - 12 สโมสรจนกระทั่ง พ.ศ. 2550 จึงมีการเพิ่มเป็น 16 สโมสร โดยเมื่อสิ้นสุดฤดูกาลทีมสามอันดับสุดท้ายจะตกชั้นไปสู่ ไทยแลนด์ ดิวิชั่น 1 ลีก

เมื่อ พ.ศ. 2550 ไทยพรีเมียร์ลีกได้ทำการรวมลีกกับโปรวินเชียลลีก โดยสโมสรฟุตบอลชลบุรี เป็นทีมแรกจากโปรวินเชียลลีกที่ได้ผู้ชนะเลิศ ไทยพรีเมียร์ลีกในฤดูกาล พ.ศ. 2550

เมื่อ พ.ศ. 2552 AFC ได้มีกฎระเบียบว่าด้วยความเป็น สโมสรฟุตบอลอาชีพที่สมบูรณ์แบบ ทำให้สมาคมฟุตบอลต้องจัดตั้งบริษัทไทยพรีเมียร์ลีก ขึ้นมาเพื่อดำเนินการจัดการแข่งขันฟุตบอลลีกภายในประเทศ ให้เป็นฟุตบอลอาชีพอย่างแท้จริง ซึ่งมีดร.วิจิต แยมบุญเรือง เป็นประธาน และได้ออกกฎระเบียบเรื่องให้สโมสรฟุตบอลอาชีพต้องดำเนินการจัดตั้งเป็นบริษัทนิติบุคคล ขึ้นมาดูแลสโมสร จนส่งผลให้หลายทีมมองครรัฐ ธนาคาร ไม่สามารถปรับตัวได้ ต้องทำการขายทีมหรือยุบทีมไป จนเป็นที่มาของการเปลี่ยนแปลงของสโมสรไทยพรีเมียร์ลีก 2009 ซึ่งหลังจากมีการเปลี่ยนแปลงสโมสรต่างๆ การบริหารจัดการที่เป็นมืออาชีพมากขึ้น ต่างแข่งขันกันนำเสนอรูปแบบการบริหารจัดการสโมสรฟุตบอล การกระจายตัวไปยังต่างจังหวัด จนทำให้ปี 2552 จึงเป็นปีที่ ลีกของประเทศไทย กลับมาเริ่มต้นได้รับกระแสความนิยมอย่างมากอีกครั้งหนึ่งจนถึงปัจจุบัน

8. การจัดการแข่งขันฟุตบอลอาชีพในประเทศไทย

8.1 ยุคก่อนฟุตบอลสมัยปัจจุบัน

หลังจากรัชการที่ 6 ทรงตั้ง สมาคมฟุตบอลแห่งชาติสยาม ในปี พ.ศ. 2459 ได้มีการจัดให้มีการแข่งขันฟุตบอลถ้วยใหญ่ (เปลี่ยนเป็น ถ้วย ก) ขึ้นครั้งแรกในปี พ.ศ. 2459 และครั้งที่สองในปี พ.ศ. 2460 จากนั้นก็จัดการแข่งขันเรื่อยมาทุกปี (ยกเว้น ปี 2468, 2475 - 2490 และ 2493) ส่วนการแข่งขัน ถ้วยน้อย (ถ้วย ข) เริ่มแข่งขันครั้งแรกในปีพ.ศ. 2459 และจัดแข่งขันเรื่อยมาทุกปี ซึ่ง วันที่ 25 มิถุนายน 2468 ได้เข้าร่วมเป็นภาคีสมาชิกสมาพันธ์ฟุตบอลระหว่างชาติ F.I.F.A

8.2 ฟุตบอลถ้วยพระราชทาน ก

การแข่งขันนี้เป็นเสมือนลีกสูงสุดของไทย จัดการแข่งขันแบบทัวร์นาเมนต์ ในแต่ละปีใช้วิธีแบ่งกลุ่ม และเข้ารอบไปเล่นรอบน็อกเอาท์จนถึงรอบชิงชนะเลิศ ทีมที่ได้แชมป์ ถ้วย ก จะได้โควต้าตัวแทนประเทศไทยไปแข่งสโมสรระดับเอเชีย จัดการแข่งขันในรูปแบบทัวร์นาเมนต์

เรื่อยมาจนถึงปี พ.ศ. 2538 เป็นฤดูกาลสุดท้าย หลังจากนั้นใน พ.ศ. 2539 จนถึงปัจจุบันได้เปลี่ยนรูปแบบการแข่งขัน

ฟุตบอลถ้วยพระราชทาน ข ถ้วย ค และ ถ้วย ง แบ่งเป็นระบบลีกตามสมัยนิยมแบบอังกฤษ ทำการแข่งขันเรื่อยมาจนถึง พ.ศ. 2538

8.3 ยุคฟุตบอลลีก (พ.ศ. 2539 - ปัจจุบัน)

พ.ศ. 2539 ไทยแลนด์ ซอคเกอร์ลีก 2539 ฤดูกาลแรก

สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย จัดการแข่งขัน ไทยแลนด์ ซอคเกอร์ลีก ประกอบด้วย 18 ทีมจาก ถ้วย ก เดิม โดยเป็นการแข่งขันแบบพบกันหมดเหย้า-เยือน (Double Round-robin League) เพื่อหา 4 อันดับแรกเข้าสู่รอบเพลย์ออฟหาแชมป์ และ 6 อันดับท้ายของตารางจะตกชั้นไปเล่น ไทยลีกดิวิชั่น 1 ในฤดูกาลถัดไป

พ.ศ. 2540 ไทยลีกดิวิชั่น 1 2540 ฤดูกาลแรก

ก่อตั้ง ไทยลีกดิวิชั่น 1 (หลังจาก ไทยแลนด์ ซอคเกอร์ลีก 1ปี) เพื่อรองรับทีมที่ตกชั้น และรวมกับทีมที่ชนะเลิศ ฟุตบอลถ้วยพระราชทาน ข มีทีมเข้าแข่งขัน 10 ทีม และขยายเป็น 12 ทีมตามลำดับ

ไทยแลนด์ซอคเกอร์ลีก 12 ทีม จบฤดูกาลอันดับ 12 ตกชั้น / อันดับ 11 ต้องแข่งเพลย์ออฟกับรองแชมป์ ไทยลีกดิวิชั่น 1 เพื่ออยู่รอด ไทยลีกดิวิชั่น 1 ประกอบด้วย 10 ทีม (6 ทีมที่ตกชั้นจากไทยแลนด์ซอคเกอร์ลีก + 4 อันดับแรกจาก ถ้วย ข) ไม่มีการเพลย์ออฟหาแชมป์ ทีมอันดับ 1 ได้เลื่อนชั้น ทีมอันดับ 2 ต้องเพลย์ออฟกับอันดับรองสุดท้าย ไทยแลนด์ซอคเกอร์ลีก

พ.ศ. 2541 พรีเมียร์ลีก 2541 ประกอบด้วย 12 ทีม (อันดับสุดท้ายตกชั้น)

พ.ศ. 2542 เริ่มแข่งขัน โปรลีกสมาคมฟุตบอล เชิญทีมจากการคัดเลือกทั่วประเทศ มาแข่งขันในรูปแบบลีก โดยเรียกการแข่งขันนี้ว่า โปรวินเชียลลีก พรีเมียร์ลีก 2542 ประกอบด้วย 12 ทีม (2 อันดับสุดท้ายตกชั้น) โปรลีก 2542/43 มีทีมระดับภูมิภาค เข้าแข่ง 12 ทีม

พ.ศ. 2543 พรีเมียร์ลีก 2543 ประกอบด้วย 12 ทีม (ฤดูกาลนี้ไม่มีทีมตกชั้น)

พ.ศ. 2544 ไทยลีก 2544/45 ประกอบด้วย 12 ทีม (ตกชั้น 3 ทีม) และโปรลีก 2544 ระดับภูมิภาค 12 ทีม

พ.ศ. 2545 กท เข้ามาดูแลโปรลีก กท. และเปลี่ยนชื่อเป็นโปรเฟชชันนอลลีก โดยไทยลีก 2545/46 ประกอบด้วย 10 สโมสร (ตกชั้น 2 ทีม) และโปรลีก 2545 แบ่งออกเป็น 2 สาย ๆ ละ 6 ทีม และเอา 3 ทีมแรก มาแข่งขันรอบ 2

พ.ศ. 2546 ไทยลีก 2546/47 ประกอบด้วย 10 สโมสร ตกชั้น 2 ทีม และโปรลีก 2546 ประกอบด้วย 12 ทีม จบฤดูกาล มีกำหนด 2 ทีมสุดท้ายตกชั้นไปเล่นโปรลีก 2

พ.ศ. 2547 แบ่งการแข่งขัน โปรลีก ออกเป็น 2 ระดับ คือ โปรลีก 1 และโปรลีก 2 โปรลีก 1 มีทีมเข้าแข่งขัน 18 ทีม แข่งแบบเหย้า-เยือน และ โปรลีก 2 แข่งตาม 5 ภูมิภาค หาทีมชนะเลิศ 2 ทีม รวมเป็น 10 ทีม โดยไทยแลนด์พรีเมียร์ลีก 2547/48 ประกอบด้วย 10 ทีม (ตกชั้น 2 ทีม) โปรลีก 2547 ประกอบด้วย 10 ทีม ตกชั้น 2 ทีม และโปรลีก 2 ประกอบด้วย 10 ทีม (ทีมที่ตกชั้นจากโปรลีก 2546 จำนวน 2 ทีม รวมกับแชมป์ และรองแชมป์ จาก 4 ภูมิภาค เหนือ, อีสาน, ใต้, กลาง+ตะวันออก

พ.ศ. 2548 โปรลิก 2548 ประกอบด้วย 10 ทีม โดย 2 อันดับแรก ไปแข่ง ไทยแลนด์พรีเมียร์ลีก 2549 และ 2 ทีมล่าง ตกชั้นไปเล่นโปรลิก 2 และโปรลิก 2 ประกอบด้วย 10 ทีม (ทีมตกชั้นจากโปรลิก 2547 จำนวน 2 ทีม รวมกับแชมป์ และรองแชมป์จาก 4 ภูมิภาค)

พ.ศ. 2549 ยุบการแข่งขัน โปรลิก 1 โดยไปรวมกับ ไทยแลนด์ พรีเมียร์ลีก / ไทยลีกดิวิชั่น 1 และ ไทยลีกดิวิชั่น 2 หลังจากยุบโปรลิก 1 ก็เปลี่ยนชื่อ การแข่งขัน โปรลิก 2 ไปเป็น โปรวินเชียลลีก อีกครั้ง และเริ่มแข่งขัน ไทยลีกดิวิชั่น 2 (ก่อนเปลี่ยนชื่อเป็น ลีกภูมิภาค ดิวิชั่น 2 ในเวลาต่อมา) และไทยแลนด์พรีเมียร์ลีก 2549 ประกอบด้วย 12 ทีม (8 สโมสรเดิม รวมกับ 2 ทีมจากดิวิชั่น 1 และ 2 ทีมจากโปรลิก 2548) และไม่มีการตกชั้น โปรเฟสชันนอลลีก 2549 ประกอบด้วย 16 ทีม จบฤดูกาล ได้ยุบโปรลิก เอา 2 ทีมแชมป์ไปแข่ง ไทยแลนด์พรีเมียร์ลีก 2550, ทีมกลางตารางไปแข่ง ไทยลีกดิวิชั่น 1, 2 ทีมตกชั้นไปแข่ง ไทยลีกดิวิชั่น 2 โปรลิก 2 ประกอบด้วย 10 ทีม 2 ทีมตกชั้นจาก 2548 และ 8 ทีมแชมป์และรองแชมป์จาก 4 ภูมิภาค เอา 2 ทีมไปแข่งไทยลีกดิวิชั่น 1

พ.ศ. 2550 ไทยแลนด์พรีเมียร์ลีก 2550 ประกอบด้วย 16 ทีม (12 ทีมเดิม 2 ทีมจากดิวิชั่น 1 และ 2 ทีมจากโปรลิก) จบฤดูกาล ตกชั้น 4 ทีม ดิวิชั่น 1 2550 รวม 24 ทีม ประกอบด้วย 7 ทีมจากดิวิชั่น 1 2549, 2 ทีมจากดิวิชั่น 2, 11 ทีมจากโปรลิก 1, 2 ทีมจาก ถ้วย ข และ 2 ทีมจากโปรลิก 2 โดยจัดการแข่งแบบ 2 สายๆ ละ 12 ทีมเอา 2 อันดับ จากสองสาย มาเตะหาแชมป์ โดยแชมป์ รองแชมป์แต่ละสาย รวม 4 ทีมไปแข่งไทย ลีก, 5 อันดับท้ายของแต่ละสาย ตกชั้นไปดิวิชั่น 2 ดิวิชั่น 2 ประกอบด้วย 12 ทีม ประกอบด้วย 8 ทีมที่มาจากดิวิชั่น 2 ฤดูกาลก่อน, 2 ทีมจากดิวิชั่น 1 เมื่อจบฤดูกาล 2 อันดับแรก ไปแข่ง ดิวิชั่น 1 และ 2 ทีมอันดับสุดท้ายไปแข่ง ถ้วย ข และโปรลิก 2550 หรือเรียกว่า แซต แชมเปียนชิพ 2550 (โปรลิก 2 เดิม) ะกอบด้วย 10 ทีม จากแชมป์ และรองแชมป์จาก 5 ภาคเหนือ อีสาน ไต้ กลาง ตะวันออก เมื่อจบฤดูกาล เอา 2 ทีมไปแข่งดิวิชั่น 2

พ.ศ. 2551 ไทยแลนด์พรีเมียร์ลีก 2551 ประกอบด้วย 16 ทีม เมื่อจบฤดูกาล ตกชั้น 3 ทีมไปแข่งดิวิชั่น 1 ดิวิชั่น 1 2551 ประกอบด้วย 18 ทีม 10 ทีมเดิม, 4 ทีมจากดิวิชั่น 2 และ 4 ทีมที่ตกชั้นมาจากไทยแลนด์พรีเมียร์ลีก 2550 จบฤดูกาล 3 ทีมบนไปเล่นไทยพรีเมียร์ลีก และ 4 ทีมตกชั้นไปแข่งดิวิชั่น 2 ดิวิชั่น 2 2551 ประกอบด้วย 22 ทีม แบ่งเป็น 2 สาย โดยแชมป์ รองแชมป์ แต่ละสาย เลื่อนไปแข่งดิวิชั่น 1 รวม 4 ทีม และตกชั้นสายละ 5 ทีม ไปแข่งโปรวินเชียลลีก 6 ทีม ไปแข่ง ถ้วย ข 4 ทีม (รวม 10 ทีม) โปรวินเชียลลีก 2551 แข่งขันขันรอบคัดเลือก 4 กลุ่ม (11+10+13+8 รวมทั้งสิ้น 42 ทีม) เอาแชมป์ รองแชมป์ ของแต่ละกลุ่มรวม 8 ทีม แข่งขันแบบ 2 สาย ๆ ละ 4 ทีม และหาแชมป์แบบนี้ออกเอาท์

พ.ศ. 2552 เริ่มใช้ระบบภูมิภาค ในการแข่งระดับดิวิชั่น 2 ไทยลีกดิวิชั่น 1 ประกาศเพิ่มทีมเข้าแข่งขันเป็น 18 ทีม เป็นฤดูกาลแรก ที่ไทยลีกภูมิภาค ดิวิชั่น 2 แข่งขันแบบแยกภูมิภาค เหนือ อีสาน กลาง+ตะวันออก กทม และ ไต้ แล้วนำแชมป์มาแข่งแบบมินิลีก ไทยพรีเมียร์ลีก 2552 ประกอบด้วย 16 ทีม จบฤดูกาล เอา 3 ทีมตกชั้น ไทยลีกดิวิชั่น 1 2552 ประกอบด้วย 16 ทีม (10 ทีมเดิม, 2 ทีมจากไทยแลนด์พรีเมียร์ลีก, 3 ทีมจากดิวิชั่น 1 และ 1 ทีมจากการเพลย์ออฟ (ทีมตกชั้นฤดูกาลที่แล้ว) จบฤดูกาล 3 ทีมบน ไปแข่งไทยแลนด์พรีเมียร์ลีก 3 ทีมล่างไปแข่ง ลีกภูมิภาค

ดิวิชั่น 2 และลีกภูมิภาค ดิวิชั่น 2 2552 เอาแชมป์ 5 สายมาแข่งแบบมินิลีก อันดับ 1-3 ได้ไปแข่ง ดิวิชั่น 1

พ.ศ. 2553 ไทยพรีเมียร์ลีก 2553 ประกอบด้วยทีม 16 ทีม เมื่อจบฤดูกาล เอา 3 ทีมตกชั้น ไทยลีกดิวิชั่น 1 2553 ประกอบด้วย 16 ทีม ก่อนเปิดฤดูกาลมีการเล่นเพลย์ออฟ หา 4 ทีมเข้าร่วมแข่งขัน จบฤดูกาลเอา 3 ทีมบน ไปเล่นไทยพรีเมียร์ลีก และ 4 ทีมล่าง ไปเล่น ลีกภูมิภาค ดิวิชั่น 2 และลีกภูมิภาค ดิวิชั่น 2 เอาแชมป์ และรองแชมป์ 5 สาย + 2 ทีมอันดับสาม ดีที่สุด จากทุกสาย รวมเป็น 12 ทีม แบ่งเป็น 2 สาย เมื่อจบฤดูกาลแข่งขัน เอาอันดับ 1-2 ของแต่ละสายขึ้นไปไทยลีกดิวิชั่น 1 และ อันดับ 3-4 ของแต่ละสายไปเพลย์ออฟกับทีมจาก ไทยลีกดิวิชั่น 1 (สระบุรี, เจดับบรีว และ บางกอก เอฟซี)

พ.ศ. 2554 ไทยพรีเมียร์ลีก 2554 ประกอบด้วย 18 ทีม เพิ่มจากเดิม 2 ทีม โดยใช้การเพลย์ออฟคัดเลือก จบฤดูกาล เอา 3 ทีมตกชั้น ไทยลีกดิวิชั่น 1 ประกอบด้วย 18 ทีม คือ 10 ทีมกลางตารางเดิม รวมกับ 1 ทีมจากไทยพรีเมียร์ลีก และ 7 ทีมจากลีกภูมิภาค ดิวิชั่น 2 จบ ฤดูกาลเอา 3 ทีมบนไปแข่งไทยพรีเมียร์ลีก และ 4 ทีมล่าง ตกชั้นไปลีกภูมิภาค ดิวิชั่น 2 และ ลีกภูมิภาค ดิวิชั่น 2 เอาแชมป์ และรองแชมป์ 5 สาย + 2 ทีมอันดับสาม ดีที่สุด จากทุกสาย รวมเป็น 12 ทีม แบ่งเป็น 2 สาย เอาอันดับ 1-2 ของแต่ละสายไปแข่ง ไทยลีกดิวิชั่น 1

พ.ศ. 2555 ไทยพรีเมียร์ลีก 2555 ประกอบด้วย 18 ทีม จบฤดูกาลเอา 3 ทีม ตกชั้น ไทยลีกดิวิชั่น 1 รวม 18 ทีม (จากกลางตารางเดิม 11 ทีม รวมกับ 3 ทีมจากไทยพรีเมียร์ลีก และ 4 ทีมจากลีกภูมิภาค ดิวิชั่น 2 เอา 3 อันดับ บนไปเล่นไทยพรีเมียร์ลีก และ 5 อันดับล่างไปเล่น ลีกภูมิภาค ดิวิชั่น 2 (ปกติตก 4 ทีม แต่ปัญหาเรื่องนครปฐม ทำให้ต้องตกชั้น 5 ทีม เปิดทาง ไนนครปฐม กลับมาแข่งดิวิชั่น 1 ฤดูกาลหน้า)และลีกภูมิภาค ดิวิชั่น 2 เอาแชมป์ และรองแชมป์ 5 สาย + 2 ทีมอันดับสาม ดีที่สุด จากทุกสาย รวมเป็น 12 ทีม แบ่งเป็น 2 สาย เอาอันดับ 1-2 ของแต่ละสายไปแข่งไทยลีกดิวิชั่น 1

พ.ศ. 2556 ดิวิชั่น 2 ขยายเป็น 6 โซน ลีกภูมิภาค ดิวิชั่น 2 ได้ขยายโซน ภูมิภาค เป็น เหนือ อีสาน กทม+กลาง กลางตะวันออก กลางตะวันตก และ ใต้ ไทยพรีเมียร์ลีก 2556 ประกอบด้วย 18 ทีม แต่ปัญหาเรื่องศรีสะเกษ กับอีสาน ยูไนเต็ต ทำให้ เหลือตกชั้น 1 ทีม โดยใน ฤดูกาลหน้าจะเพิ่มทีมเป็น 20 ทีม ไทยลีกดิวิชั่น 1 2556 ประกอบด้วย 18 ทีม เอา 3 อันดับบนไป เล่นไทยพรีเมียร์ลีก และ 4 อันดับล่างไปเล่นลีกภูมิภาค ดิวิชั่น 2 และลีกภูมิภาค ดิวิชั่น 2 เอาแชมป์ และรองแชมป์ 6 สาย รวมเป็น 12 ทีม แบ่งเป็น 2 สาย เอาอันดับ 1-2 ของแต่ละสายไปแข่ง ไทยลีกดิวิชั่น 1

พ.ศ. 2557 ไทยพรีเมียร์ลีก 2557 ประกอบด้วย 20 ทีม จบฤดูกาล เอา 5 ทีม ตกชั้น เพื่อลดให้เหลือ 18 ทีมตามเดิม ไทยลีกดิวิชั่น 1 ประกอบด้วย 18 ทีม เอา 3 อันดับบนไปเล่น ไทยพรีเมียร์ลีก และ 4 อันดับล่างไปเล่น ลีกภูมิภาค ดิวิชั่น 2 ลีกภูมิภาค ดิวิชั่น 2 เอาแชมป์ และรอง แชมป์ 6 สาย รวมเป็น 12 ทีม แบ่งเป็น 2 สาย เอาอันดับ 1-2 ของแต่ละสายไปแข่ง ไทยลีกดิวิชั่น 1

พ.ศ. 2558 ไทยพรีเมียร์ลีก 2558 ประกอบด้วย 18 ทีม จบฤดูกาล เอา 3 ทีม ตกชั้น ไทยลีก ดิวิชั่น 1 ประกอบด้วย 20 ทีม เอา 3 อันดับบน ไปเล่นไทยพรีเมียร์ลีก และ เอา 6 อันดับล่างไปเล่น ลีกภูมิภาค ดิวิชั่น 2 (เพื่อลดให้เหลือ 18 ทีมตามเดิม) และลีกภูมิภาค ดิวิชั่น 2

เอาแชมป์ และ รองแชมป์ 6 สาย (อันดับ 3 อีสาน เพลย์ออฟ กับ รองแชมป์ใต้) รวม 12 ทีม แบ่งเป็น 2 สาย เอาอันดับ 1-2 ของสายไปแข่ง ไทยลีกดิวิชั่น 1

หมายเหตุ: ในปี พ.ศ. 2558 มีปัญหาความวุ่นวายเกิดขึ้นหลายอย่าง อาทิ บีอีซี เทโรศาสน อันดับ 16 ตกชั้น แต่สระบุรี เอฟซี อันดับ 14 ขอดอนทีม ทำให้ บีอีซี เทโรศาสน ได้แข่ง ไทยพรีเมียร์ลีกต่อไป

พ.ศ. 2559 ภายหลังจากเลือกตั้งนายกสมาคมกีฬาฟุตบอลแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ เมื่อวันที่ 11 กุมภาพันธ์ 2559 สมยศ พุ่มพันธุ์ม่วง ได้รับการเลือกตั้งให้เป็น นายกสมาคมฯ คนใหม่ ข้อมูลการแข่งขันต่างๆ มีปัญหาการส่งมอบข้อมูล ทำให้สภากรรมการชุดใหม่ ตัดสินใจ จัดตั้ง 3 บริษัทใหม่ เพื่อดำเนินการแข่งขันของฟุตบอลใน 3 ระดับได้แก่ บริษัท พรีเมียร์ ลีก (ไทยแลนด์) จำกัด, บริษัท ไทยลีกดิวิชั่น 1 จำกัด และ บริษัท ลีกภูมิภาค ดิวิชั่น 2 จำกัด ไทยลีก 2016 (จัดการแข่งขัน ภายใต้ บริษัท พรีเมียร์ ลีก (ไทยแลนด์) จำกัด) มีทีมเข้าร่วมการแข่งขัน จำนวน 18 ทีมสโมสร เมื่อจบฤดูกาลแข่งขัน เอา 3 ทีมอันดับสุดท้าย ตกชั้น 3 ทีม

ก่อนการแข่งขัน

สโมสร สระบุรี เอฟซี - ประกาศถอนทีม เพราะมีปัญหาด้านการเงิน

สโมสร บีอีซี เทโรศาสน - ที่ตกชั้นจาก ไทยพรีเมียร์ลีก 2015 ได้สิทธิกลับมา แข่งขัน แทนสโมสรสระบุรี เอฟซี ในการแข่งขัน ไทยลีก 2016

สโมสร เพื่อนตำรวจ - แชมป์ ไทยลีกดิวิชั่น 1 ฤดูกาล 2015 ไม่ผ่านคลับไลเซนซิ่ง เพราะมีปัญหาค้างค่าจ้างนักกีฬา ทำให้ถูกระงับการแข่งขัน ไทยลีก 2016 เป็นเวลา 1 ปี และจะสามารถกลับมาแข่งขัน ไทยลีกดิวิชั่น 1 ในฤดูกาล 2016 หากแก้ปัญหาดังกล่าวได้

ทั้งนี้การสวรรคตของ ในหลวง รัชกาลที่ 9 ในเดือนตุลาคม 2560 สมาคมกีฬาฟุตบอลแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ตัดสินใจยุติการแข่งขันภายใต้การกำกับดูแลของ สมาคมฯ ทั้งหมด โดยให้มีผลในการจัดอันดับ หากทีมชนะเลิศทันที ทั้งนี้ ไทยลีก 2016 เหลือการแข่งขัน อีก 3 นัด โดยทีมที่ชนะเลิศ ได้แก่ เอสซีจี เมืองทอง ยูไนเต็ด รองชนะเลิศ แบงค็อก ยูไนเต็ด และอันดับ 3 บางกอกกล๊าส เอฟซี ทีมที่ตกชั้น 3 ทีมได้แก่ ชัยนาท ฮอร์นบิล อาร์มี่ ยูไนเต็ด และ บีอีซียู เอฟซี

ไทยลีกดิวิชั่น 1 2016 (บริษัท ไทยลีกดิวิชั่น 1 จำกัด) มีทีมเข้าร่วมการแข่งขัน จำนวน 16 ทีมสโมสร เมื่อจบฤดูกาลแข่งขัน 3 ทีม อันดับ 1-2-3 ได้สิทธิเลื่อนชั้นไปแข่งขัน ไทยลีก ฤดูกาลหน้า และ 1 ทีม อันดับสุดท้าย ตกชั้นไปแข่งขัน ดิวิชั่น 2 (เดิมทีการแข่งขัน ไทยลีกดิวิชั่น 1 ฤดูกาล 2016 จะมีทีมเข้าแข่งขัน 18 แต่เนื่องจากปัญหาคลับไลเซนซิ่ง ของสโมสรเพื่อนตำรวจ, สระบุรี เอฟซี และการได้สิทธิของ บีอีซี เทโรศาสน รวมถึงสโมสร พิจิตร เอฟซี, อยุธยา เอฟซี และ ภูเก็ต เอฟซี ไม่ผ่านคลับไลเซนซิ่ง ในการแข่งขันไทยลีกดิวิชั่น 1 ฤดูกาล 2016) ผลการแข่งขันทีมชนะเลิศ ได้แก่ ไทยฮอนด้า รองชนะเลิศ อุบล ยูเอ็มที ยูไนเต็ด และอันดับ 3 การท่าเรือ เอฟซี ไม่มีทีมตกชั้น เนื่องจาก ขอนแก่น ยูไนเต็ด ถูกตัดสิทธิการแข่งขันของสมาคมกีฬาฟุตบอลฯ ทุกรายการ จากปัญหาการทำร้ายกรรมการ ภายหลังเกมการแข่งขัน ทำให้ ไทยลีก ดิวิชั่น 1 ฤดูกาล 2016 เหลือทีมเข้าแข่งขันเพียง 15 ทีม จึงไม่มีทีมตกชั้น

สำหรับด้านไทยลีกภูมิภาค ดิวิชั่น 2 (บริษัท ลีกภูมิภาค ดิวิชั่น 2 จำกัด) แบ่งการแข่งขันออกเป็น 8 โซน เอาทีมแชมป์และรองแชมป์ ในการแข่งขันฤดูกาลปกติ มาจับสลากประกบคู่ แข่งแบบเหย้า-เยือน นี้อคเอาท์ เพื่อค้นหา 3 ทีม แชมป์-รองแชมป์-อันดับ 3 เลื่อนขึ้นไปแข่ง ดิวิชั่น 1 และ ทีมอันดับสุดท้ายของแต่ละโซน ตกชั้นไปแข่ง ดิวิชั่น 3

พ.ศ. 2560 ปรับโครงสร้าง ไทยลีก 1-4 โดยสมาคมกีฬาฟุตบอลแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ภายใต้การดำเนินงานของ สมยศ พุ่มพันธุ์ม่วง นายกสมาคมฯ ได้ดำเนินการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการแข่งขันใหม่ทั้งหมด โดยแบ่งการแข่งขันออกเป็น 4 ระดับ ได้แก่ ไทยลีก 1, ไทยลีก 2, ไทยลีก 3 (ประกอบด้วย 2 โซนการแข่งขัน) และ ไทยลีก 4 (ประกอบด้วย 6 โซนการแข่งขัน) โดยทั้งหมดอยู่ภายใต้การบริหารงานของ บริษัท ไทยลีก จำกัด

ไทยลีก 1 ฤดูกาล 2017 มีสโมสรเข้าร่วมการแข่งขัน จำนวน 18 ทีมสโมสร เมื่อจบฤดูกาลแข่งขัน ทีมชนะเลิศ จะได้สิทธิไปแข่งขัน เอเอฟซี แชมเปียนส์ ลีก รอบแบ่งกลุ่ม และ อันดับที่ 2 ได้สิทธิแข่งขัน เอเอฟซี แชมเปียนส์ ลีก รอบคัดเลือก ส่วน 3 ทีมอันดับสุดท้าย ตกชั้นไปแข่งขัน ไทยลีก 2 ในฤดูกาลหน้า โดยทีมชนะเลิศได้แก่ บุรีรัมย์ ยูไนเต็ด รองชนะเลิศ เอสซีจี เมืองทอง ยูไนเต็ด ตกชั้น 3 ทีม ได้แก่ ไทยฮอนด้า ศรีสะเกษ เอฟซี และซูเปอร์ พาวเวอร์ สมุทรปราการ

ไทยลีก 2 ฤดูกาล 2017 มีสโมสรเข้าร่วมการแข่งขัน จำนวน 18 ทีมสโมสร เมื่อจบฤดูกาลแข่งขัน ทีมชนะเลิศ, อันดับ 2 และ อันดับ 3 ได้สิทธิเลื่อนชั้น แข่งขัน ไทยลีก 1 ในฤดูกาลหน้า ส่วน 3 อันดับสุดท้าย ตกชั้น ไปแข่งขัน ไทยลีก 3 ต่อปี ในระหว่างการฤดูกาลแข่งขัน สโมสรฟุตบอล บีบีซียู เอฟซี ที่ตกชั้นมาจาก ไทยลีก 2016 ตัดสินใจ ถอนทีมจากการแข่งขัน ไทยลีก 2 ฤดูกาล 2017 ทำให้เหลือทีมแข่งขันเพียง 17 ทีมเท่านั้น ในช่วงท้ายฤดูกาล สมาคมกีฬาฟุตบอลแห่งประเทศไทยฯ ประกาศตัดสิทธิการแข่งขันในฤดูกาลหน้า ของ สโมสรฟุตบอล นครปฐม ยูไนเต็ด และ สโมสรฟุตบอล สมุทรสงคราม เอฟซี เนื่องจากไม่ดำเนินการส่งเอกสารขออนุญาตสโมสร (คลับไลเซนซิ่ง) ทำให้ต้องตกชั้น ไปแข่งขัน ไทยลีก 4 ในฤดูกาลหน้า ด้านสโมสรฟุตบอล ตราด เอฟซี ถูก FIFA ตัดสิน ให้สมาคมกีฬาฟุตบอลฯ ตัด 3 คะแนน จากปัญหาการยกเลิกสัญญา นักกีฬาอย่างไม่เป็นธรรม ผลการแข่งขันทีมชนะเลิศได้แก่ ชัยนาท ออร์นบิลรองชนะเลิศแอร์ฟอร์ซ เซ็นทรัล เอฟซี อันดับ 3 ประจวบ เอฟซี ตกชั้น (ปกติ) 2 ทีม ได้แก่ สงขลา ยูไนเต็ด และบางกอก เอฟซี ตกชั้น (ไม่ผ่านคลับไลเซนซิ่ง) 2 ทีม นครปฐม ยูไนเต็ด และสมุทรสงคราม เอฟซี

ไทยลีก 3 ฤดูกาล 2017 แบ่งการแข่งขันออกเป็น 2 โซน ได้แก่ โซนบนของประเทศ และโซนล่างของประเทศ ทีมที่ได้สิทธิเลื่อนชั้น ไปแข่งขัน ไทยลีก 2 ในฤดูกาลหน้า จำนวน 3 ทีม ได้แก่ สมุทรสาคร เอฟซี ขอนแก่น เอฟซี อุตรธานี เอฟซี

ไทยลีก 4 ฤดูกาล 2017 แบ่งการแข่งขันออกเป็น 6 โซน ได้แก่ โซนภาคเหนือ โซนภาคตะวันออกเฉียงเหนือ โซนภาคตะวันตก โซน กทม. และปริมณฑล โซนภาคตะวันออก โซนภาคใต้

9. มูลค่าทางเศรษฐกิจของการจัดการแข่งขันฟุตบอลอาชีพในประเทศไทย

ประเทศไทย ได้มีการจัดการแข่งขันกีฬาประกันอาชีพหลายชนิด ซึ่งกีฬาฟุตบอลเป็นกีฬาที่มีมูลค่าทางเศรษฐกิจสูงสุด เมื่อเทียบกับชนิดกีฬาอื่น ๆ นี้มีมูลค่าทางเศรษฐกิจระหว่างทุกกิจกรรมทางเศรษฐกิจ ประกอบไปด้วย เงินหมุนเวียน จากค่าใช้จ่ายในการจัดการแข่งขัน เงิน

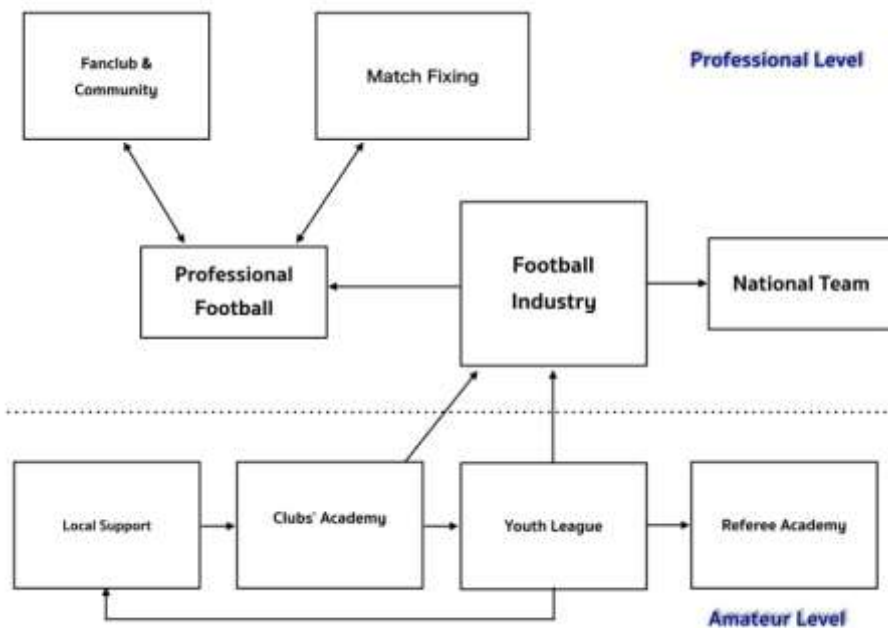
หมุนเวียนในระบบเศรษฐกิจจากการใช้จ่าย เงินหมุนเวียนในระบบเศรษฐกิจจากการท่องเที่ยวต่อเงินหมุนเวียนในระบบเศรษฐกิจจากอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกับการแข่งขัน (สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย, 2561)

กีฬาฟุตบอลอาชีพในปี 2560 มีมูลค่าอยู่ที่ 17,934,507,494 บาท แบ่งออกเป็นเงินหมุนเวียนจากค่าใช้จ่ายที่ใช้ในการจัดการแข่งขัน 3,314,720,000 บาท คิดเป็น 18.48% เงินหมุนเวียนในระบบเศรษฐกิจจากการใช้จ่าย 13,419,787,494 บาท คิดเป็น 74.83% และ เงินหมุนเวียนในระบบเศรษฐกิจจากอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องเนื่องจากการแข่งขัน 1,200,000,000 บาท คิดเป็น 6.69% มูลค่าทางเศรษฐกิจที่เกิดขึ้น เมื่อเทียบกับกีฬาชนิดอื่น ๆ ที่เป็นกีฬาอาชีพแล้ว กีฬาฟุตบอล มีสัดส่วนสูงถึง 84.86%

รูปแบบการพัฒนานักกีฬาฟุตบอลเยาวชนไทยสู่นักกีฬาฟุตบอลอาชีพของนานาชาติ

การทบทวนวรรณกรรม พบว่า ในระดับนานาชาติการพัฒนาเยาวชนสู่การเป็นกีฬาอาชีพในกีฬาฟุตบอลนั้น ทีมสโมสรต่าง ๆ ได้มีการสร้างอะคาเดมีเป็นของตนเอง และคัดเลือกเยาวชนจากท้องถิ่นหรือโรงเรียนต่าง ๆ เข้าสู่ระบบอะคาเดมีของตน และมีการให้เรียนระบบสามัญควบคู่ไปกับอะคาเดมีทางฟุตบอล ซึ่งเป็นโมเดลหรือรูปแบบที่เกิดขึ้นอย่างแพร่หลายในประเทศชั้นนำของโลก โดยเฉพาะประเทศแถบยุโรป เช่น อังกฤษ ฝรั่งเศส เยอรมนี สเปน รวมไปถึงประเทศชั้นนำด้านฟุตบอลในทวีปเอเชีย เช่น ญี่ปุ่น เกาหลีใต้ เป็นต้น (Cox, 2016) ดังแผนภาพที่ 2 – 4

แผนภาพที่ 2 – 4 รูปแบบการพัฒนานักกีฬาฟุตบอลเยาวชนไทยสู่นักกีฬาฟุตบอลอาชีพของนานาชาติ

ที่มา : การกีฬาแห่งประเทศไทย, ออนไลน์, 2561

ประเทศที่มีพัฒนาการด้านฟุตบอลสูงสุด หรือติดท็อประดับโลก และสามารถสร้างผลงานที่ดีในการแข่งขันฟุตบอลระดับนานาชาติ ตลอดจนสร้างมูลค่าทางเศรษฐกิจผ่านเกมกีฬาฟุตบอล มีรากฐานที่สำคัญในการพัฒนาด้านเยาวชนเป็นกลไกในการขับเคลื่อนทั้งสิ้น โดยส่วนสำคัญมาจากความนิยมในกีฬาฟุตบอลของประเทศต่าง ๆ รวมทั้งผลงานที่ประจักษ์ การมีแฟนคลับ การสนับสนุนโดยผู้สนับสนุน (Sponsorship) (Wolfgang, 2006)

การพัฒนาเยาวชนในประเทศที่ฟุตบอลเป็นกีฬาที่ประสบความสำเร็จ จะมีการสร้างอะคาเดมี่โดยสโมสรฟุตบอลอาชีพสำหรับการคัดเลือกเยาวชนจากทั่วประเทศมาทำการทดสอบฝีเท้า นอกจากนี้มีแมวมอง (Scout) ของแต่ละสโมสรที่จะเดินทางไปชมเกมการแข่งขันระดับเยาวชนสมัครเล่น หรือไปตามท้องถิ่นเพื่อเปิดคลินิกฟุตบอลและคัดเลือกนักฟุตบอลเยาวชนที่มีศักยภาพและพื้นฐานระดับหนึ่ง

ทั้งนี้พบว่า การสนับสนุนจากท้องถิ่น เช่น สนามกีฬาประจำท้องถิ่น โรงเรียน ครอบครัว เป็นกลไกสำคัญในการผลักดันเยาวชนไปสู่การก้าวเข้าทดสอบฝีเท้ากับอะคาเดมี่ของสโมสรอาชีพและทำการฝึกซ้อมพัฒนาทักษะและการแข่งขันในระดับเยาวชนก่อนที่จะก้าวเข้าสู่ทีมฟุตบอลอาชีพ

รูปแบบการพัฒนานักกีฬาฟุตบอลเยาวชนไทยสู่นักกีฬาฟุตบอลอาชีพของประเทศไทย

รูปแบบการพัฒนานักกีฬาฟุตบอลเยาวชนไทยสู่นักกีฬาฟุตบอลอาชีพของประเทศไทย ผู้วิจัยได้ใช้การวิจัยเชิงคุณภาพเพื่อลงไปเก็บข้อมูลจริงจากสถานการณ์ที่เกิดขึ้นและสัมภาษณ์ผู้เกี่ยวข้อง หรือผู้ให้ข้อมูลสำคัญเพื่อนำมาสรุปเบื้องต้นก่อนเข้าสู่กระบวนการวิจัยเพื่อศึกษาและพัฒนาต่อไป ทั้งนี้เพื่อให้มีข้อมูลสนับสนุนในระดับหนึ่งก่อนที่จะทำการวิจัย

1. มติการพัฒนาผู้ฝึกสอน

ประเด็นสำคัญที่เกี่ยวกับผู้ฝึกสอน คือ การที่ผู้ฝึกสอนในประเทศไทยยังไม่ได้คุณภาพเป็นจำนวนมาก ประเทศไทยขาดแคลนผู้ฝึกสอนที่มี License จึงต้องมีการนำเข้าผู้ฝึกสอนจากต่างประเทศ เพื่อให้เพียงพอต่อความต้องการในประเทศไทย ดังนั้นจึงสามารถชี้แจงได้ดังต่อไปนี้

1.1 การส่งเสริมให้ผู้ฝึกสอนได้รับ License ที่มีการรับรองโดยสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ให้มากขึ้น ทั้งนี้ต้องได้รับความร่วมมือจากสมาคมฯ หรือหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องในการฝึกอบรม การจัดสอบให้เกิดขึ้นอย่างทั่วถึงทั้งประเทศไทย เพราะประเทศไทยมีลีกอาชีพถึง 4 ระดับรวมกันมากกว่า 100 ทีม จึงจำเป็นต้องให้มีผู้ฝึกสอนที่มีคุณภาพเป็นจำนวนมาก ทั้งนี้ยังไม่รวมทีมที่อยู่นอกลีกอาชีพอีกเป็นจำนวนมาก

1.2 การนำเข้าของผู้ฝึกสอนจากต่างประเทศ ในประเด็นนี้มีข้อดีที่เกิดขึ้น คือ ผู้ฝึกสอนมีวินัยและเทคนิคต่างๆ ที่ดี นอกจากนี้ยังเป็นการให้ความเสมอภาคกับผู้เล่นทุกคน เนื่องจากผู้ฝึกสอนจากต่างประเทศไม่รู้ว่าผู้เล่นเป็นใครมาจากไหนจึงทำหน้าที่ผู้ฝึกสอนอย่างเต็มที่ แต่ข้อเสียของผู้ฝึกสอนจากต่างประเทศ คือ ปัญหาทางด้านภาษาและการสื่อสารซึ่งบางครั้งอาจต้องใช้ผู้ช่วยหรือล่ามทำหน้าที่แปลภาษา อาจทำให้เกิดความเข้าใจที่ผิดพลาดได้โดยง่าย

1.3 การใช้ผู้ฝึกสอนชาวไทยมีข้อดี คือ ผู้ฝึกสอนชาวไทยมีความเห็นอกเห็นใจ ทำให้บรรยากาศในการฝึกสอน เป็นลักษณะของความอบอุ่น เข้ากับวัฒนธรรมของประเทศไทย และอีกประการหนึ่งคือความสะดวกในการสื่อสารที่ใช้ภาษาไทยด้วยกันทำให้เข้าใจง่าย

2. มิติการสร้างรูปแบบการเล่น

รูปแบบการเล่นเป็นลักษณะเฉพาะตัวของแต่ละทีมที่สามารถสร้างออกมาตามการฝึกซ้อม และการกำหนดของผู้ฝึกสอน ซึ่งมีผลต่อการแพ้ชนะในการแข่งขันของแต่ละทีม ด้านผลแพ้ชนะมีผลต่อการสนับสนุนของท้องถิ่นหรือแฟนบอล เพราะแฟนบอลในประเทศไทย ต้องการเชียร์ทีมที่ชนะมากกว่าความผูกพันด้วยรูปแบบอื่น ๆ นอกจากนั้นรูปแบบการเล่นมีผลต่อทีมชาติ เพราะทีมชาติ คือ การรวมตัวกันของผู้เล่นจากทีมสโมสรต่าง ๆ ที่สมาคมเปลี่ยนตัวเข้ามาเพื่อการแข่งขันในระดับชาติซึ่งเมื่อมีรูปแบบการเล่นที่แตกต่างกัน การเล่นของทีมชาติจึงมีความท้าทายในการปรับรูปแบบการเล่นให้เข้ากันได้ ทั้งนี้มิติการสร้างรูปแบบการเล่น จึงมีประเด็นที่ต้องพิจารณาดังต่อไปนี้

2.1 การพัฒนาทีมที่มุ่งเน้นแต่ผลแพ้ชนะในสนามแต่เพียงอย่างเดียวเพื่อเป็นการรักษาฐานแฟนบอล รูปแบบการเล่นแบบนี้มีหลายทีมสโมสรใช้อยู่ซึ่งมักจะได้ผลในระยะสั้นแต่จะไม่ได้ผลในระยะยาว รูปแบบการเล่นที่ดีจึงจำเป็นต้องชนะทั้งในสนาม และชนะนอกสนามด้วย เพื่อเป็นการรักษาภาพลักษณ์ที่ดี และความจงรักภักดีของแฟนบอลที่มีต่อทีม

2.2 การสร้างรูปแบบการเล่นที่เป็น Thailand Way คือ รูปแบบที่เหมาะสมกับนักกีฬาของไทยที่มีความแตกต่างทางด้านสรีระ ภูมิอากาศ ภูมิประเทศ และอาหารของประเทศไทย การพัฒนา Thailand Way นั้นจะต้องมีรูปแบบเดียวกันทุกสโมสร ผ่านระบบการฝึกซ้อม ระบบอะคาเดมี่ของแต่ละสโมสร เพื่อเป็นการปลูกฝังเทคนิคในการเล่นของนักกีฬาแต่ละคน ทั้งนี้จะมีผลดีคือการส่งผลต่อรูปแบบการเล่นของทีมชาติที่สามารถพัฒนาไปในทิศทางเดียวกันได้

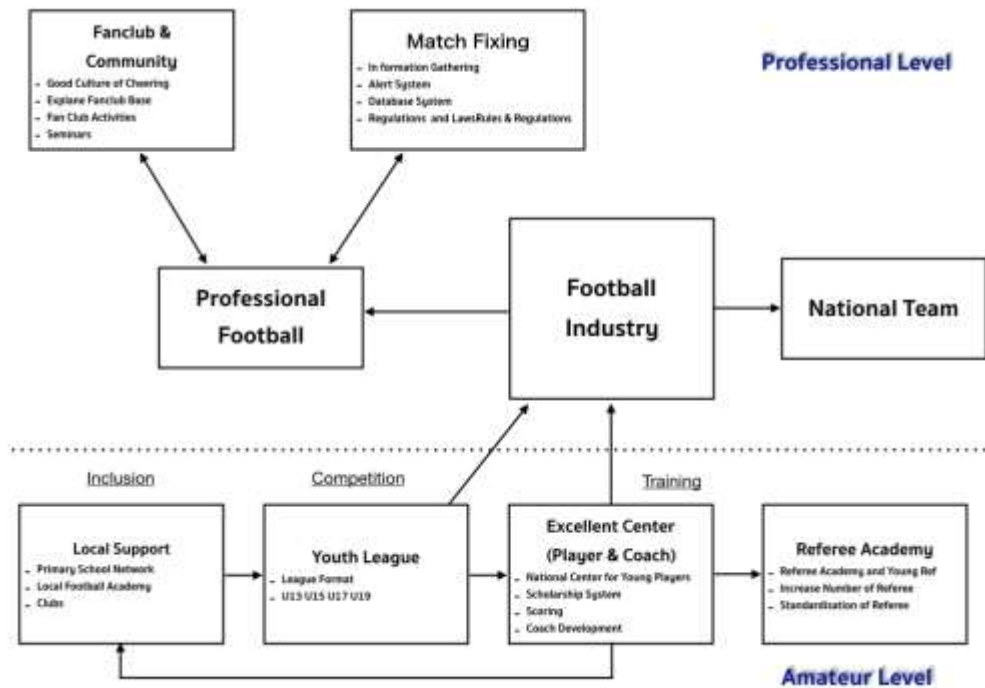
2.3 การพัฒนาความแข็งแกร่งของผู้เล่น ประเด็นนี้เป็นที่รู้จักกันดีในระดับทีมสโมสรขนาดใหญ่ ทีมที่รายได้สูงหรือมีเงินทุนมากเพียงพอในการจัดหาผู้ฝึกสอน นักวิทยาศาสตร์การกีฬานักโภชนาการ แพทย์ทางการกีฬา เพื่อสร้างการพัฒนาความแข็งแกร่งของผู้เล่นให้สามารถยืนระยะได้ตลอดเกมการแข่งขันรวมถึงมีความทนทานต่อการกระแทก เสียดสี ในระหว่างการแข่งขันได้ แต่ทีมสโมสรขนาดเล็กที่มีเงินทุนจำนวนน้อย เรื่องนี้ได้กลายเป็นเรื่องเสียเปรียบในการพัฒนาขีดความสามารถของนักกีฬาของตนเอง จึงทำให้เกิดความเหลื่อมล้ำ ของการพัฒนาคุณภาพ ทักษะ และผลแพ้ชนะของทีมขนาดเล็กได้ หากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง มีส่วนช่วยในการพัฒนาประเด็นนี้จะทำให้เกิดการพัฒนาในภาพรวมที่เติบโตขึ้นอย่างรวดเร็วมากยิ่งขึ้น

3. รูปแบบการพัฒนาเยาวชนสู่กีฬาฟุตบอลอาชีพ

การทบทวนวรรณกรรมพบว่า ในระดับนานาชาติการพัฒนาเยาวชนสู่การเป็นกีฬาอาชีพในกีฬาฟุตบอลนั้น ทีมสโมสรต่าง ๆ ได้มีการสร้างอะคาเดมี่เป็นของตนเอง และคัดเลือกเยาวชนจากท้องถิ่นหรือโรงเรียนต่าง ๆ เข้าสู่ระบบอะคาเดมี่ของตน และมีการให้เรียนระบบสามัญควบคู่ไปกับอะคาเดมี่ทางฟุตบอล แต่ในประเทศไทยสโมสรที่มีอยู่ไม่สามารถตั้งอะคาเดมี่เป็นของตัวเองได้ ทั้งนี้เนื่องจากข้อจำกัดทางรายได้ และการเงินของอะคาเดมี่เป็นส่วนที่มีค่าใช้จ่ายค่อนข้างสูง และอุตสาหกรรมฟุตบอลในประเทศไทยยังมีขนาดเล็ก ทำให้ปริมาณเงินของทีมสโมสรไม่สามารถครอบคลุมค่าใช้จ่ายที่เกี่ยวข้องกับอะคาเดมี่ได้ ซึ่งสามารถทำได้เฉพาะสโมสรขนาดใหญ่เท่านั้น ดังนั้น

ในประเทศไทยจึงต้องมีการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการพัฒนาเยาวชนสู่กีฬาฟุตบอลอาชีพ โดยให้ภาครัฐ ฝ่ายกีฬาอาชีพ และการกีฬาแห่งประเทศไทยทำหน้าที่เป็นอะคาเดมีแทนสโมสรต่าง ๆ ซึ่งสามารถแสดงรูปแบบได้ดังแผนภาพที่ 2 – 5

แผนภาพที่ 2 – 5 รูปแบบการพัฒนาเยาวชนสู่การเป็นกีฬาฟุตบอลอาชีพ

ที่มา : การกีฬาแห่งประเทศไทย, ออนไลน์, 2561

4. การสนับสนุนของชุมชน

การพัฒนาเยาวชนสู่การเป็นนักกีฬาอาชีพต้องเริ่มต้นจากการสนับสนุนจากชุมชน คือ การสร้างความร่วมมือกับโรงเรียนในสังกัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน เพราะเยาวชนไทยต้องได้รับการศึกษาตามที่กฎหมายกำหนดเอาไว้อย่างน้อย 12 ปี ดังนั้นเยาวชนส่วนใหญ่จึงอยู่ในระบบของโรงเรียนซึ่งในแต่ละโรงเรียนได้มีการพัฒนาและฝึกซ้อมกีฬารวมไปถึงพลศึกษาอยู่แล้ว ในอีกระบบหนึ่งประเทศไทยได้มีการจัดตั้งอะคาเดมีของสโมสร ในบางสโมสรเป็นแหล่งของเยาวชนที่จะนำมาพัฒนาศักยภาพทางฟุตบอลไทยให้มีความสามารถที่สูงขึ้นต่อไป

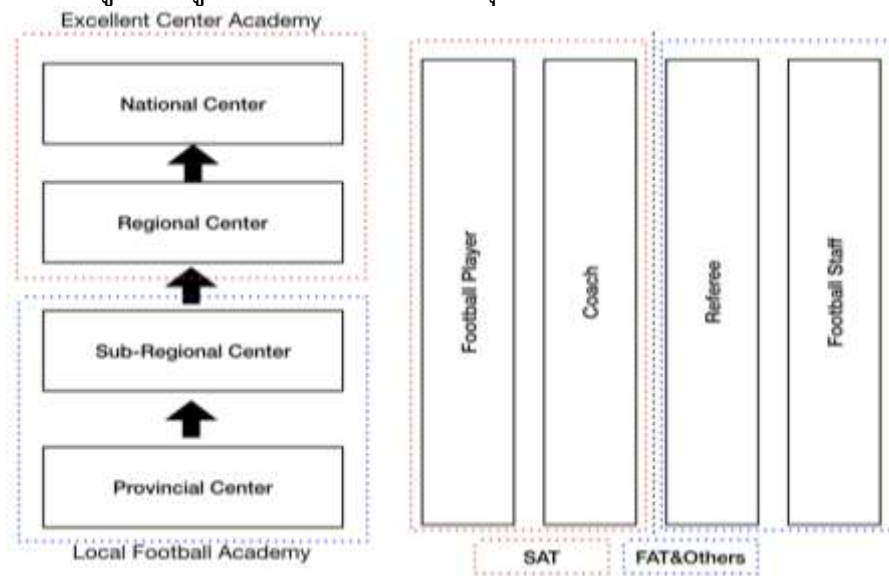
5. การจัดการแข่งขันสำหรับเยาวชน

การพัฒนาจึงเริ่มต้นด้วยการคัดเลือกเยาวชนจากโรงเรียน และอะคาเดมีต่าง ๆ รวมไปถึงนักฟุตบอลเยาวชนที่สังกัดภายใต้สโมสรอายุไม่เกิน 19 ปี มาทำการแข่งขัน U-League เพื่อให้เป็นเวทีในการแสดงความสามารถของเยาวชน การแข่งขันประกอบไปด้วยลีกอายุไม่เกิน 13 ปี 15 ปี 17 ปี และ 19 ปี

6. ศูนย์ฝึกความเป็นเลิศทางฟุตบอล

เมื่อทำการแข่งขันในลีกเยาวชนแล้ว การกีฬาแห่งประเทศไทยจะทำหน้าที่ในการคัดเลือกเยาวชน เพื่อเข้าสู่ระบบการอบรมภายใต้ศูนย์ฝึกความเป็นเลิศทางฟุตบอล ภายในศูนย์ฝึกความเป็นเลิศทางฟุตบอลสามารถแบ่งออกได้เป็น ระดับประเทศ ระดับภูมิภาค ระดับกลุ่มจังหวัด และระดับจังหวัด โดยการฝึกอบรม แบ่งออกเป็นสองส่วนคือ ส่วนนักกีฬาและโค้ช และส่วนของผู้ตัดสินและบุคลากรทางฟุตบอล ซึ่งสามารถแสดงรายละเอียด ได้ดังแผนภาพที่ 2 – 6

แผนภาพที่ 2 – 6 รูปแบบศูนย์ฝึกความเป็นเลิศทางฟุตบอล

ที่มา : การกีฬาแห่งประเทศไทย, ออนไลน์, 2561

อย่างไรก็ตามบทบาทของฝ่ายกีฬาอาชีพมีข้อจำกัดซึ่งสามารถรับผิดชอบในการพัฒนาทักษะทางฟุตบอลของเยาวชนได้เพียงเฉพาะนักกีฬาและผู้ฝึกสอนในระดับชาติ และระดับภูมิภาคเท่านั้น สำหรับการพัฒนาในระดับอื่น ๆ และด้านอื่น ๆ ต้องขึ้นกับสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ กรมพลศึกษา และองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นที่ดูแลเกี่ยวกับการฝึกและสร้างนักกีฬาให้กับประเทศ โดยศูนย์ฝึกความเป็นเลิศทางฟุตบอลมีหน้าที่ในการดำเนินการให้ครอบคลุมกิจการต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1. สร้างหลักสูตรสำหรับการฝึกอบรมพัฒนาทักษะทางฟุตบอลให้กับเยาวชน อายุ 13, 15, 17 และ 19 ปี
2. การจัดการฝึกอบรมเพื่อพัฒนาทักษะทางฟุตบอลให้กับเยาวชน อายุ 13 ปี ถึง 19 ปี
3. ดำเนินการประเมินศักยภาพของนักกีฬาฟุตบอลเยาวชนพร้อมทั้งให้ระบบคะแนนให้กับนักกีฬาแต่ละคน เพื่อเป็นข้อมูลในการพัฒนานักกีฬาและเป็นข้อมูลให้กับทีมสโมสร มาคัดเลือกนักกีฬาเยาวชนเข้าสู่สังกัดทีมสโมสรเป็นนักกีฬาอาชีพต่อไป

4. ดำเนินการพัฒนาหลักสูตรให้มีความเหมาะสมกับนักกีฬาเยาวชนไทยเพื่อการพัฒนาศักยภาพทางฟุตบอลในระยะยาวอย่างยั่งยืน

5. การกระจายโอกาสในการเข้าถึงกีฬาฟุตบอลจากระดับประเทศสู่ระดับท้องถิ่น

7. ศูนย์ฝึกอบรมผู้ตัดสินและบุคลากรทางฟุตบอล

เนื่องด้วยข้อกำหนดจาก FIFA ต้องได้รับใบอนุญาตในการตัดสินการแข่งขันที่มีความสำคัญทั้งในระดับประเทศ และระดับนานาชาติ อีกทั้งยังเป็นการพัฒนาความเชื่อมั่นของแฟนบอลที่มีต่อความยุติธรรมในการแข่งขัน ดังนั้นการยกระดับมาตรฐานของผู้ตัดสินโดยการทำให้ได้รับใบอนุญาตตามเกณฑ์มาตรฐานของ FIFA จึงเป็นส่วนช่วยให้อุตสาหกรรมฟุตบอลมีการพัฒนาเพิ่มสูงขึ้นได้ การอบรมผู้ตัดสินและบุคลากรทางฟุตบอลให้เริ่มมีประสบการณ์ตั้งแต่ในระดับเยาวชนเพื่อปลูกฝังทักษะ และความสามารถในการตัดสิน และมีระยะเวลาในการพัฒนาผู้ตัดสินอย่างยาวนานจากเยาวชนสู่ผู้ใหญ่อีกครั้ง ผู้ตัดสินจำเป็นต้องมีร่างกายที่แข็งแรงเพื่อสามารถวิ่งตามลูกบอลในระหว่างเกมการแข่งขันได้

8. อุตสาหกรรมฟุตบอล

อุตสาหกรรมฟุตบอล หมายถึง ทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้องกับฟุตบอลอาชีพ คือ ทีมสโมสร ทีมชาติ สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย และหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ซึ่งสามารถแบ่งออกเป็น 2 ส่วนคือ การแข่งขันฟุตบอลอาชีพ และการแข่งขันฟุตบอลสู่ความเป็นเลิศในระดับทีมชาติ

9. ฟุตบอลอาชีพ

ฟุตบอล หมายถึง ทีมสโมสรที่ได้มีการจดทะเบียนเป็นนิติบุคคลเพื่อแสวงหากำไร นักกีฬาที่ได้รับประโยชน์เป็นรายได้รูปแบบต่าง ๆ จากทีมสโมสร ดังนั้นฟุตบอลอาชีพจึงต้องการการสนับสนุนจาก 2 ส่วนที่สำคัญคือ แฟนบอล และความยุติธรรมที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันการล้มบอล ผ่านการทำงานของกลไกการตรวจสอบระเบียบข้อบังคับและกฎหมายต่าง ๆ การพัฒนาฟุตบอลอาชีพในระยะยาว การพัฒนาสโมสรไทยให้มีการเติบโต การจัดหาแหล่งเงินทุนที่พอเพียงในการดำเนินงาน รวมไปถึงการพัฒนาคุณภาพฟุตบอล การพัฒนาวัฒนธรรมแฟนบอล การพัฒนาเทคโนโลยีการถ่ายทอด และการพัฒนาระบบการแบ่งปันสิทธิประโยชน์จากภาคส่วนต่าง ๆ

10. การพัฒนาเยาวชนในทางปฏิบัติ

โครงสร้างของรูปแบบ แบ่งออกได้เป็น 2 ส่วนใหญ่ๆ คือ ระดับมือสมัครเล่น และระดับอาชีพ ซึ่งในการพัฒนาเยาวชนมีขอบเขตอยู่เพียงเฉพาะการคัดเลือกนักกีฬาเยาวชนจากภาคส่วนต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง กับทางทีมเยาวชนของสโมสร เยาวชนจากโรงเรียนต่าง ๆ เข้าสู่ระบบการแข่งขัน เพื่อทำการคัดเลือกสู่การพัฒนาในศูนย์ฝึกความเป็นเลิศทางฟุตบอลเท่านั้น สำหรับด้านอื่นๆ เป็นส่วนความรับผิดชอบของหน่วยงานอื่น ดังนั้นในบริบทของฝ่ายกีฬาอาชีพ การกีฬาแห่งประเทศไทย จึงมีหน้าที่ดังต่อไปนี้

10.1 การคัดเลือกนักกีฬาเยาวชนเข้าสู่การแข่งขันในกลุ่มอายุ 13, 15, 17 และ 19 ปี

10.2 สร้างเกณฑ์การคัดเลือกเยาวชนเข้าสู่การแข่งขันที่กำหนด

10.3 ทำการคัดเลือก และรับสมัครนักกีฬาเยาวชนจากการแข่งขันเข้าสู่การฝึกอบรม เพื่อการพัฒนาทักษะทางฟุตบอลสู่ความเป็นเลิศ

10.4 สร้างหลักสูตรสำหรับการฝึกอบรม นักกีฬาเยาวชน ภายใต้ศูนย์ฝึกความเป็นเลิศทางฟุตบอล

10.5 ออกแบบระบบและกลไกให้การฝึกอบรมเยาวชนมีความต่อเนื่องในระยะยาว

10.6 ทำการคัดเลือกผู้ที่เหมาะสมกับการเป็นผู้ฝึกสอนเพื่อเข้าสู่ศูนย์ฝึกความเป็นเลิศทางฟุตบอล และให้ผู้ฝึกสอนเหล่านี้เป็นผู้ฝึกสอนสำหรับต้นสังกัดของเยาวชนแต่ละแห่ง

10.7 ดำเนินการฝึกอบรมผู้ฝึกสอนให้ได้รับมาตรฐาน และเป็นไปตามข้อกำหนดของใบอนุญาต C-License

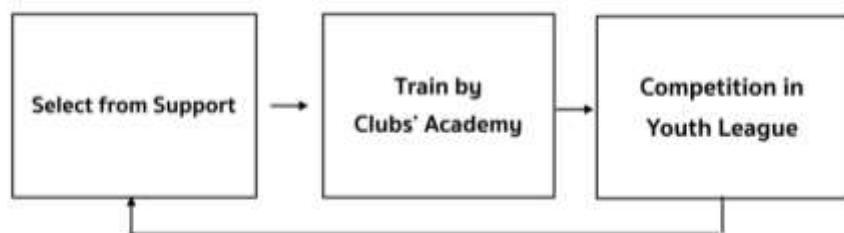
10.8 ปรับปรุงหลักสูตรการฝึกอบรมให้มีความทันสมัยและถูกต้องตามหลักวิชาการ

10.9 ดำเนินการจัดทำฐานข้อมูลของนักกีฬาเยาวชน ด้วยระบบการให้คะแนนจากการประเมินศักยภาพด้านต่าง ๆ ทั้งทางด้านทักษะทางฟุตบอล และสมรรถนะทางร่างกาย

เปรียบเทียบรูปแบบการพัฒนานักกีฬาฟุตบอลเยาวชนไทยกับรูปแบบการพัฒนานักกีฬาฟุตบอลเยาวชนของนานาชาติ

ความแตกต่างของรูปแบบการพัฒนานักกีฬาฟุตบอลเยาวชนไทยกับรูปแบบการพัฒนานักกีฬาฟุตบอลเยาวชนของนานาชาติที่เห็นได้เด่นชัดจากการทบทวนวรรณกรรม พบว่า กลไกของการพัฒนาเยาวชนในรูปแบบอะคาเดมี่ โดยในต่างประเทศ ที่มีพัฒนาการที่ดีเลิศด้านกีฬาฟุตบอล อะคาเดมี่เป็นหัวใจสำคัญในการสนับสนุนให้เกิดการพัฒนาทักษะของเยาวชนอย่างต่อเนื่องในด้านฝึกเท้าการเล่น และการประพุดิตนแบบนักกีฬาที่แท้จริง เป็นการเตรียมความพร้อมนักกีฬาฟุตบอลเยาวชนให้พร้อมที่จะก้าวไปสู่เส้นทางอาชีพ ความก้าวหน้าและรายได้ที่มั่นคง ดังแผนภาพที่ 2 - 7

แผนภาพที่ 2 - 7 รูปแบบการพัฒนานักกีฬาเยาวชนเพื่อเป็นนักกีฬาอาชีพของนานาชาติก่อนการก้าวเข้าสู่ลีกอาชีพ

ที่มา : การกีฬาแห่งประเทศไทย, ออนไลน์, 2561

จากภาพจะพบว่า อะคาเดมี่ ที่เกิดขึ้นภายใต้สังกัดสโมสรอาชีพจะส่งแมวมองและเปิดการคัดเลือกเด็กเยาวชนจากท้องถิ่นต่าง ๆ ทีมโรงเรียน หรือนักกีฬาเยาวชนที่ไม่ได้สังกัดมาทำการทดสอบเพื่อเข้าร่วมเก็บตัวฝึกซ้อมและเป็นนักกีฬาเยาวชนของสโมสรในระดับรุ่นต่าง ๆ และพัฒนาทักษะนักกีฬาฟุตบอลเยาวชนเหล่านั้นไปสู่การแข่งขันลีกเยาวชน เพื่อเพิ่มพูนทักษะและความสามารถจากการแข่งขันด้วยประสบการณ์จริง เมื่อสภาพร่างกายมีความแข็งแกร่งเพียงพอที่จะรับแรงปะทะใน

เกมระดับลีกอาชีพ และนักกีฬาเยาวชนมีความสามารถเพียงพอ จะถูกดึงตัวขึ้นไปเล่นในระดับลีกอาชีพของสโมสร หรืออาจเซ็นสัญญากับทีมสโมสรอื่น ๆ ที่สนใจได้เช่นกันขึ้นอยู่กับสัญญาที่เซ็นไว้กับสโมสร

ด้านประเทศไทย พบว่า กีฬาฟุตบอลมีมูลค่าตลาดไม่ใหญ่พอเมื่อเทียบกับลีกในประเทศชั้นนำของโลก ทำให้ทีมสโมสรที่มีการลงทุนพัฒนาระบบอะคาเดมีอย่างจริงจังมีจำนวนน้อย และศักยภาพ หรือมาตรฐานยังขาดแคลนและไม่ครบครันเท่ากับสโมสรในต่างประเทศ ตรงส่วนนี้จึงไม่เกิดขึ้นและขาดกลไกในการพัฒนานักกีฬาฟุตบอลเยาวชนตั้งแต่ระดับอายุ 8 ปีขึ้นไป ทำให้ต้องพึ่งพาระบบกลไกการฝึกซ้อมและพัฒนาที่เกิดขึ้นในทีมโรงเรียน ซึ่งพบว่ามีโรงเรียนต่าง ๆ มีมาตรฐานที่ไม่เท่าเทียมกัน โรงเรียนที่มีผลงานดีและได้รับการสนับสนุนจากผู้อำนวยการโรงเรียน หรือสมาคมศิษย์เก่า จะมีอุปกรณ์ ความพร้อมและแบบแผนการฝึกซ้อมที่ดีกว่า ขณะที่โรงเรียนอื่น ๆ อาจมีความยากลำบากและปัญหาอุปสรรคในการพัฒนา โดยเฉพาะแบบแผนการฝึกที่ไม่เป็นมาตรฐานทำให้สภาพร่างกายเยาวชน ทักษะไม่ดี ไม่พร้อมต่อการพัฒนาไปสู่การเป็นนักกีฬาอาชีพ หลังจากผ่านทีมโรงเรียนจะก้าวเข้าสู่ทีมมหาวิทยาลัย นักกีฬาเยาวชนที่มุ่งมั่นจะก้าวเข้าสู่ร่วมมหาวิทยาลัยแบบทุนนักกีฬาและเดินบนเส้นทางอาชีพต่อไป ก่อนที่จะตัดสินใจเลิกเล่นเข้าสู่ระบบการทำงานปกติหรือเป็นนักกีฬาในช่วงท้ายของการศึกษาในมหาวิทยาลัยขึ้นอยู่กับโอกาสที่ได้รับจากสโมสรฟุตบอลอาชีพในประเทศ ขณะที่จำนวนไม่น้อยที่เลิกเล่นตั้งแต่ช่วงการเข้าสู่มหาวิทยาลัย

องค์ประกอบความสำเร็จการพัฒนานักกีฬาฟุตบอลเยาวชนไทยสู่นักกีฬาฟุตบอลอาชีพของนานาชาติ

องค์ประกอบความสำเร็จการพัฒนานักกีฬาฟุตบอลเยาวชนไทยสู่นักกีฬาฟุตบอลอาชีพของนานาชาติจากการศึกษาค้นคว้า และลงพื้นที่เก็บข้อมูลเบื้องต้น เพื่อใช้เป็นการศึกษาก่อนที่จะมีกระบวนการวิจัยอย่างเต็มรูปแบบ โดยค้นพบองค์ประกอบความสำเร็จดังต่อไปนี้

1. โครงสร้างของลีกและระบบการเงินของฟุตบอลอาชีพ

ในอุตสาหกรรมฟุตบอลอาชีพสิ่งที่ต้องพิจารณาและเป็นปัจจัยที่สำคัญต่อความสำเร็จในอาชีพของอุตสาหกรรมฟุตบอล คือ ขนาดของธุรกิจและเงินทุนหมุนเวียนจากการศึกษาพบว่าโครงสร้างของลีกทั่วโลกจะมีการกระจุกตัวของงานและรายได้อยู่ในทีมระดับสูงของทีมแต่ละประเทศเท่านั้น สิ่งที่สำคัญที่ทำให้เกิดการกระจุกตัวของรายได้คือการทำทีมเพียงไม่กี่ทีมสามารถเป็นผู้ชนะในลีกได้ ซึ่งก่อให้เกิดการกระจุกตัวของแฟนบอล ทั้งนี้มีรายงานทางการวิจัยที่บ่งชี้ได้อย่างชัดเจนว่าทีมที่มีรายได้ระดับสูงของโลกในทางยุโรปนั้นมักจะมีจำนวนแฟนบอลเยอะกว่าทีมที่มีรายได้ขนาดน้อยอย่างมีนัยสำคัญ ดังนั้นกระบวนการในการเสริมสร้างรายได้ของทีมจึงเป็นสิ่งที่จำเป็นเพื่อทีมจะได้นำมาใช้จ่ายบริหารการซื้อนักเตะเข้าทีม เพื่อเป็นการเสริมสร้างความแข็งแกร่งและประสิทธิภาพของทีม ลักษณะตลาดการซื้อขายนักเตะของทีมทั่วโลกนั้นมีความน่าสนใจอยู่ที่ตลาดมีความใกล้เคียงกับตลาดแข่งขันสมบูรณ์ จึงทำให้การซื้อขายนักเตะนั้นต้องใช้เงินจำนวนที่สูงมาก ดังนั้นสภาพคล่องของทีมและผลกำไรรวมถึงแหล่งรายได้ของทีมจึงมีความสำคัญต่อความสำเร็จและการสร้างนักฟุตบอลอาชีพให้เกิดขึ้นอย่างยั่งยืน

โครงสร้างตลาดฟุตบอลอาชีพในทวีปเอเชียมีการพัฒนาตามหลังจากทางทวีปยุโรปค่อนข้างมาก จะเห็นได้จากการก่อตั้งฟุตบอลอาชีพในประเทศต่าง ๆ ในทวีปเอเชียนั้นมีความแตกต่างค่อนข้างมากกับการก่อตั้งสมาคมฟุตบอลแห่งชาติบางประเทศ อย่างเช่น ฮองกงซึ่งมีพื้นฐานมาจากประเทศอังกฤษนั้นได้มีการจัดตั้งลีกอาชีพในปีเดียวกันกับการจัดตั้งสมาคมฟุตบอลแห่งชาติ แต่ในขณะที่ประเทศสิงคโปร์ได้มีการจัดตั้งสมาคมฟุตบอลแห่งชาติในปีพ.ศ. 2440 แต่มีการจัดตั้งลีกอาชีพในปีพ.ศ. 2539 ซึ่งมีระยะเวลาห่างกันถึง 99 ปี ตรงจุดนี้ทำให้การพัฒนาอาชีพในประเทศเอเชียจึงมีความเสียเปรียบกว่าฟุตบอลอาชีพจากทางประเทศยุโรป และมีข้อมูลที่น่าสนใจอีกประการหนึ่งคือ ค่าเฉลี่ยของแฟนบอลต่อคน 1,000,000 คนอยู่ที่ 8,400 คน แต่ในขณะที่ทางยุโรปมีจำนวนแฟนบอลเฉลี่ยต่อคน 1,000,000 คนที่ 147,000 คน แสดงให้เห็นว่าอุตสาหกรรมกีฬาในยุโรปมีผลต่อรายได้ประชาชาติมากกว่าทวีปเอเชีย

2. ผู้ฝึกสอน (Coach)

ผู้ฝึกสอนนับว่าเป็นคนที่มีความใกล้ชิดกับนักกีฬาเป็นที่สุดจึงมีส่วนในความสำเร็จของนักกีฬาแต่ละคน ผู้สอนนอกจากจะสอนทางด้านเทคนิคการเล่นกีฬาของแต่ละคนแล้วยังต้องมีความสามารถทางด้านจิตวิทยาในการโน้มน้าวจิตใจของนักกีฬาการฟื้นฟูกำลังใจการสร้างแรงบันดาลใจให้นักกีฬานั้นมีแรงบันดาลใจอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้ผลักดันตนเองก้าวไปสู่ความสำเร็จได้ จากงานวิจัยหลายเรื่องที่ได้กล่าวถึงผู้ฝึกสอนนั้นเป็นหลักฐานยืนยันชัดเจนว่า ผู้ฝึกสอนเป็นบุคคลที่มีอิทธิพลต่อการก้าวหน้าทางอาชีพของนักกีฬาฟุตบอลเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะการที่นักกีฬาอาชีพสามารถมีผู้ฝึกสอนส่วนตัวได้ หมายถึง การที่นักกีฬาจะสามารถพัฒนาทักษะทางการกีฬาของตนเองให้มีความก้าวหน้าเพิ่มขึ้นได้อย่างรวดเร็วมากกว่าการใช้ผู้ฝึกสอนเป็นส่วนรวม

ทักษะที่สำคัญของผู้ฝึกสอนนั้นจะต้องเรียนรู้เทคนิคการถ่ายทอดเทคนิคการสังเกตและมีความรู้เกี่ยวกับทางด้านพลศึกษา เพื่อให้นักกีฬาสามารถพัฒนาความสามารถเทคนิคและร่างกายอย่างเหมาะสมของแต่ละคนได้โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อต้องมีการพัฒนาที่เป็นไปตามช่วงอายุของนักกีฬาจากเด็กสู่ผู้ใหญ่ เนื่องจากมนุษย์มีการพัฒนาร่างกายที่เติบโตขึ้นอย่างรวดเร็วตั้งแต่อายุ 12 ปีไปจนถึงอายุ 18 ปีซึ่งช่วงนี้ผู้ฝึกสอนจะต้องมีความเข้าใจเกี่ยวกับพัฒนาการของร่างกายของเด็กจึงไม่สามารถที่จะทำให้อายุพัฒนาเพื่อการแข่งขันเหมือนกับวัยผู้ใหญ่ได้

ผู้ฝึกสอนยังมีบทบาทที่สำคัญอีกประการหนึ่งในการพัฒนาความเป็นมืออาชีพของนักกีฬาคือการฝึกสอนเกี่ยวกับทางด้านจริยธรรมทางการกีฬา เพื่อให้ให้นักกีฬาได้รับการปลูกฝังทางด้านจริยธรรมที่เหมาะสมทำให้กีฬานั้นเป็นการแข่งขันที่ใสสะอาดและได้รับความเชื่อถือจากผู้ชมรวมไปถึงองค์กรกีฬาในระดับชาติและระดับนานาชาติ ความสำคัญของผู้สอนมีผลกระทบอย่างยิ่งต่อความสำเร็จของทีมสโมสร ดังนั้นการพัฒนาผู้ฝึกสอนอย่างยั่งยืนจึงมีความจำเป็นในการสร้างมาตรฐานของผู้ฝึกสอน ในการออกใบอนุญาต และการรับรองมาตรฐานของผู้ฝึกสอนให้เป็นไปตามระบบสากล จึงเป็นแนวทางที่อุตสาหกรรมกีฬาอาชีพควรจะต้องตระหนักถึงการพัฒนาขีดความสามารถของผู้ฝึกสอนให้เป็นไป เช่นเดียวกับประเทศต่างๆ ทั้งในยุโรปอเมริกาและเอเชีย

3. แฟนบอล

แฟนบอล คือ บุคคลที่มีความสำคัญมากต่ออุตสาหกรรมฟุตบอลอาชีพ เพราะแฟนบอลเป็นแหล่งรายได้ที่สำคัญและเป็นแหล่งของการสร้างชื่อเสียงหรือกระแสทางสังคมที่มีต่อทั้งทีมฟุตบอลและต่อตัวนักกีฬา สามารถแบ่งออกเป็น 2 ส่วน ได้แก่ แฟนคลับ (fan club) และแฟนดอม (fandom)

แฟนคลับ หมายถึง กลุ่มคนที่มีความชื่นชอบในทีม หรือในตัวนักกีฬาและคอยพยายามที่จะทำกิจกรรมบางอย่าง เพื่อให้ตนเองนั้นได้เข้าไปมีส่วนร่วมร่วมกับทีมหรือมีการสร้างประสบการณ์ร่วมกับทีมโดยที่มีความต้องการให้ทีมของตนนั้นมีการพัฒนาทางด้านการแข่งขันและการสร้างประสบการณ์ของทีมมากขึ้นในเรื่อย ๆ ซึ่งการสร้างประสบการณ์ร่วมกับทีมนั้นสามารถทำได้ทั้งทางตรงและทางอ้อม ทางตรงหมายถึง การที่บุคคลเข้าไปมีส่วนร่วมในสื่อต่างๆ ของทีมสโมสรที่ได้สร้างได้ประดิษฐ์ขึ้น ทางอ้อม หมายถึง การติดตามข่าวสารทั้งทางสื่อออนไลน์หรือสื่อออฟไลน์ รวมไปถึงการรวมกลุ่มเพื่อแลกเปลี่ยนทัศนคติความคิดเห็นต่าง ๆ ที่ทำให้ตนเองนั้นได้รู้สึกว่าเป็นส่วนหนึ่งของทีม

สำหรับแฟนดอม เป็นกลุ่มที่มีความสำคัญมากเพราะเป็นกลุ่มที่ยินดีที่จะจ่ายเพื่อการส่งเสริมความสามารถและการพัฒนาที่ดีขึ้น ได้แก่ การซื้อบัตรเข้าชมการแข่งขัน การซื้อสินค้าลิขสิทธิ์ การชำระเงินเพื่อมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ ที่ทีมได้จัดซื้อ จัดหา จัดสร้าง จัดทำขึ้น และได้รับผลประโยชน์ทั้งทางตรงและทางอ้อม ทั้งนี้ยังรวมถึงการที่บุคคลยินดีจ่ายเพื่อเข้าร่วมในสื่อต่าง ๆ ที่ทีมสโมสรได้รับประโยชน์จากสิทธิบัตร ลิขสิทธิ์ ดังนั้นแฟนดอมจึงเป็นแหล่งรายได้ที่สำคัญของทีมและเป็นแหล่งเงินทุนหมุนเวียนของอุตสาหกรรมกีฬาฟุตบอลอาชีพ เพราะมีหลักฐานได้ปรากฏชัดเจนว่าโครงสร้างของทีมสโมสรส่งผลต่อการประสบความสำเร็จของทั้งทีมสโมสรและของตัวนักกีฬา เนื่องจากแรงจูงใจที่สำคัญนอกจากความสนใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลแล้วคือรายได้ที่เกิดขึ้นจากการเป็นนักฟุตบอลอาชีพ ดังนั้นการพัฒนาแฟนบอลจึงเป็นสิ่งที่มีความสำคัญเปรียบเสมือนเลือดที่หล่อเลี้ยงอุตสาหกรรมให้มีรายได้จนนำไปสู่แรงจูงใจที่ก่อให้เกิดนักกีฬาหน้าใหม่จากเยาวชนต่าง ๆ ทั่วทุกภูมิภาคเข้ามาเป็นทางเลือกในการเป็นนักฟุตบอลอาชีพให้กับสโมสรต่าง ๆ ซึ่งเป็นผลกระทบอย่างเป็นทางการเป็นรูปแบบของลูกโซ่ เมื่อรายได้ดี การพัฒนาอาชีพย่อมดีตามไปด้วยและทำให้มีการขยายตัวของจำนวนนักกีฬาอาชีพมากขึ้น ในท้ายที่สุดจะส่งผลให้คุณภาพของการเล่นฟุตบอลอาชีพและการแข่งขันนั้นมีคุณภาพที่สูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง

4. ระบบและโครงสร้างของอุตสาหกรรมฟุตบอลอาชีพ

การวางระบบและโครงสร้างของอุตสาหกรรมฟุตบอลอาชีพมีความสำคัญต่อการพัฒนาระบบการเงินและรายได้ของแต่ละทีมสโมสร หมายถึง การแบ่งปันสิทธิประโยชน์ที่เกิดขึ้นกับทีมสโมสรโดยเฉพาะสิทธิการถ่ายทอดและการได้รับเงินรางวัลจากสมาคมฟุตบอลแห่งชาติ เนื่องจากว่าเงินเหล่านี้จะกลายเป็นกระแสเงินสดที่ต้องใช้ในการหมุนเวียนของสโมสร ระบบ และโครงสร้าง มีความหมายรวมไปถึงความน่าเชื่อถือ ความยุติธรรม คุณธรรม และจริยธรรมของทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมฟุตบอลอาชีพ ทั้งนี้เป็นผลมาจากความเชื่อถือของแฟนบอลที่มีต่อการแข่งขันฟุตบอลในลีกทุกลีกของประเทศ เพราะเมื่อแฟนบอลมีความเชื่อว่าการแข่งขันนั้นมีความยุติธรรมและมีความเป็นกลางแฟนบอลจะยอมรับผลการแข่งขันที่เกิดขึ้นไม่ว่าจะเป็นคนแพ้คนชนะก็ตาม แฟนบอลจะยังคงสนับสนุนการแข่งขันต่อไป หากในทางตรงกันข้ามเมื่อแฟนบอลไม่เชื่อในความ

ยุคธรรมนั้นมียุ่จริงในการแข่งขันฟุตบอลอาชีพแฟนบอลจะหยุดทำการสนับสนุนทีมสโมสรและการแข่งขันที่ถูกจัดขึ้น ซึ่งท้ายที่สุดเงินหมุนเวียนที่เกิดขึ้นในอุตสาหกรรมจะลดลงกระทบต่อการจ้างงานของนักกีฬาฟุตบอลอาชีพ

บุคคลที่มีส่วนเกี่ยวข้องต่อการพัฒนาระบบและโครงสร้างของอุตสาหกรรมฟุตบอลอาชีพ คือสมาคมฟุตบอล ผู้ตัดสิน นักกีฬา และผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องต่อการจัดการแข่งขันทั้งหมด ดังนั้นเครื่องมือที่สำคัญในการควบคุมระบบและโครงสร้างของอุตสาหกรรมฟุตบอลอาชีพ คือกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการกีฬา กฎระเบียบข้อบังคับของการแข่งขันกีฬาอาชีพ โดยทั้งสองส่วนนี้ต้องมีความสอดคล้องกับหลักเกณฑ์ของสมาพันธ์ฟุตบอลนานาชาติหรือ FIFA ที่ได้มีการกำหนดเอาไว้ว่า สมาคมกีฬาฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์เป็นองค์กรหนึ่งที่ต้องเป็นสมาชิกของ FIFA ต้องมีการรายงานผลการดำเนินงานไปยัง FIFA เพื่อให้ FIFA รับรองการแข่งขันที่เกิดขึ้นในประเทศ ส่งผลต่อไปยังการแข่งขันระดับนานาชาติ

นอกจากนั้นระบบและโครงสร้างของอุตสาหกรรมอาชีพต้องมีความสอดคล้องกับบริบทภาคสังคมของประเทศที่ก่อให้เกิดการส่งเสริมการเข้ามาสู่การเป็นนักฟุตบอลอาชีพของเยาวชนในประเทศ ต้องมีการลดช่องว่างจากแข่งขันหรือการฝึกกีฬาฟุตบอลในระดับโรงเรียนและระดับชุมชนที่เชื่อมต่อไปยังระดับสโมสร โดยการที่สโมสรต้องมีการสร้างระบบอะคาเดมี่ของตนเอง อะคาเดมี่เป็นแหล่งการคัดเลือกนักฟุตบอลอาชีพหน้าใหม่จากเยาวชนเข้าสู่สโมสรและยังเป็นแหล่งฝึกฝนรวมไปถึงการจ้างงานของครูฝึก ซึ่งเป็นกลไกที่มีความสำคัญในการพัฒนาอุตสาหกรรมในระยะยาว

นอกจากอะคาเดมี่ประจำสโมสรแล้ว การกำหนดมาตรฐานต่าง ๆ ในอุตสาหกรรมฟุตบอลเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาระบบและโครงสร้าง มาตรฐานเหล่านี้หมายถึงมาตรฐานของการออกใบอนุญาตหรือใบประกาศต่าง ๆ เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาฟุตบอลอาชีพให้กับทุกทีมสโมสรที่เกี่ยวข้องและต้องการเข้ามาอยู่ในระบบของสมาคมฟุตบอล ตัวอย่างเช่น มาตรฐานของผู้ตัดสิน มาตรฐานของโค้ช มาตรฐานผู้ช่วยผู้ตัดสิน มาตรฐานของแพทย์ประจำสนาม มาตรฐานของนักวิทยาศาสตร์การกีฬา มาตรฐานของตัวแทนการซื้อขายหรือในหน้าตลาดนักกีฬา เป็นต้น

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ปี 1987 มีงานวิจัยที่ถูกยกย่องว่าเป็นต้นตำรับการพัฒนา นักฟุตบอลอาชีพ โดย Maltby (1987) ซึ่งเป็นงานวิจัยในระดับปริญญาเอก โดยได้ทำการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับจุดเริ่มต้นของการพัฒนานักฟุตบอลอาชีพในยุคนปี 1890 – 1920 โดยค้นพบว่า ความสำเร็จของการพัฒนานักกีฬาฟุตบอลอาชีพ มีส่วนสำคัญมาจากกลไกผลักดันของกระแสสังคม หรือความนิยมในกีฬาชนิดนั้นที่สังคมต้องมีความต้องการที่จะร่วมเป็นส่วนหนึ่ง เช่น การชมการแข่งขัน การติดตาม การตั้งกองเชียร์ เพื่อสนับสนุน นอกจากนี้คำว่าประวัติศาสตร์ได้ถูกนำมากล่าวในงานวิจัยนี้ โดยกีฬาที่มีประวัติศาสตร์ความสำเร็จจะทำให้เกิดการสนับสนุนจากสังคมที่เพิ่มมากขึ้น เมื่อการสนับสนุนมากขึ้นจะทำให้เกิดการหมุนเวียนรูปแบบทางธุรกิจที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับกีฬาฟุตบอล และเพิ่มโอกาสสร้างอาชีพและรายได้ให้กับนักกีฬาฟุตบอลสมัครเล่นเพื่อก้าวไปสู่การเป็นนักกีฬาอาชีพ นอกจากนี้สื่อมวลชน มีบทบาททั้งเชิงบวกและลบในการสนับสนุนให้เป็นที่นิยมผ่านการเขียนข่าวหรือคอลัมน์ที่ปลุกใจ หรือสร้างกระแส

นิยม ในทางกลับกันก็สามารถเขียนข่าวเชิงการตำหนิตีเดียผลงาน หรือรูปแบบเกมกีฬาซึ่งลดหรือ บั่นทอนกระแสความนิยมในกีฬาที่จะกระทบไปต่อแรงจูงใจในการเป็นนักกีฬาฟุตบอลอาชีพ

ในปี 1984 ก่อนหน้าการศึกษาของ Maltby (1987) เป็นเวลา 3 ปี มีงานวิจัยชิ้นหนึ่งที่เกิดขึ้นและเกี่ยวข้องกับการศึกษาปัจจัยสำเร็จที่กระทบต่อการเป็นนักกีฬาฟุตบอลอาชีพ โดยพบว่าโครงสร้างทางการดำเนินชีวิตที่อยู่รอบตัวนักกีฬามีผลต่อความสำเร็จในการเป็นนักกีฬาฟุตบอลอาชีพมากที่สุด โดยแบ่งได้เป็น ความสัมพันธ์กับเพื่อนนักกีฬา ความสัมพันธ์กับครอบครัว การดูแลรักษาสุขภาพร่างกายของตนเอง การวางแผนการก้าวไปสู่การเป็นนักกีฬาฟุตบอลอาชีพ สถานะทางการเงิน และสภาพจิตใจ เช่น การได้รับการสนับสนุนจากเพื่อนร่วมทีม ความสัมพันธ์ในการพัฒนาร่วมกันนำไปสู่การเป็นนักกีฬาอาชีพ การสนับสนุนจากครอบครัว โดยเฉพาะการเป็นผู้สนับสนุนที่ดี มีการวางแผนเส้นทางอาชีพที่ชัดเจน ภายใต้สภาพจิตใจที่พร้อมและรับมือกับแรงกดดันได้เป็นอย่างดี รวมถึงโอกาสทางการเงิน รายได้ที่จะทำให้ให้นักกีฬามุ่งมั่นไปสู่การเป็นนักกีฬาฟุตบอลอาชีพ

ต่อมาปี 1991 ในวงการอเมริกันฟุตบอล ได้มีการศึกษาความสำเร็จของการสร้าง เมเจอร์ลีก อเมริกันฟุตบอล โดย Strong (1991) ที่ศึกษาถึงความสำเร็จของเมเจอร์ลีกกีฬายอดนิยมของสหรัฐอเมริกา ที่นักกีฬาอเมริกันฟุตบอลสมัครเล่นจำนวนมากใฝ่ฝันที่จะได้ร่วมทีมสโมสรในเมเจอร์ลีก พบว่า ความสำเร็จของเมเจอร์ลีก และการมีนักกีฬาที่เป็นมืออาชีพ เกิดขึ้นมาจากโรงเรียน มหาวิทยาลัยเป็นกลไกสำคัญ ในการพัฒนานักกีฬาให้มีความสามารถทั้งทักษะ และคุณลักษณะ นักกีฬาอาชีพ มีวัตถุประสงค์เพียงพอที่จะจ่ายไปยังสโมสร เพื่อการแข่งขันที่เร้าใจ สนุกตื่นเต้น น่าติดตาม

Stewart (1998) ได้ทำการศึกษางานวิจัยชิ้นหนึ่งที่กล่าวถึงความสำคัญของช่วงเวลาหัวเลี้ยวต่อของการก้าวผ่านจากการเป็นนักกีฬาสมัครเล่นในระดับมหาวิทยาลัยไปสู่การเป็นนักกีฬาอาชีพ โดยศึกษาที่กลุ่มนักกีฬาฟุตบอล ฝ่ายกระบวนการวิจัยเชิงคุณภาพ ด้วยการสัมภาษณ์นักกีฬาที่มีประสบการณ์โดยตรงในการก้าวข้ามช่วงเวลาดังกล่าว โดยค้นพบว่า มีนักกีฬาฟุตบอลจำนวนมากที่เลิกเล่นหลังการศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยจบลงและก้าวไปสู่เส้นทางอาชีพอื่นๆ แทน มีเพียงจำนวนหนึ่งที่ก้าวขึ้นมาเป็นนักกีฬาฟุตบอลอาชีพได้สำเร็จ โดยค้นพบว่า การก้าวไปเป็นนักกีฬาฟุตบอลอาชีพที่ประสบความสำเร็จได้ เกิดขึ้นจากปัจจัยภายในของนักกีฬาที่จะเปิดรับทัศนคติ ความคิดเห็น และประสบการณ์จากเครือข่ายสังคม เช่น นักกีฬาฟุตบอลอาชีพรุ่นพี่ โค้ช หรือผู้จัดการทีมระดับอาชีพ เพื่อให้ได้รับคำแนะนำในการจัดตารางการฝึกซ้อมเพื่อเตรียมสภาพร่างกายจิตใจในแบบฉบับมืออาชีพ เช่น หน้าที่ที่ต้องรับผิดชอบ การวางตน เป็นต้น สิ่งที่สำคัญที่สุดคือ นักกีฬาสมัครเล่นต้องรับรู้และได้รับคำแนะนำในการเป็นนักกีฬาอาชีพในด้านการประพฤติแบบนักกีฬาอาชีพ ทั้งการฝึกซ้อมและการดำรงชีวิต ซึ่งควรจะต้องได้รับตั้งแต่การเริ่มต้นเป็นนักกีฬาสมัคร

Wolfgang (2006) ได้ทำการศึกษาการสนับสนุนกีฬาฟุตบอลระดับอาชีพในอังกฤษ พรีเมียร์ลีก และบุนเดสลีกา โดยการศึกษาครั้งนี้ได้ค้นพบว่าโครงสร้างการสนับสนุนทีมฟุตบอล หรือทีมกีฬามีส่วนสำคัญต่อการสร้างและพัฒนากิจกรรมกีฬาอาชีพให้ประสบความสำเร็จ ทั้งด้านของการพัฒนานักกีฬาที่ต้องใช้ทุนเวลา เงิน เพื่อสร้างโอกาสทางอาชีพและรายได้ ทำให้เกมกีฬากลายเป็นธุรกิจที่เกิดขึ้นและดำรงอยู่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยค้นพบรูปแบบการสนับสนุนทีมกีฬาที่จะทำให้โครงสร้างกีฬาอาชีพเกิดขึ้นและพัฒนาต่อยอดได้ เช่น การสนับสนุนรายได้ให้กับสโมสรกีฬาเพื่อเป็นค่าใช้จ่าย แลกกับการโฆษณาประชาสัมพันธ์ ขณะที่ทีมฟุตบอลได้ประโยชน์จากแบรนด์หรือบริษัทที่

เข้ามาสนับสนุนในการยกระดับ หรือประชาสัมพันธ์ทีมฟุตบอลคู่กับสินค้าแบรนด์นั้น เพื่อสร้างกองเชียร์หรือฐานแฟนคลับ นอกจากนี้การสนับสนุนจากแบรนด์สินค้าจากต่างประเทศ จะช่วยยกระดับสโมสรให้เป็นที่รู้จัก รวมถึงตัวนักฟุตบอล ทำให้มีโอกาสในการพัฒนาฝีเท้าและโอกาสการย้ายไปเล่นอาชีพในต่างแดน โดยส่วนมากจะมีโอกาสด้านการเงินที่เพิ่มขึ้น ทำให้เกิดอาชีพที่มั่นคง

สรุป

การทบทวนวรรณกรรม พบว่า กลไกสำคัญในการพัฒนานักกีฬาฟุตบอลเยาวชนไปสู่ นักกีฬาอาชีพ คือ การสนับสนุนจากระดับครอบครัว ท้องถิ่น และการมีอะคาเดมี่เพื่อยกระดับและเป็นศูนย์กลางกลไกในการพัฒนาทักษะและความเป็นมืออาชีพให้กับนักกีฬาฟุตบอลเยาวชน ก่อนที่จะส่งเข้าแข่งขันในระดับเยาวชนตามรุ่นอายุต่าง ๆ โดยมีการแบ่งเป็นลีกของแต่ละอายุ เป็นเกณฑ์กำหนด ทั้งนี้ในประเทศไทย พบว่า ขาดกลไกที่เรียกว่า อะคาเดมี่ของสโมสรอาชีพ ที่มีอยู่เพียงไม่กี่แห่งที่มีมาตรฐานเทียบเท่าสากล ขณะที่สโมสรจำนวนมากประสบปัญหาเรื่องงบประมาณการทำทีม ทำให้การพัฒนาเยาวชนด้วยการลงทุนด้านอะคาเดมี่ไม่เกิดขึ้น ซึ่งปัจจุบันชัดเจนด้วยกลไกของทีมโรงเรียนในการพัฒนา ซึ่งไม่เหมาะสมในการบ่มเพาะเยาวชนไปสู่การเป็นนักกีฬาอาชีพ

บทที่ 3

ระเบียบวิธีวิจัย

การศึกษานี้ได้กำหนดวัตถุประสงค์ของการวิจัย 3 ข้อ ได้แก่ 1. เพื่อศึกษารูปแบบการพัฒนา นักกีฬาฟุตบอลเยาวชนชาวไทยสู่นักกีฬาฟุตบอลอาชีพของนานาชาติและประเทศไทย 2. เพื่อเปรียบเทียบรูปแบบการพัฒนา นักกีฬาฟุตบอลเยาวชนชาวไทยกับรูปแบบการพัฒนา นักกีฬาฟุตบอลเยาวชนของนานาชาติ 3. เพื่อศึกษาองค์ประกอบความสำเร็จการพัฒนา นักกีฬาฟุตบอลเยาวชนไทยสู่นักกีฬาฟุตบอลอาชีพ และเสนอแนะแนวทางการพัฒนา นักกีฬาฟุตบอลเยาวชนไทยสู่นักกีฬาฟุตบอลอาชีพ ทั้งนี้ได้ออกแบบกระบวนการวิจัยแบบการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยบทที่ 3 ประกอบไปด้วยรายละเอียดที่เกี่ยวข้องกับประชากรและผู้ให้ข้อมูลสำคัญ เครื่องมือการวิจัย การพัฒนาเครื่องมือวิจัย การรวบรวมข้อมูล ข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) ข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data) การวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

การศึกษารูปแบบการพัฒนา นักกีฬาฟุตบอลเยาวชนชาวไทยสู่นักกีฬาฟุตบอลอาชีพของนานาชาติและประเทศไทย เป็นกระบวนการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยมุ่งเน้นการใช้เครื่องมือ 2 เครื่องมือหลัก ดังต่อไปนี้

1. การสัมภาษณ์แบบการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-Depth Interviews) แบบกึ่งโครงสร้าง จากผู้ที่มีความรู้ความสามารถหรือประสบการณ์ตรง กล่าวคือ เป็นผู้อยู่ในเหตุการณ์หรือสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องตามหลักวิจัย Ethnography ดังนั้นผู้ให้ข้อมูลสำคัญ (Key Informants) จะเป็นผู้ที่มีประสบการณ์ตรงกับวงการกีฬาฟุตบอลในประเทศไทยทั้งระดับเยาวชน ระดับอาชีพ เป็นต้น การทบทวนวรรณกรรมพบว่า ขนาดผู้ให้ข้อมูลสำคัญที่เหมาะสมสำหรับการเก็บรวบรวมข้อมูลจะเริ่มต้นที่ 3 - 5 ท่านขึ้นไป และจำนวนจบการสัมภาษณ์จะขึ้นอยู่กับความอิมตัวของข้อมูล คือ การที่สัมภาษณ์และไม่พบข้อมูลใหม่ปรากฏ (Morgan, 2018)

2. การสนทนากลุ่ม (Focus Group) โดยการสนทนากลุ่มร่วมกับผู้เชี่ยวชาญ หรือผู้ให้ข้อมูลสำคัญ ที่ขนาดกลุ่มผู้ให้ข้อมูลสำคัญ 5 - 7 ท่าน (Creswell & Poth, 2017) เพื่อให้เกิดการอภิปรายและการให้ข้อมูลที่ครบถ้วน จึงเป็นการสนทนากลุ่มเพื่อยืนยันผลการสัมภาษณ์เชิงลึกก่อนที่จะพัฒนาไปสู่องค์ประกอบความสำเร็จการพัฒนา นักกีฬาฟุตบอลเยาวชนไทยสู่นักกีฬาฟุตบอลอาชีพ และเสนอแนะแนวทางการพัฒนา นักกีฬาฟุตบอลเยาวชนไทยสู่นักกีฬาฟุตบอลอาชีพ

การคัดเลือกผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

การคัดเลือกกลุ่มผู้ให้ข้อมูลสำคัญ ทั้งการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interviews) และการสนทนากลุ่ม (Focus Group) โดยใช้วิธีการผสมผสาน ดังต่อไปนี้

1. การคัดเลือกแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Selection) โดยเลือกนักกีฬาอาชีพ โค้ช หรือผู้ฝึกสอน หรือผู้บริหารหน่วยงานด้านกีฬาที่เกี่ยวข้อง ที่มีผลงานเป็นที่ประจักษ์ หรือมีประสบการณ์ตรง หรือมีความพร้อมในการให้ข้อมูลอย่างเต็มที่ เพื่อเข้าสู่กระบวนการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-Depth Interviews)

2. วิธีการ Snow Ball (Creswell & Creswell, 2018) โดยการปรึกษาและขอคำแนะนำรายชื่อผู้ให้ข้อมูลสำคัญจากผู้ให้ข้อมูลสำคัญที่ได้สัมภาษณ์ก่อนหน้า และได้คัดเลือกผู้ให้ข้อมูลสำคัญ หรือผู้เชี่ยวชาญสำหรับการสนทนากลุ่มโดยวิธีการ Appreciative Inquiry (AI) (Stratton-Berkessel, 2010) เพื่อคัดเลือกผู้ที่มีความรู้ความสามารถและมีความพร้อมให้ข้อมูลมากที่สุด เพื่อทำการสนทนากลุ่มร่วมกันแบบ Co-Design (Kratochwill & Levin, 2016) ในการพัฒนารูปแบบการเตรียมนักกีฬาเยาวชนเพื่อเป็นนักกีฬาอาชีพอย่างครบวงจร

เครื่องมือการวิจัย

การศึกษารูปแบบการพัฒนานักกีฬาฟุตบอลเยาวชนไทยสู่นักกีฬาฟุตบอลอาชีพของนานาชาติและประเทศไทย ได้ออกแบบเครื่องมือการวิจัยตามกระบวนการเก็บข้อมูลที่ออกแบบไว้ โดยมีเครื่องมือการวิจัย ดังต่อไปนี้

1. แบบสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง (Semi-Structure Interview) คือ แบบสัมภาษณ์ที่ถูกออกแบบจากการทบทวนวรรณกรรม งานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อกำหนดเป็นข้อคำถามหลักที่ใช้ในการสัมภาษณ์ แต่ทั้งนี้เพื่อให้ได้ประโยชน์สูงสุดจากการสัมภาษณ์ ตลอดจนข้อมูลที่ครบถ้วนจึงได้กำหนดแบบกึ่งโครงสร้าง คือ เปิดโอกาสในการถามคำถามอื่นๆ เพิ่มเติม เช่น กรณีผู้ให้ข้อมูลสำคัญกล่าวถึงประเด็นบางอย่างที่นอกเหนือจากคำถามแต่มีความน่าสนใจและมีความเป็นไปได้ว่าข้อมูลจะเป็นประโยชน์ต่อการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยจะดำเนินการถามคำถามเพิ่มเติมเพื่อเจาะลึกข้อมูลในประเด็นดังกล่าว

2. แบบบันทึกการสนทนากลุ่ม การสนทนากลุ่มเป็นการนำข้อมูลจากการสัมภาษณ์เชิงลึก มาทำการสรุปและกำหนดเป็นประเด็นที่ใช้ในการสนทนากลุ่มเพื่อให้เกิดการอภิปรายและการตกผลึกทางความคิดของผู้เชี่ยวชาญที่เป็นผู้ให้ข้อมูลสำคัญ (Tepprasit & Paopan, 2017) ก่อนที่จะทำการตกลงข้อสรุปองค์ประกอบความสำเร็จการพัฒนาฟุตบอลเยาวชนไทยสู่นักกีฬาฟุตบอลอาชีพ และเสนอแนะแนวทางการพัฒนานักกีฬาฟุตบอลเยาวชนไทยสู่นักกีฬาฟุตบอลอาชีพพร้อมกัน

การพัฒนาเครื่องมือการวิจัย

การศึกษาครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) การพัฒนาเครื่องมือซึ่งใช้หลักการพัฒนาเครื่องมือของการวิจัยเชิงคุณภาพ ด้วยการประเมินความเที่ยงตรงต่อเนื้อหา (Content Validity) (Hernández-Nieto, 2002) ว่าคำถามที่สร้างขึ้นมีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์การศึกษาและนำไปสู่การได้คำตอบที่สามารถบรรลุวัตถุประสงค์ได้หรือไม่ โดยมอบหมายให้ผู้เชี่ยวชาญหรือผู้ทรงคุณวุฒิดำเนินการประเมินข้อความที่ใช้ในการสัมภาษณ์เชิงลึก ตลอดจนการสนทนากลุ่ม โดยมีรายนามผู้เชี่ยวชาญหรือผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน ดังตารางที่ 3 – 1

ตารางที่ 3 – 1 รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิในการประเมินเครื่องมือแบบสัมภาษณ์และสนทนากลุ่ม

ท่านที่	รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิ	คุณสมบัติ
1	ดร.ทวิวัฒน์ ทวีผล	ผู้จัดการทั่วไปกลุ่มธุรกิจสนามกอล์ฟ อัลไพน์และประธานโครงการ SAT. Coaching Course (โครงการด้านฟุตบอล)
2	ดร.นารา กิตติเมธีกุล	อาจารย์ประจำมหาวิทยาลัยขอนแก่น และ นักวิจัยด้านการจัดการธุรกิจกีฬาและบันเทิง
3	ดร.บุญญภณ เทพประสิทธิ์	อาจารย์ประจำมหาวิทยาลัยรามคำแหงและที่ปรึกษาการกีฬาแห่งประเทศไทย

ที่มา : ประมวลผลโดยผู้วิจัย, 2561

สำหรับรายการคำถามที่ใช้ในการสัมภาษณ์เชิงลึก การสนทนากลุ่มและผลการประเมินมีรายละเอียดดังตารางที่ 3 – 2 และ 3 – 3

ตารางที่ 3 – 2 ประเด็นคำถามการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-Depth Interviews) และผลการประเมินจากผู้ทรงคุณวุฒิ

คำถาม	ข้อความคำถามการสัมภาษณ์เชิงลึก	ผู้ทรงคุณวุฒิ		
		ท่านที่ 1	ท่านที่ 2	ท่านที่ 3
1	ปัจจุบัน รูปแบบการพัฒนานักกีฬาฟุตบอลเยาวชนไทยสู่นักกีฬาฟุตบอลอาชีพนานาชาติกับประเทศไทย มีลักษณะแตกต่างกันหรือสอดคล้องกันอย่างไร	เหมาะสม	เหมาะสม	เหมาะสม
2	ปัญหาและอุปสรรคของการพัฒนานักกีฬาฟุตบอลเยาวชนไทยสู่นักกีฬาฟุตบอลอาชีพของประเทศไทยมี	เหมาะสม	เหมาะสม	เหมาะสม

	อะไรบ้าง			
3	องค์ประกอบที่สำคัญในการสร้างความสำเร็จให้กับ การพัฒนา นักกีฬาฟุตบอลเยาวชนไทยสู่ นักกีฬา ฟุตบอลอาชีพมีองค์ประกอบหรือประเด็นสำคัญใดบ้าง	เหมาะสม	เหมาะสม	เหมาะสม
4	แนวทางการพัฒนา นักกีฬาฟุตบอลเยาวชนไทยสู่ นักกีฬาฟุตบอลอาชีพ ควร มีลักษณะ ทิศทางหรือ แนวทางอย่างไร	เหมาะสม	เหมาะสม	เหมาะสม

ที่มา : ประมวลผลโดยผู้วิจัย, 2561

ตารางที่ 3 - 3 ประเด็นคำถามการสนทนากลุ่ม (Focus Group) และผลการประเมินจากผู้ทรงคุณวุฒิ

คำถาม	ข้อความคำถามการสนทนากลุ่ม	ผู้ทรงคุณวุฒิ		
		ท่านที่ 1	ท่านที่ 2	ท่านที่ 3
1	องค์ประกอบความสำเร็จการพัฒนา นักกีฬาฟุตบอล เยาวชนไทยสู่ นักกีฬาฟุตบอลอาชีพที่ค้นพบ มีประเด็น ใดที่เหมาะสมและไม่เหมาะสมอย่างไร ควรปรับปรุง หรือเพิ่มเติมประเด็นใด	เหมาะสม	เหมาะสม	เหมาะสม
2	แนวทางการพัฒนา นักกีฬาฟุตบอลเยาวชนไทยสู่ นักกีฬาฟุตบอลอาชีพมีประเด็นใดที่เหมาะสมและไม่ เหมาะสมอย่างไร ควรปรับปรุงหรือเพิ่มเติมประเด็นใด	เหมาะสม	เหมาะสม	เหมาะสม

ที่มา : ประมวลผลโดยผู้วิจัย, 2561

การรวบรวมข้อมูล

การศึกษารูปแบบการพัฒนา นักกีฬาฟุตบอลเยาวชนไทยสู่ นักกีฬาฟุตบอลอาชีพของ
นานาชาติและประเทศไทย มีการรวบรวมข้อมูล ดังต่อไปนี้

ข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data)

การรวบรวมข้อมูลเอกสาร งานวิจัย บทความวิชาการ เอกสารเผยแพร่ บทความ
รายงาน บทสรุป รวมทั้งข้อมูลทางอิเล็กทรอนิกส์ เพื่อพิจารณาและจัดทำ การวิจัยเชิงเอกสาร
(Documentary Research) เพื่อศึกษารูปแบบการพัฒนา นักกีฬาฟุตบอลเยาวชนไทยสู่ นักกีฬาฟุตบอล
อาชีพของนานาชาติและประเทศไทย โดยใช้หลักการ Netnography & Ethnography จากแหล่ง

งานวิจัยที่ได้รับการยอมรับ เช่น ScienceDirect, SearchProquest และแหล่งข้อมูลจากหน่วยงาน
ด้านกีฬาของต่างประเทศ

ข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data)

การรวบรวมข้อมูลโดยใช้การสัมภาษณ์เชิงลึกและการสนทนากลุ่ม ในการพูดคุย
สนทนา ชักถาม และพัฒนาประเด็นต่าง ๆ เชิงลึก เพื่อให้ได้ข้อมูลที่สำคัญและเกี่ยวข้องกับรูปแบบ
การพัฒนานักกีฬาฟุตบอลเยาวชนไทยสู่นักกีฬาฟุตบอลอาชีพของนานาชาติและประเทศไทย

การวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษารูปแบบการพัฒนานักกีฬาฟุตบอลเยาวชนไทยสู่นักกีฬาฟุตบอลอาชีพของ
นานาชาติและประเทศไทย ได้ผสมผสานวิธีการและเทคนิคในการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อให้เกิดความ
สมบูรณ์มากที่สุดในการใช้ประโยชน์จากข้อมูลและนำไปสู่การเสนอแนะแนวทางการพัฒนานักกีฬา
ฟุตบอลเยาวชนไทยสู่นักกีฬาฟุตบอลอาชีพ โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. การวิเคราะห์เชิงเนื้อหา (Content Validity) ทำการสรุปการศึกษารูปแบบการ
พัฒนานักกีฬาฟุตบอลเยาวชนไทยสู่นักกีฬาฟุตบอลอาชีพของนานาชาติและประเทศไทย และ
เปรียบเทียบรูปแบบการพัฒนานักกีฬาฟุตบอลเยาวชนไทยกับรูปแบบการพัฒนานักกีฬาฟุตบอลเยาวชน
ของนานาชาติ ด้วยการวิเคราะห์เชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยการวิเคราะห์เป็นรายประเด็นสำคัญ
ที่ค้นพบ และทำการสรุปเป็นรายการ หรือรายชื่อเพื่อให้ทำความเข้าใจได้โดยง่าย

2. การวิเคราะห์เปรียบเทียบเชิงคุณภาพ (Qualitative Comparative Analysis: QCA) การศึกษาครั้งนี้ได้นำเทคนิคการวิเคราะห์เปรียบเทียบเชิงคุณภาพ (Qualitative Comparative Analysis) ได้นำมาใช้ในการแยกแยะและจัดอันดับประเด็นหรือองค์ประกอบสำคัญที่ได้จากการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-Depth Interviews) โดยพิจารณาตามผลลัพธ์ข้อมูลที่ค้นพบจากแหล่งข้อมูลต่างๆ โดยประเด็นที่มีการกล่าวถึงในเอกสารหรือผู้ให้ข้อมูลสำคัญท่านใดให้ข้อมูลจะให้ค่าคะแนนเท่ากับ 1 และข้อมูลที่ไม่พบหรือไม่กล่าวถึงจะให้ค่าคะแนน 0 (Schneider & Wagemann, 2012) เพื่อสรุปประเด็นข้อค้นพบหรือองค์ประกอบสำคัญต่างๆ จากการสัมภาษณ์เชิงลึก

3. การวิเคราะห์ลำดับขั้นเชิงการตัดสินใจ (Analytic Hierarchy Process: AHP) เทคนิคการวิเคราะห์ลำดับขั้นเชิงการตัดสินใจ (AHP) นำมาใช้เพื่อพัฒนาผลลัพธ์จากการวิเคราะห์เปรียบเทียบเชิงคุณภาพ (Qualitative Comparative Analysis) มาเข้าสู่ระบบโครงข่ายหรือการเชื่อมโยงข้อมูล โดยคัดเลือกเฉพาะประเด็นหรือองค์ประกอบสำคัญที่ค้นพบมาทำการวิเคราะห์ลำดับขั้นเชิงการตัดสินใจ (AHP) (Mu & Pereyra-Rojas, 2017) เพื่อระบุเพื่อศึกษาองค์ประกอบความสำเร็จการพัฒนานักกีฬาฟุตบอลเยาวชนไทยสู่นักกีฬาฟุตบอลอาชีพ และเสนอแนะแนวทางการพัฒนานักกีฬาฟุตบอลเยาวชนไทยสู่นักกีฬาฟุตบอลอาชีพ

สรุป

การศึกษารูปแบบการพัฒนา นักกีฬาฟุตบอลเยาวชนคนไทยสู่นักกีฬาฟุตบอลอาชีพของนานาชาติและประเทศไทย มีวัตถุประสงค์ 3 ข้อ ได้แก่ 1. เพื่อศึกษารูปแบบการพัฒนา นักกีฬาฟุตบอลเยาวชนไทยสู่นักกีฬาฟุตบอลอาชีพของนานาชาติและประเทศไทย 2. เพื่อเปรียบเทียบรูปแบบการพัฒนา นักกีฬาฟุตบอลเยาวชนไทยกับรูปแบบการพัฒนา นักกีฬาฟุตบอลเยาวชนของนานาชาติ 3. เพื่อศึกษาองค์ประกอบความสำเร็จการพัฒนา นักกีฬาฟุตบอลเยาวชนไทยสู่นักกีฬาฟุตบอลอาชีพ และเสนอแนะแนวทางการพัฒนา นักกีฬาฟุตบอลเยาวชนไทยสู่นักกีฬาฟุตบอลอาชีพ ซึ่งเป็นกระบวนการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยมี 2 เครื่องมือหลัก คือ 1. การสัมภาษณ์แบบการสัมภาษณ์เชิงลึกแบบกึ่งโครงสร้าง และ 2. การสนทนากลุ่ม โดยมีวิธีการคัดเลือกกลุ่มผู้ให้ข้อมูลสำคัญที่ใช้วิธีการผสมผสาน ประกอบด้วย 1. การคัดเลือกแบบเฉพาะเจาะจง โดยเลือกนักกีฬาอาชีพ โค้ช หรือผู้ฝึกสอนหรือผู้บริหารหน่วยงานด้านกีฬาที่เกี่ยวข้อง ที่มีผลงานเป็นที่ประจักษ์ หรือมีประสบการณ์ตรง หรือมีความพร้อมในการให้ข้อมูลอย่างเต็มที่ เพื่อเข้าสู่กระบวนการสัมภาษณ์เชิงลึก และ 2. วิธีการ Snow Ball เพื่อคัดเลือกผู้ที่มีความรู้ความสามารถและมีความพร้อมให้ข้อมูลมากที่สุด ทั้งนี้ผู้วิจัยสามารถรวบรวมข้อมูลจาก 2 แหล่ง ได้แก่ ข้อมูลทุติยภูมิ จากการรวบรวมข้อมูลเอกสาร งานวิจัย บทความวิชาการ เอกสารเผยแพร่ บทวิเคราะห์ รายงาน บทสรุป รวมทั้งข้อมูลทางอิเล็กทรอนิกส์ เพื่อพิจารณาและจัดทำการวิจัยเชิงเอกสาร และข้อมูลปฐมภูมิ จากการรวบรวมข้อมูลโดยใช้การสัมภาษณ์เชิงลึกและการสนทนากลุ่ม ในการพูดคุย สนทนา ชักถาม และพัฒนาประเด็นต่างๆ เชิงลึก เพื่อให้ได้ข้อมูลที่สำคัญและเกี่ยวข้อง

สำหรับงานวิจัยในครั้งนี้ได้ผสมผสานวิธีการและเทคนิคในการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อให้เกิดความสมบูรณ์มากที่สุดในการใช้ประโยชน์จากข้อมูลและนำไปสู่การเสนอแนะแนวทางการพัฒนา นักกีฬาฟุตบอลเยาวชนไทยสู่นักกีฬาฟุตบอลอาชีพ มี 3 ประเด็นดังต่อไปนี้

1. การวิเคราะห์เชิงเนื้อหา โดยการวิเคราะห์เป็นรายประเด็นสำคัญที่ค้นพบ และทำการสรุปเป็นรายการ หรือรายชื่อเพื่อให้ทำความเข้าใจได้โดยง่าย
2. การวิเคราะห์เปรียบเทียบเชิงคุณภาพ โดยพิจารณาตามผลลัพธ์ข้อมูลที่ค้นพบจากแหล่งข้อมูลต่างๆ เพื่อสรุปประเด็นข้อค้นพบหรือองค์ประกอบสำคัญต่างๆ จากการสัมภาษณ์เชิงลึก
3. การวิเคราะห์ลำดับขั้นขั้นเชิงการตัดสินใจ โดยคัดเลือกเฉพาะประเด็นหรือองค์ประกอบสำคัญที่ เพื่อระบุเพื่อศึกษาองค์ประกอบความสำเร็จการพัฒนา นักกีฬาฟุตบอลเยาวชนไทยสู่นักกีฬาฟุตบอลอาชีพ และเสนอแนะแนวทางการพัฒนา นักกีฬาฟุตบอลเยาวชนไทยสู่นักกีฬาฟุตบอลอาชีพ

บทที่ 4

การวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษารูปแบบการพัฒนา นักกีฬาฟุตบอลเยาวชนชายชาวไทยสู่นักกีฬาฟุตบอลอาชีพของ นานาชาติและประเทศไทย มีวัตถุประสงค์ในการศึกษา 3 ประการ ได้แก่

1. เพื่อศึกษารูปแบบการพัฒนา นักกีฬาฟุตบอลเยาวชนชายชาวไทยสู่นักกีฬาฟุตบอลอาชีพของ นานาชาติและประเทศไทย
2. เพื่อเปรียบเทียบรูปแบบการพัฒนา นักกีฬาฟุตบอลเยาวชนชายชาวไทยกับรูปแบบการพัฒนา นักกีฬาฟุตบอลเยาวชนของนานาชาติ
3. เพื่อศึกษาองค์ประกอบความสำเร็จการพัฒนา นักกีฬาฟุตบอลเยาวชนชายชาวไทยสู่นักกีฬาฟุตบอลอาชีพ และเสนอแนะแนวทางการพัฒนา นักกีฬาฟุตบอลเยาวชนชายชาวไทยสู่นักกีฬาฟุตบอลอาชีพ โดยได้ใช้กระบวนการวิจัยแบบการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) ทั้งการ สัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ หรือผู้ทรงคุณวุฒิ และการทบทวนวรรณกรรมหรือเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง สำหรับบทที่ 4 การวิเคราะห์ข้อมูล สามารถนำเสนอได้ดังต่อไปนี้

รูปแบบการพัฒนา นักกีฬาฟุตบอลเยาวชนชายชาวไทยสู่นักกีฬาฟุตบอลอาชีพของ นานาชาติและประเทศไทย

1. รูปแบบการพัฒนา นักกีฬาฟุตบอลเยาวชนชายชาวไทยสู่นักกีฬาฟุตบอลอาชีพของ ประเทศไทย

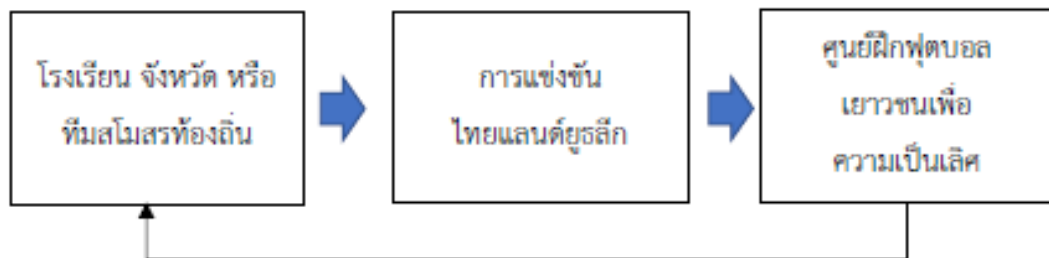
เนื่องจากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเทศเกี่ยวกับการพัฒนา นักกีฬาฟุตบอลเยาวชนชายชาวไทย สู่นักกีฬาฟุตบอลอาชีพของประเทศไทย มีข้อจำกัดด้านข้อมูล จึงได้ทำการสัมภาษณ์เชิงลึก จากผู้เชี่ยวชาญ หรือผู้ทรงคุณวุฒิ เช่น ผู้ว่าการกีฬาแห่งประเทศไทย สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย ผู้บริหารและเจ้าของสโมสรฟุตบอลในประเทศไทย สามารถสรุปผลการสัมภาษณ์ได้ดังต่อไปนี้

การพัฒนา นักกีฬาฟุตบอลเยาวชนชายชาวไทยสู่นักกีฬาฟุตบอลอาชีพของประเทศไทย มีความแตกต่างจากต่างประเทศค่อนข้างชัดเจน เนื่องจากข้อมูลจำกัดต่าง ๆ โดยเฉพาะด้านการเงิน การสนับสนุนทีมจากสปอนเซอร์ หรือเจ้าของทีม ทำให้ขาดแคลนทุนทรัพย์ที่จะนำมาใช้ในการพัฒนาระบบอะคาเดมี่ เหมือนในต่างประเทศ ศูนย์บ่มเพาะความสามารถของเด็กหรือเยาวชนไทย จึงมีโรงเรียนเป็นศูนย์กลาง หรือกลไกในการขับเคลื่อนการพัฒนา (ยกเว้นสโมสรอาชีพบางแห่งที่มีระบบที่ชัดเจน เช่น บุรีรัมย์ ยูไนเต็ด) โรงเรียนจึงเป็นชุมทรัพย์หลักในการพัฒนา บ่มเพาะเยาวชน ตั้งแต่การคัดเลือกเยาวชนที่มีความสามารถภายในโรงเรียนมาเข้าสู่การฝึกและพัฒนาไปเป็นนักกีฬาโรงเรียน เพื่อทำการแข่งขันกีฬานักเรียน รวมไปถึงการแข่งขันในระดับอำเภอ จังหวัด ภูมิภาคและประเทศ ในนามทีมโรงเรียน หรือทีมจังหวัด รวมไปถึงการเข้าสู่ทีมสโมสรท้องถิ่น หรือระดับประเทศ เพื่อมุ่งเข้าทำการแข่งขันในรายการไทยแลนด์ยูธลีก ที่จำลองระบบลีกการแข่งขันแบบอาชีพ มีการแข่งขัน

ในระดับเหย้าและเยือน เพื่อให้เยาวชนได้มีพื้นที่ในการพัฒนาฝีเท้า และเข้าใจระบบการแข่งขันแบบอาชีพ

สำหรับโรงเรียนที่มีศักยภาพด้านทุนทรัพย์ และได้รับการสนับสนุนจากผู้บริหารโรงเรียน จะพบว่ามีการก้าวกระโดดของการพัฒนาฝีเท้าเยาวชนฟุตบอลที่ต่อเนื่อง และก้าวไปสู่การเป็นนักกีฬาทีมชาติและอาชีพต่อไป เช่น โรงเรียนอัสสัมชัญ โรงเรียนกรุงเทพคริสเตียน โรงเรียนสวนกุหลาบ โรงเรียนเทพศิรินทร์ เป็นต้น นอกจากนี้เมื่อทำการแข่งขันแล้ว นักกีฬาเยาวชนฟุตบอลที่มีศักยภาพก็จะได้มีโอกาสเข้าฝึกซ้อมภายใต้โครงการต่าง ๆ ที่การกีฬาแห่งประเทศไทย หรือสมาคมฟุตบอล และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องสนับสนุน เช่น โครงการศูนย์ฝึกฟุตบอลเยาวชนเพื่อความเป็นเลิศ โดยการกีฬาแห่งประเทศไทย เป็นต้น ดังนั้นรูปแบบการพัฒนานักกีฬาฟุตบอลเยาวชนไทยสู่นักกีฬาฟุตบอลอาชีพของประเทศไทย จึงเป็นดังแผนภาพที่ 4 - 1

แผนภาพที่ 4 - 1 รูปแบบการพัฒนานักกีฬาฟุตบอลเยาวชนสู่นักกีฬาฟุตบอลอาชีพของประเทศไทย

ที่มา : การกีฬาแห่งประเทศไทย, ออนไลน์, 2561

จากแผนภาพที่ 4 - 1 รูปแบบการพัฒนานักกีฬาฟุตบอลเยาวชนไทยสู่นักกีฬาฟุตบอลอาชีพของประเทศไทย จึงเริ่มต้นที่โรงเรียน การฝึกซ้อมโดยครูพละ หรือครูที่มีความสนใจและชื่นชอบ อาจไม่ได้เป็นนักฟุตบอลเก่า เป็นผู้ฝึกสอน พัฒนาศักยภาพของเยาวชน เพื่อเข้าสู่การแข่งขันไทยแลนด์ยูธลีก หรือส่งตัวให้กับทีมท้องถิ่นทั้งสโมสรหรือทีมจังหวัดที่มีการรวมตัวกันเพื่อเข้าทำการแข่งขัน เมื่อมีนักกีฬาที่มีฝีมือปรากฏตัวก็จะมีการคัดเลือกตามระบบเข้าสู่โครงการ ศูนย์ฝึกฟุตบอลเยาวชนเพื่อความเป็นเลิศ เพื่อพัฒนาความรู้ ทักษะและคุณลักษณะ ก่อนที่จะปล่อยตัวกลับโรงเรียนหรือทีมต่อไป

แต่สำหรับทีมสโมสรที่มีศักยภาพก็จะมีระบบการเก็บตัวนักกีฬาฟุตบอลเยาวชนแบบมืออาชีพ ให้เข้ามาอยู่ในแคมป์นักกีฬามีกฎระเบียบวินัยแบบนักกีฬาอาชีพ มีตารางซ้อมชัดเจน มีการกำหนดวิทยาศาสตร์การกีฬา การออกกำลังกาย การวางแผนการศึกษา โดยในวันและเวลาเรียน นักกีฬาจะไปยังโรงเรียนที่ตนเองอยู่และกลับมาถึงแคมป์เก็บตัวหลังเลิกเรียน ซึ่งเป็นรูปแบบเดียวกับต่างประเทศ

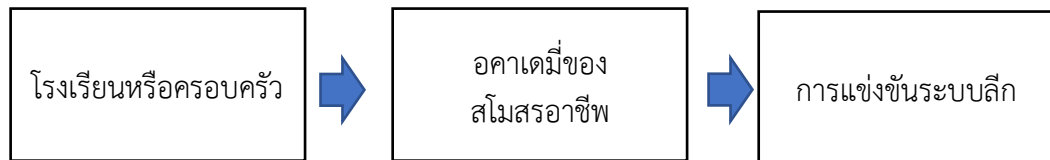
2. รูปแบบการพัฒนานักกีฬาฟุตบอลเยาวชนสู่นักกีฬาฟุตบอลอาชีพของนานาชาติ

สำหรับต่างประเทศ โดยเฉพาะประเทศที่กีฬาฟุตบอลเป็นที่ได้รับความนิยมจนกลายเป็นธุรกิจและอุตสาหกรรมที่มีศักยภาพทางเศรษฐกิจ เช่น อังกฤษ เยอรมัน อิตาลี สเปน ญี่ปุ่น กатар เป็นต้น มีการระบบการพัฒนานักกีฬาฟุตบอลเยาวชนที่ชัดเจน โดยนักฟุตบอลเยาวชน

ที่ต้องการเป็นมืออาชีพจะต้องเข้ามาทำการทดสอบฝีเท้าเมื่อสโมสรมีการเปิดรับสมัครและคัดตัว โดยมีรุ่นอายุต่างๆ ตามระบบกีฬาฟุตบอลมาตรฐานทั่วไป เมื่อคัดตัวและได้รับการคัดเลือก นักฟุตบอลเยาวชนจะต้องมาทำการฝึกซ้อมที่สโมสรทุกเย็นหลังเลิกเรียน การฝึกซ้อมจะมีการวางโปรแกรมที่ชัดเจน และผู้ปกครองจะต้องยินยอม และรับผิดชอบอนาคตของบุตรร่วมกับสโมสร เช่น การจัดตารางอาหารที่บ้าน การให้นักกีฬาเยาวชนได้พักผ่อน และออกกำลังกายตามแผนการฝึกซ้อมที่บ้าน ควบคู่ไปกับการฝึกซ้อมที่สโมสร นักฟุตบอลเยาวชนที่มีศักยภาพเมื่อถึงเวลาอายุที่เกินรุ่นเดิม จะได้รับการอนุมัติให้ขึ้นไปเล่นในทีมที่มีอายุสูงขึ้น และเมื่ออายุ 17 ปี ขึ้นไปจะมีโอกาสในการก้าวเข้าสู่ทีมสำรองหรือทีมชุดใหญ่ เช่น ไมเคิล โอเวน จากทีมลิเวอร์พูล ที่ก้าวขึ้นมาเล่นทีมชุดใหญ่ตอนอายุ 17 ปี

แต่สำหรับนักกีฬาที่ถูกประเมินว่าต่ำกว่ามาตรฐานจะถูกคัดออกในแต่ละช่วงอายุ บางคนเลิกเล่นและกลับไปใช้ชีวิตปกติ บางคนเลือกที่จะไปทดสอบฝีเท้ากับอีกสโมสรเพื่อก้าวเดินในเส้นทางอาชีพต่อไป สำหรับการเข้ามาเป็นนักกีฬาฟุตบอลเยาวชนในสโมสรอาชีพ จะมีการแข่งขันในแต่ละรุ่นเสมอ โดยเป็นรูปแบบระบบลีก มีเหย้าและเยือนแบบนักกีฬาฟุตบอลอาชีพ ระบบอะคาเดมี่จึงเป็นกลไกหรือศูนย์กลางในการขับเคลื่อนการพัฒนานักกีฬาฟุตบอลเยาวชนไปสู่การเป็นนักกีฬาอาชีพ

แผนภาพที่ 4 – 2 รูปแบบการพัฒนานักกีฬาฟุตบอลเยาวชนสู่นักกีฬาฟุตบอลอาชีพของประเทศไทย

ที่มา : การกีฬาแห่งประเทศไทย, ออนไลน์, 2561

โรงเรียนหรือครอบครัว มีบทบาทในการสนับสนุนนักกีฬาฟุตบอลเยาวชน เช่น การช่วยเหลือสโมสรในการควบคุมการฝึกซ้อม การรับประทานอาหาร การศึกษาเล่าเรียนนอกอะคาเดมี่ให้มีประสิทธิภาพและเป็นไปตามแผนการฝึกซ้อม เมื่อเข้าสู่ระบบอะคาเดมี่จะเป็นการฝึกซ้อมเต็มรูปแบบที่มีการวางแผนและออกแบบระดับมืออาชีพที่เหมาะสมในแต่ละช่วงอายุ เพื่อให้ให้นักกีฬาได้มีพัฒนาการที่เป็นเลิศตามระบบมืออาชีพ ทั้งการวิทยาศาสตร์การกีฬา โภชนาการ ทักษะทางฟุตบอล ก่อนที่จะส่งเข้าทำการแข่งขันในระบบลีกต่อไป

เปรียบเทียบรูปแบบการพัฒนานักกีฬาฟุตบอลเยาวชนไทยกับรูปแบบการพัฒนานักกีฬาฟุตบอลเยาวชนของนานาชาติ

รูปแบบการพัฒนานักกีฬาฟุตบอลเยาวชนไทยกับรูปแบบการพัฒนานักกีฬาฟุตบอลเยาวชนของนานาชาติมีความแตกต่างกันใน 2 ประเด็นสำคัญ โดยสามารถสรุปความแตกต่างได้ดังนี้

1. ศูนย์กลางของการฝึกซ้อม

ศูนย์กลางของการฝึกซ้อมของประเทศไทย คือ ทีมโรงเรียน เป็นศูนย์กลางหรือกลไกหลักในการพัฒนานักฟุตบอล ซึ่งผู้ฝึกสอนอาจไม่ใช่โค้ชฟุตบอลระดับอาชีพที่มีมาตรฐานเทียบเท่าสากล

สำหรับนานาชาติ ศูนย์กลางของการฝึกซ้อมของนานาชาติ คือ หรืออะคาเดมี่ของสโมสรฟุตบอลอาชีพ เนื่องจากต่างประเทศมีความแข็งแกร่งในระบบอุตสาหกรรมฟุตบอล ทีมสโมสรจึงมีศักยภาพในการพัฒนาและลงทุนด้านอะคาเดมี่ให้เกิดขึ้นมีและมีมาตรฐานเป็นระบบ ทั้งด้านโค้ชแบบการฝึกสอน โภชนาการ วิทยาศาสตร์การกีฬา ฟิตเนส และอื่น ๆ

2. การสนับสนุนจากชุมชน หรือครอบครัว

สำหรับประเทศไทย ระบบชุมชน สังคมและครอบครัวขาดความพร้อมในการสนับสนุนนักกีฬา เช่น การควบคุมเรื่องพฤติกรรมวัยรุ่น การควบคุมด้านโภชนาการ การออกกำลังกายที่เหมาะสม และความเป็นมืออาชีพของเยาวชน ซึ่งพบว่าในประเทศไทยขาดจุดนี้อย่างมาก เมื่อนักกีฬากลับมาอยู่บ้านจึงปล่อยปละละเลยความเป็นมืออาชีพ

สำหรับนานาชาติ ครอบครัวและชุมชนสนับสนุนนักกีฬาฟุตบอลเยาวชนอย่างเต็มที่ เช่น โรงเรียนมีการจัดคลาสเรียนพิเศษให้กลุ่มนักกีฬาเหล่านี้ได้ทำการเรียนเสริมเพิ่มเติมเพื่อให้ทันกับเพื่อน ๆ และสามารถจบการศึกษาด้วยเกรดเฉลี่ยที่ดี ขณะที่ครอบครัวจะคอยให้การสนับสนุนในการควบคุมดูแลพฤติกรรมและโปรแกรมการฝึกซ้อมที่บ้าน จะเห็นได้ว่ามีการทำงานร่วมกันอย่างเป็นระบบในการดูแลนักกีฬาฟุตบอลเยาวชน

ขณะที่การแข่งขันในระบบลีกมีความคล้ายคลึงกันในด้านการจัดการแข่งขัน รูปแบบและรุ่นอายุ ดังนั้นความแตกต่าง 2 ประเด็น คือปัจจัยหลักที่ทำให้การพัฒนาฟุตบอลของนานาชาติเป็นไปอย่างมีระบบและมาตรฐาน

องค์ประกอบความสำเร็จการพัฒนา นักกีฬาฟุตบอลเยาวชนไทยสู่ นักกีฬาฟุตบอลอาชีพ

1. องค์ประกอบความสำเร็จการพัฒนา นักกีฬาฟุตบอลเยาวชนไทยสู่ นักกีฬาฟุตบอลอาชีพ

จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญที่เกี่ยวข้องกับฟุตบอลอาชีพในประเทศไทย ได้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับการพัฒนาเอาไว้ในหลายมิติ ได้แก่ การพัฒนาเยาวชนในท้องถิ่นและชุมชน การสร้างระบบอะคาเดมี่ของแต่ละที่สโมสร การสร้างรูปแบบการเล่นของฟุตบอลที่เป็น Thailand Way การกำหนดข้อบังคับของทีมนีสโมสรให้มีความสอดคล้องต่อการพัฒนานักฟุตบอลชาวไทย เพื่อให้เกิดการส่งเสริมขีดความสามารถในอุตสาหกรรมฟุตบอลในประเทศไทย การเลือกใช้โค้ช หรือผู้ฝึกสอนที่ได้มาตรฐานในปัจจุบันต่าง ๆ เหล่านี้เป็นปัจจัยที่มีการเรียงลำดับชั้นของสำคัญต่าง ๆ ที่ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ ให้ข้อมูลโดยสามารถสรุปมิติที่สำคัญสำหรับการพัฒนานักกีฬาฟุตบอลเยาวชนไทยสู่ นักกีฬาฟุตบอลอาชีพ ได้แก่ มิติด้านการพัฒนาระบบ การสร้างรูปแบบการเล่น การพัฒนาผู้ฝึกสอน การพัฒนาระบบอะคาเดมี่การพัฒนาเยาวชน โดยทำการวิเคราะห์ ได้ดังนี้

ตารางที่ 4 – 1 ปัจจัยความสำเร็จของการพัฒนาฟุตบอลอาชีพในประเทศไทย

มิติการพัฒนา	ปัจจัยที่ 1 (น้ำหนัก)	ปัจจัยที่ 2 (น้ำหนัก)	ปัจจัยที่ 3 (น้ำหนัก)	ปัจจัยที่ 4 (น้ำหนัก)
การพัฒนาระบบ	ความโปร่งใสของ การแข่งขันและ การบริหารงาน (0.3)	สร้างความเชื่อมโยง ในระบบจาก เยาวชนสู่อาชีพ (0.3)	การสร้างศูนย์การใน การพัฒนาบุคลากร ทางฟุตบอล (0.4)	
การสร้างรูปแบบ การเล่น	ผลแพ้ชนะของทีม สร้างแฟนบอล (0.3)	การสร้างรูปแบบ Thailand Way (0.4)	การเสริมสร้างความ แข็งแกร่งของผู้เล่น (0.3)	
การพัฒนา ผู้ฝึกสอน	การสร้างระบบ Licence ที่เข้มแข็ง (0.5)	การนำเข้าผู้ฝึกสอน จากต่างประเทศ (0.3)	การเพิ่มจำนวนของ ผู้ฝึกสอนในประเทศ (0.2)	
การพัฒนา ระบบอะคาเดมี่	ส่งเสริมให้สโมสร มีอะคาเดมี่ (0.5)	การพัฒนาเทคนิค การสอนอะคาเดมี่ (0.2)	การอุดหนุนเงินให้ อะคาเดมี่จากเอกชน (0.3)	N/A
การพัฒนา เยาวชน	สนับสนุนอุปกรณ์ กีฬาให้กับเยาวชน (0.1)	พัฒนาการเล่นให้ เป็นไปตามช่วงวัย (0.6)	เปิดโอกาสให้เยาวชน ได้เข้าถึงฟุตบอล (0.2)	การส่งเสริมการ เล่นฟุตบอลใน สถานการศึกษา (0.1)

ที่มา : การกีฬาแห่งประเทศไทย, ออนไลน์, 2561

1.1 มิติการพัฒนาระบบ

การพัฒนาระบบเป็นกลไกสำคัญในการขับเคลื่อน สนับสนุน และส่งเสริมให้เกิดแนวทางการพัฒนานักกีฬาเยาวชนฟุตบอลแบบมาตรฐานเทียบเท่านานาชาติ โดยการมุ่งเน้นการสร้างศูนย์ฝึกหรือศูนย์การพัฒนาทักษะเพื่อความเป็นเลิศ เพื่อเป็นกลไกในการคัดนักกีฬาเยาวชนฟุตบอลเข้าสู่ระบบการพัฒนาภายใต้กรอบการดำเนินงานของศูนย์ฝึกหรือศูนย์การพัฒนาทักษะเพื่อความเป็นเลิศ ทำให้เกิดการพัฒาที่เป็นมาตรฐานเดียวกันและสอดคล้องกับแนวทางการพัฒนาทักษะเพื่อความเป็นเลิศและอาชีพ ศูนย์ดังกล่าวจึงเป็นจุดเริ่มต้นที่สำคัญในการพัฒนาตามแนวทางมาตรฐานสากล โดยมีประเด็นต้องพิจารณาดังต่อไปนี้

1.1.1 ความโปร่งใสของการแข่งขันและการบริหารงานด้านฟุตบอลมีส่วนสำคัญต่อการสร้างระบบฟุตบอลไทยที่ทำให้เกิดนักกีฬาฟุตบอลมืออาชีพ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรปลูกฝังเรื่องน้ำใจนักกีฬา การเคารพกฎกติกา และจรรยาบรรณของนักกีฬา เพื่อดำรงไว้ซึ่งความโปร่งใส โดยปลูกฝังตั้งแต่การเป็นนักกีฬาฟุตบอลเยาวชนก่อนที่จะเข้าสู่อาชีพ หรืองานด้านต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง

1.1.2 สร้างความเชื่อมโยงภายในระบบจากเยาวชนสู่อาชีพ ผ่านกระบวนการคัดเลือกนักกีฬาฟุตบอลเยาวชนที่มีทักษะและความสามารถไปสู่การฝึกฝนอย่างเข้มข้นภายใต้ศูนย์ฝึกหรือศูนย์การพัฒนาทักษะเพื่อความเป็นเลิศจากส่วนกลางและกระจายไปยังภูมิภาคต่าง ๆ เพื่อคัดกรองนักกีฬาเยาวชนฟุตบอลที่มีความสามารถ ทักษะ และความมุ่งมั่นก้าวไปสู่การเป็นนักกีฬามืออาชีพ รวมถึงการพัฒนาทักษะระดับมาตรฐานที่สำคัญ และจำเป็นต่อการเป็นนักกีฬาอาชีพ

1.1.3 การสร้างและยกระดับศูนย์ฝึกหรือศูนย์การพัฒนาทักษะเพื่อความเป็นเลิศเป็นกลไกหลักในการนำร่องและสร้างมาตรฐานการฝึกสอนให้กับนักกีฬาเยาวชนฟุตบอล โดยเป็นต้นแบบหรือแบบอย่างทั้งทางทฤษฎีและการปฏิบัติเพื่อเป็นกลไกขับเคลื่อนให้เกิดการนำรูปแบบการฝึกสอนมาตรฐานสากลมาประยุกต์ใช้ในประเทศไทยอย่างจริงจังและกระจายโอกาสไปสู่ภูมิภาคต่าง ๆ ของไทยเพื่อให้โอกาสนักกีฬาเยาวชนฟุตบอลก้าวสู่การเป็นนักกีฬาฟุตบอลอาชีพ

1.2 มิติการสร้างรูปแบบการเล่น

รูปแบบการเล่นเป็นลักษณะเฉพาะตัวของแต่ละทีมที่สามารถสร้างออกมาตามการฝึกซ้อม และการกำหนดของผู้ฝึกสอน ซึ่งมีผลต่อการแพ้ชนะในการแข่งขันของแต่ละทีม ด้านผลแพ้ชนะมีผลต่อการสนับสนุนของท้องถิ่นหรือแฟนบอล เพราะแฟนบอลในประเทศไทยต้องการเชียร์ทีมที่ชนะมากกว่าความผูกพันด้วยรูปแบบอื่น ๆ นอกจากนั้นรูปแบบการเล่นมีผลต่อทีมชาติ เพราะทีมชาติ คือ การรวมตัวกันของผู้เล่นจากทีมสโมสรต่าง ๆ ที่สมาคมเปลี่ยนตัวเข้ามาเพื่อการแข่งขันในระดับชาติ ซึ่งมีรูปแบบการเล่นที่แตกต่างกัน การเล่นของทีมชาติจึงมีความท้าทายในการปรับรูปแบบการเล่นให้เข้ากันได้ ทั้งนี้มิติการสร้างรูปแบบการเล่น จึงมีประเด็นที่ต้องพิจารณาดังต่อไปนี้

1.2.1 การพัฒนาทีมที่มุ่งเน้นแต่ผลแพ้ชนะในสนามแต่เพียงอย่างเดียวเพื่อเป็นการรักษาฐานแฟนบอล รูปแบบการเล่นแบบนี้มีหลายทีมสโมสรใช้อยู่ซึ่งมักจะได้ผลในระยะสั้น แต่จะไม่ได้ผลในระยะยาว รูปแบบการเล่นที่ดีจึงจำเป็นต้องชนะทั้งในสนาม และนอกสนามด้วย เพื่อเป็นการรักษาภาพลักษณ์ที่ดี และความจงรักภักดีของแฟนบอลที่มีต่อทีม

1.2.2 การสร้างรูปแบบการเล่นที่เป็น Thailand Way คือ รูปแบบที่เหมาะสมกับนักกีฬาของไทยที่มีความแตกต่างทางด้านสรีระ ภูมิอากาศ ภูมิประเทศ และอาหารของประเทศไทย การพัฒนา Thailand Way นั้นจะต้องมีรูปแบบเดียวกันทุกสโมสร ผ่านระบบการฝึกซ้อม ระบบอะคาเดมี่ของแต่ละสโมสร เพื่อเป็นการปลูกฝังเทคนิคในการเล่นของนักกีฬาแต่ละคน ทั้งนี้จะมีผลดีคือการส่งผลต่อรูปแบบการเล่นของทีมชาติที่สามารถพัฒนาไปในทิศทางเดียวกันได้

1.2.3 การพัฒนาความแข็งแกร่งของผู้เล่น ประเด็นนี้เป็นที่รู้กันดีในระดับทีมสโมสรขนาดใหญ่ ทีมที่รายได้สูงหรือมีเงินทุนมากเพียงพอในการจัดหาผู้ฝึกสอน นักวิทยาศาสตร์การกีฬา นักโภชนาการ แพทย์ทางการกีฬา เพื่อสร้างการพัฒนาความแข็งแกร่งของผู้เล่นให้สามารถ

ยื่นระยะได้ตลอดเกมการแข่งขันรวมไปถึงมีความทนทานต่อการกระแทก เสียดสี ในระหว่างการแข่งขันได้ แต่ทีมสโมสรขนาดเล็กที่มีเงินทุนจำนวนน้อย เรื่องนี้ได้กลายเป็นเรื่องเสียเปรียบในการพัฒนาขีดความสามารถของนักกีฬาของตนเอง จึงทำให้เกิดความเหลื่อมล้ำของการพัฒนาคุณภาพ ทักษะ และผลแพ้ชนะของทีมขนาดเล็กได้ หากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง มีส่วนช่วยในการพัฒนาประเด็นนี้จะทำให้เกิดการพัฒนาในภาพรวมที่เติบโตขึ้นอย่างรวดเร็วมากยิ่งขึ้น

1.3 มิติการพัฒนาผู้ฝึกสอน

ประเด็นสำคัญที่เกี่ยวกับผู้ฝึกสอน คือ การที่ผู้ฝึกสอนในประเทศไทยยังไม่ได้คุณภาพเป็นจำนวนมาก ประเทศไทยขาดแคลนผู้ฝึกสอนที่มี License จึงต้องมีการนำเข้าผู้ฝึกสอนจากต่างประเทศ เพื่อให้เพียงพอต่อความต้องการในประเทศไทย ดังนั้นจึงสามารถชี้แจงได้ดังต่อไปนี้

1.3.1 การส่งเสริมให้ผู้ฝึกสอนได้รับ License ที่มีการรับรองโดยสมาคมกีฬาฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ให้มากขึ้น ทั้งนี้จะต้องได้รับความร่วมมือจากสมาคมกีฬาฟุตบอลแห่งประเทศไทย หรือหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องในการฝึกอบรม การจัดสอบให้เกิดขึ้นอย่างทั่วถึงทั้งประเทศไทย เพราะประเทศไทยมีลีกอาชีพถึง ทีม ถึง 100 ระดับ รวมกันมากกว่า 4 จำเป็นต้องให้ผู้ฝึกสอนที่มีคุณภาพเป็นจำนวนมาก ทั้งนี้ยังไม่รวมทีมที่อยู่นอกลีกอาชีพอีกเป็นจำนวนมาก

1.3.2 การนำเข้าของผู้ฝึกสอนจากต่างประเทศ ในประเด็นนี้มีข้อดีที่เกิดขึ้นคือ ผู้ฝึกสอนมีวินัยและเทคนิคต่าง ๆ ที่ดี นอกจากนี้ยังเป็นการให้ความเสมอภาคกับผู้เล่นทุกคน เนื่องจากผู้ฝึกสอนจากต่างประเทศไม่รู้ว่ามีผู้เล่นเป็นใครมาจากไหนจึงทำหน้าที่ผู้ฝึกสอนอย่างเต็มที่ แต่ข้อเสียของผู้ฝึกสอนจากต่างประเทศ คือ ปัญหาทางด้านภาษาและการสื่อสารซึ่งบางครั้งอาจต้องใช้ผู้ช่วยหรือล่ามทำหน้าที่แปลภาษา อาจทำให้เกิดความเข้าใจที่ผิดพลาดได้โดยง่าย

1.3.3 การใช้ผู้ฝึกสอนชาวไทย ข้อดี คือ ผู้ฝึกสอนชาวไทยมีความเห็นอกเห็นใจ ทำให้บรรยากาศในการฝึกสอน เป็นลักษณะของความอบอุ่น เข้ากับวัฒนธรรมของประเทศไทย และอีกประการหนึ่งคือความสะดวกในการสื่อสารที่ใช้ภาษาไทยด้วยกันทำให้เข้าใจง่าย

1.4 มิติพัฒนาระบบอะคาเดมี่

ระบบอะคาเดมี่ในประเทศไทยยังถือว่าเป็นจุดเริ่มต้น เพราะว่าแต่ละทีมสโมสรยังไม่มีแผนเป็นของตนเองครบทุกสโมสร จะมีเพียงทีมขนาดใหญ่เท่านั้นที่สามารถสร้างอะคาเดมี่ของตนเองได้ ซึ่งในความเป็นจริงแล้ว อะคาเดมี่มีความสำคัญต่อการพัฒนาผู้เล่นจากเยาวชนสู่ผู้เล่นระดับอาชีพเป็นอย่างมาก เพราะเปรียบเสมือนเยาวชนได้มีการเรียนรู้รวมไปถึงการพัฒนาทักษะฟุตบอลของตนเอง โดยการพัฒนาระบบอะคาเดมี่ มีประเด็นที่ต้องดำเนินการคือ

1.4.1 การสร้างมาตรฐานของอะคาเดมี่แต่ละแห่ง เพื่อให้เยาวชนมีทิศทางรูปแบบที่สอดคล้องไปในทิศทางเดียวกัน ให้เป็นรูปแบบเฉพาะของประเทศไทย เนื่องจากรูปร่าง สรีระ และสภาพอากาศประเทศไทย มีความแตกต่างกับประเทศอื่น ตลอดจนปัจจัยต่าง ๆ หลายอย่าง ดังนั้นจึงต้องมีการพัฒนาระบบอะคาเดมี่ที่เป็นของประเทศไทย

1.4.2 การสร้างหลักสูตร และเทคนิคการสอนในอะคาเดมี่ที่เป็นมาตรฐานของประเทศไทย เพื่อให้เป็นแนวทางของอะคาเดมี่ใหม่ที่จะเกิดขึ้น ให้มีแนวทางในการดำเนินการตลอดจนการหาสมาชิกเข้าร่วมในอะคาเดมี่ตั้งแต่ระดับเยาวชนจนถึงผู้ที่เกี่ยวข้องต่าง ๆ ในทุกภาคส่วน

1.4.3 การหาแหล่งเงินทุนสนับสนุนอะคาเดมี่ เนื่องจากอะคาเดมี่เปรียบเสมือนโรงเรียนที่สอนเกี่ยวกับการเล่นฟุตบอล ดังนั้นการหารายได้ของอะคาเดมี่แต่ละแห่งนั้นจึงเป็นไปได้ยาก และมีรายจ่ายค่อนข้างสูง ไม่ว่าจะเป็นค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับบุคลากร ค่าสาธารณูปโภค ค่าอาหาร ค่าอุปกรณ์การก่อสร้างต่างๆ ทั้งสนามและอาคาร เพื่อให้สามารถดำเนินการฝึกซ้อมเยาวชนได้อย่างมีคุณภาพ จึงเป็นไปได้ยากที่อะคาเดมี่จะสามารถอยู่ได้ด้วยตนเอง หรือทีมสโมสรจะสนับสนุนเงินโดยเพียงลำพัง การส่งเสริมให้มีภาคส่วนอื่นเข้ามามีส่วนร่วมในการสนับสนุน เงินทุน และค่าใช้จ่ายต่าง ๆ จึงเป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยให้อะคาเดมี่สามารถหาเงินทุนมาใช้ในการดำเนินกิจการ

1.5 มิติการพัฒนาเยาวชน

การรวบรวมข้อมูลผู้ให้ข้อมูลสำคัญได้กล่าวถึงประเด็นการพัฒนาเยาวชนประเด็นแรก คือ การสนับสนุนให้เกิดการพัฒนาทั้งร่างกายที่เป็นไปตามช่วงเวลาของเยาวชน หมายถึง การให้เยาวชนได้เล่นฟุตบอลที่เหมาะสมกับสภาพสำหรับร่างกาย สภาพจิตใจ ของเยาวชนแต่ละคนแต่ละช่วงวัย ซึ่งมีทั้งความแตกต่างทางด้านเพศระหว่างชายและหญิง ในช่วงวัยเด็ก อายุ 5-12 ปี เป็นช่วงเวลาที่เหมาะกับการส่งเสริมให้รู้จักการออกกำลังกาย และเล่นฟุตบอลเพื่อความสนุกสนาน ไม่เน้นการแข่งขันจนกลายเป็นอุปสรรคต่อการเติบโตในแต่ละช่วงเวลา ประเด็นที่สอง คือ การที่ให้เยาวชนได้มีโอกาสเข้าถึงการเล่นฟุตบอลอย่างเสมอภาค และตามสมควร เพื่อให้สามารถมีการพัฒนาทั้งร่างกาย และพัฒนาฝีมือ ในการเล่นฟุตบอล ตั้งแต่ในระดับโรงเรียน ขึ้นไปในระดับจังหวัด จนไปสู่การเป็นระดับอาชีพในที่สุดการเปิดโอกาสให้ทุกคนสามารถเข้าถึงฟุตบอลได้ จะเป็นการสร้างความเป็นไปได้ของเยาวชนให้ค้นพบตัวเองในสิ่งที่ตัวเองชอบและรัก และประเด็นที่สาม คือ สถานศึกษา เป็นสถานที่ที่เยาวชนต้องใช้เวลาในชีวิตแต่ละวันมากที่สุด ดังนั้นการส่งเสริมให้เกิดการเล่นกีฬาโดยเฉพาะกีฬาฟุตบอลจึงเป็นการดึงศักยภาพที่มีประสิทธิภาพมากที่สุด โดยสถานศึกษาแต่ละแห่งควรมีอุปกรณ์กีฬาที่พร้อมเพียง และอยู่ในระดับที่เหมาะสม เพื่อให้เยาวชน นักเรียน สามารถใช้อุปกรณ์กีฬานั้น มาพัฒนาฝีมือและใช้ในการออกกำลังกายได้ ตลอดจนเป็นการเสริมสร้างสุขภาพร่างกายของเยาวชน ดังนั้นประเด็นที่สี่ที่จะกล่าวถึงจึงสอดคล้องกับประเด็นที่สาม คือ การสนับสนุนอุปกรณ์กีฬาให้เยาวชนได้มีอุปกรณ์กีฬาใช้อย่างพอเพียง โดยอุปกรณ์กีฬานี้ควรได้รับการสรรหาสนับสนุนจากทั้งภาครัฐและเอกชน รวมถึงการควบคุมมาตรฐานทางภาษี เพื่อส่งเสริมให้เอกชนเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนากีฬาของเยาวชนในประเทศไทย

เสนอแนะแนวทางการพัฒนานักกีฬาฟุตบอลเยาวชนไทยสู่นักกีฬาฟุตบอลอาชีพ

บริบทของการพัฒนานักกีฬาฟุตบอลเยาวชนไทยสู่นักกีฬาฟุตบอลอาชีพ ในระยะเริ่มต้นจำเป็นที่จะต้องอาศัยศักยภาพ และความพร้อมของภาครัฐเป็นกลไกหรือตัวกระตุ้นเพื่อจุดชนวนให้เกิดขึ้นในลำดับแรกสุด ตามหลักการหน้าที่ขององค์กรการกีฬาแห่งประเทศไทย มีความเกี่ยวพันและสอดคล้อง โดยมีบริบทที่ต้องดำเนินการตามกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมนักกีฬาฟุตบอล การจัดการแข่งขันสำหรับเยาวชน และการคัดเลือกนักกีฬาเพื่อเข้าสู่การแข่งขัน ดังนั้นจุดเริ่มต้นคือการส่งเสริมให้เกิดการพัฒนาศูนย์พัฒนาความเป็นเลิศทางฟุตบอล เพื่อเป็นต้นแบบ

ให้ทางสโมสรต่าง ๆ ได้นำไปใช้ ตลอดจนเป็นจุดเริ่มต้นในการพัฒนาเยาวชนในช่วงระยะแรกเริ่ม ซึ่งสอดคล้องกับความเห็นของผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

ดังนั้นการดำเนินการของศูนย์พัฒนาความเป็นเลิศทางฟุตบอล จึงเป็นหน้าที่โดยตรงของการกีฬาแห่งประเทศไทย ทั้งนี้ในการศึกษานี้จึงได้มีข้อเสนอแนะในการดำเนินการของการกีฬาแห่งประเทศไทย เอาไว้เป็น 5 ระยะ เป็น แผนการดำเนินงานในระยะยาว เพื่อให้เข้ารูปแบบการเตรียมนักกีฬาฟุตบอลเยาวชนของประเทศไทยในที่สุด โดยแสดงรายละเอียดเอาไว้ดังนี้

1. ระยะที่ 1 การก่อตั้งศูนย์พัฒนาความเป็นเลิศทางฟุตบอล

- 1.1 สร้างหรือก่อตั้งศูนย์ฝึกพัฒนาความเป็นเลิศทางฟุตบอลระดับชาติ
- 1.2 สร้างหลักสูตรสำหรับการพัฒนาฟุตบอลความเป็นเลิศของเยาวชนในอายุ 13 ปี
- 1.3 สร้างหลักสูตรสำหรับผู้ฝึกสอน เพื่อการพัฒนาทางเยาวชน และนักกีฬาอาชีพ
- 1.4 จัดกิจกรรมการจัดการฝึกอบรม การพัฒนาทางฟุตบอลสำหรับเยาวชนอายุ 13 ปี
- 1.5 กำหนดเกณฑ์การคัดเลือก และดำเนินการคัดเลือกนักกีฬาเยาวชนจากพื้นที่ต่าง ๆ เข้าสู่หลักสูตรการฝึกอบรมพัฒนาทักษะทางฟุตบอล

1.6 กิจกรรมการจัดการฝึกอบรมให้กับผู้ฝึกสอน โดยมีการคัดเลือกจากคนทั่วประเทศ

2. ระยะที่ 2 การจัดทำฐานข้อมูลการพัฒนานักกีฬาฟุตบอลเยาวชนและการพัฒนาหลักสูตร

- 2.1 สร้างหลักสูตรสำหรับการพัฒนาฟุตบอลความเป็นเลิศของเยาวชนในอายุ 15 ปี
- 2.2 จัดทำฐานข้อมูลของนักกีฬาเยาวชนที่ได้รับการคัดเลือก ให้กับทีมสโมสรฟุตบอลอาชีพต่าง ๆ ได้ทำการคัดเลือกนักกีฬาที่ผ่านการฝึกอบรมของศูนย์ฝึกความเป็นเลิศไปเป็นนักกีฬาภายใต้สังกัดสโมสรแต่ละสโมสร

2.3 การพัฒนาหลักสูตรสำหรับนักกีฬาฟุตบอลเยาวชนอย่างต่อเนื่องในปีต่อ ๆ ไป

2.4 การพัฒนาหลักสูตรสำหรับผู้ฝึกสอนอย่างต่อเนื่องในปีต่อ ๆ ไป

3. ระยะที่ 3 การเพิ่มจำนวนนักกีฬาฟุตบอลเยาวชนอย่างมีคุณภาพ

- 3.1 สร้างหลักสูตรสำหรับการพัฒนาฟุตบอลความเป็นเลิศของเยาวชนในอายุ 17 ปี
- 3.2 จัดกิจกรรมการจัดการฝึกอบรม การพัฒนาทางฟุตบอลสำหรับเยาวชนอายุ 15 ปี
- 3.3 จัดทำฐานข้อมูลของนักกีฬาเยาวชนที่ได้รับการคัดเลือกให้กับทีมสโมสรฟุตบอลอาชีพต่าง ๆ ได้ทำการคัดเลือกนักกีฬาที่ผ่านการฝึกอบรมของศูนย์ฝึกความเป็นเลิศไปเป็นนักกีฬาภายใต้สังกัดสโมสรแต่ละสโมสร

3.4 การพัฒนาหลักสูตรสำหรับนักกีฬาฟุตบอลเยาวชนอย่างต่อเนื่องในปีต่อ ๆ ไป

3.5 การพัฒนาหลักสูตรสำหรับผู้ฝึกสอนอย่างต่อเนื่องในปีต่อ ๆ ไป

3.6 การจัดการแข่งขันอย่างต่อเนื่อง และส่งเสริมให้มีการกระจายการจัดการแข่งขันลงไปในระดับภูมิภาคให้มากขึ้น

3.7 การเพิ่มจำนวนนักกีฬาและทีมที่เข้าทำการแข่งขันอย่างต่อเนื่อง

3.8 การคัดเลือกนักกีฬาที่ได้รับการอบรมอย่างต่อเนื่อง

4. ระยะที่ 4 การพัฒนาอย่างต่อเนื่อง

- 4.1 มีหลักสูตรสำหรับการพัฒนาฟุตบอลความเป็นเลิศของเยาวชนในอายุ 19 ปี
- 4.2 มีกิจกรรมการจัดการฝึกอบรม การพัฒนาทางฟุตบอลสำหรับเยาวชนอายุ 17 ปี
- 4.3 มีการทำฐานข้อมูลของนักกีฬาเยาวชนที่ได้รับการคัดเลือก ให้กับทีมสโมสรฟุตบอลอาชีพต่าง ๆ ได้ทำการคัดเลือกนักกีฬาที่ผ่านการฝึกอบรมของศูนย์ฝึกความเป็นเลิศไปเป็นนักกีฬาภายใต้สังกัดสโมสรแต่ละสโมสร
- 4.4 มีการพัฒนาหลักสูตรสำหรับนักกีฬาฟุตบอลเยาวชนอย่างต่อเนื่องในปีต่อ ๆ ไป
- 4.5 มีการพัฒนาหลักสูตรสำหรับผู้ฝึกสอนอย่างต่อเนื่องในปีต่อ ๆ ไป
- 4.6 มีการจัดการแข่งขันอย่างต่อเนื่อง และส่งเสริมให้มีการกระจายการจัดการแข่งขันลงไปในระดับภูมิภาคให้มากขึ้น
- 4.7 มีการเพิ่มจำนวนนักกีฬา และทีมที่เข้าทำการแข่งขันอย่างต่อเนื่อง

5. ระยะที่ 5 การบูรณาการกิจกรรมทั้งหมดเพื่อการพัฒนา ปรับปรุง และการกระจายไปสู่ภูมิภาค

- 5.1 สร้างหลักสูตรการพัฒนาฟุตบอลความเป็นเลิศของเยาวชนอายุ 13 ปี ในภูมิภาค
- 5.2 จัดกิจกรรมการจัดการฝึกอบรม การพัฒนาทางฟุตบอลสำหรับเยาวชนอายุ 19 ปี
- 5.3 จัดทำฐานข้อมูลของนักกีฬาเยาวชนที่ได้รับการคัดเลือก ให้กับทีมสโมสรฟุตบอลอาชีพต่าง ๆ ได้ทำการคัดเลือกนักกีฬาที่ผ่านการฝึกอบรมของศูนย์ฝึกความเป็นเลิศไปเป็นนักกีฬาภายใต้สังกัดสโมสรแต่ละสโมสร
- 5.4 การพัฒนาหลักสูตรสำหรับนักกีฬาฟุตบอลเยาวชนอย่างต่อเนื่องในปีต่อ ๆ ไป
- 5.5 การพัฒนาหลักสูตรสำหรับผู้ฝึกสอนอย่างต่อเนื่องในปีต่อ ๆ ไป
- 5.6 การจัดการแข่งขันอย่างต่อเนื่อง และส่งเสริมให้มีการกระจายการจัดการแข่งขันลงไปในระดับภูมิภาคให้มากขึ้น
- 5.7 การเพิ่มจำนวนนักกีฬา และทีมที่เข้าทำการแข่งขันอย่างต่อเนื่อง
- 5.8 การปรับปรุงหลักสูตรสำหรับการฝึกอบรมที่ประเภทที่ได้จัดกิจกรรมไปแล้ว

บทที่ 5

สรุปและข้อเสนอแนะ

การศึกษารูปแบบการพัฒนา นักกีฬาฟุตบอลเยาวชนไทยสู่นักกีฬาฟุตบอลอาชีพของ นานาชาติและประเทศไทย ได้ดำเนินการตามวัตถุประสงค์ที่ทำการศึกษา 3 ประการ ประกอบด้วย

1. เพื่อศึกษารูปแบบการพัฒนา นักกีฬาฟุตบอลเยาวชนไทยสู่นักกีฬาฟุตบอลอาชีพของ นานาชาติและประเทศไทย
2. เพื่อเปรียบเทียบรูปแบบการพัฒนา นักกีฬาฟุตบอลเยาวชนไทยกับรูปแบบการพัฒนา นักกีฬาฟุตบอลเยาวชนของนานาชาติ
3. เพื่อศึกษาองค์ประกอบความสำเร็จการพัฒนา นักกีฬาฟุตบอลเยาวชนไทยสู่นักกีฬาฟุตบอลอาชีพ และเสนอแนะแนวทางการพัฒนา นักกีฬาฟุตบอลเยาวชนไทยสู่นักกีฬาฟุตบอลอาชีพ โดยสามารถสรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล อภิปรายและข้อเสนอแนะได้ดังต่อไปนี้

สรุป

การวิเคราะห์ข้อมูลในบทที่ผ่านมาสามารถนำมาดำเนินการศึกษาตามวัตถุประสงค์ ทั้ง 3 ข้อ โดยสามารถแบ่งการสรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังต่อไปนี้

1. สรุปผลการวิเคราะห์รูปแบบการพัฒนา นักกีฬาฟุตบอลเยาวชนไทยสู่นักกีฬาฟุตบอลอาชีพของนานาชาติและประเทศไทย

สำหรับประเทศไทยมีกลไกหรือศูนย์กลางการพัฒนา นักกีฬาฟุตบอลเยาวชน คือ โรงเรียน ซึ่งเป็นศูนย์บ่มเพาะความสามารถด้านฟุตบอลให้กับเยาวชน โดยมีความแตกต่างกันไปตาม ความพร้อมและการสนับสนุนของแต่ละโรงเรียน โรงเรียนที่มีชื่อเสียงจะมีความพร้อมทั้งด้านโค้ช โปรแกรมการฝึกซ้อม ทุนการศึกษา และการสนับสนุนด้านการศึกษา เป็นต้น ขณะที่โรงเรียนที่มีความพร้อมต่ำกว่าพบปัญหาสำคัญ คือ การขาดแคลนโค้ชหรือผู้ฝึกสอนที่มีศักยภาพ ความรู้และความสามารถระดับมาตรฐาน โดยเฉพาะขาดบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถด้านวิทยาศาสตร์การ กีฬาที่จะเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาเยาวชนให้มีสภาพร่างกาย ความฟิตและความพร้อม ก่อนที่จะ ส่งเข้าทำการแข่งขันในรายการระดับจังหวัด ภูมิภาค หรือระดับประเทศ เช่น ไทยแลนด์ ยูธลีก ซึ่งจะมี การคัดตัวนักกีฬาที่มีศักยภาพเข้าสู่ศูนย์ฝึกฟุตบอลเยาวชนเพื่อความเป็นเลิศ เพื่อฝึกอบรมตาม มาตรฐานระดับ AFC หรือสากลก่อนที่จะส่งตัวกลับต้นสังกัดหรือโรงเรียน

ขณะที่นานาชาติ พบว่า การพัฒนา นักกีฬาฟุตบอลเยาวชน มีศูนย์กลางการพัฒนาที่ อดคาเดมี่ฟุตบอลของแต่ละสโมสรเป็นกลไกหลักในการพัฒนาเยาวชน ตามโปรแกรมฝึกซ้อม โค้ช และทีมงานด้านต่าง ๆ ที่เป็นมืออาชีพเพื่อพัฒนา นักกีฬาฟุตบอลเยาวชนจากรุ่นสู่รุ่นเพื่อให้ก้าวไปเป็น นักกีฬาฟุตบอลอาชีพในลำดับต่อไป โดยสโมสรจะมีความร่วมมือกับโรงเรียน หรือผู้ปกครอง ครอบครัวของนักกีฬาฟุตบอลเยาวชนในการดูแล ควบคุม การฝึกซ้อม โภชนาการ และการประพฤติ

ต้นแบบมืออาชีพเมื่ออยู่นอกสโมสร เพื่อให้เยาวชนเหล่านั้นเติบโตเป็นมืออาชีพอย่างแท้จริง ด้านการแข่งขันแต่ละสโมสรและทีมในช่วงอายุต่าง ๆ จะเข้าทำการแข่งขันในระบบลีกแบบมีเหย้าเยือน เพื่อให้เยาวชนได้สนุกกับเกมการแข่งขัน ได้พัฒนาและทดลองทักษะจริงผ่านการแข่งขันในแต่ละนัด เมื่อศักยภาพและความพร้อมเต็มที่ก้าวขึ้นสู่ทีมชุดใหญ่ หรือการเป็นนักกีฬาฟุตบอลอาชีพ นักกีฬาบางคนที่ดีกว่าเกณฑ์มาตรฐานของสโมสรจะถูกคัดออก (ยกเลิกสัญญา) หรือส่งตัวไปอยู่ที่สโมสรหรือปล่อยให้อยู่ให้ยืมตัว

2. ความแตกต่างระหว่างรูปแบบการพัฒนา นักกีฬาฟุตบอลเยาวชนไทย กับรูปแบบการพัฒนา นักกีฬาฟุตบอลเยาวชนของนานาชาติ

ความแตกต่างที่ค้นพบชัดเจนของทั้งสองรูปแบบระหว่างประเทศไทยและนานาชาติ คือ กลไกหรือศูนย์กลางการฝึกซ้อม ประเทศไทยขาดทุนทรัพย์และการสนับสนุนอย่างเป็นระบบ โดยเฉพาะการพัฒนาให้เป็นธุรกิจหรืออุตสาหกรรมฟุตบอล ทำให้ศูนย์กลางการพัฒนาไปอยู่ที่ระดับรากหญ้า หรือโรงเรียนเป็นสำคัญ ในการพัฒนาซึ่งขาดความรู้และมาตรฐานระดับสากล เพราะขาดทุนทรัพย์ ในการพัฒนาโปรแกรมการฝึกซ้อม การหาหนักวิทยาศาสตร์การกีฬา โค้ชที่ผ่านการอบรมมาตรฐาน AFC หรือสากล เป็นต้น ซึ่งเป็นจุดต่างที่สำคัญที่ทำให้ นักฟุตบอลเยาวชนไทย ขาดการพัฒนาศักยภาพ และการเป็นมืออาชีพในแบบต่างประเทศ แตกต่างกับนานาชาติ ที่มีศูนย์กลางการพัฒนาเป็นสโมสรฟุตบอลอาชีพ ที่มีอะคาเดมี่เป็นของตนเอง และมุ่งเน้นการคัดเลือกเยาวชนจากทั่วประเทศ และบางสโมสร คัดเลือกเยาวชนจากทั่วโลก เพื่อเข้าสู่การเป็นนักฟุตบอลเยาวชนสโมสร เพื่อพัฒนาตามโปรแกรมทั้งด้าน ทักษะ ความรู้ คุณลักษณะของการเป็นนักฟุตบอลอาชีพ ตามช่วงอายุต่าง ๆ มีการวางโปรแกรมการฝึกซ้อมที่สอดคล้องและเหมาะสม ทั้งการสร้างทัศนคติและจินตนาการของการเล่นฟุตบอล ฟิตเนสให้ร่างกายแข็งแรงพร้อมแข่งขันในระดับลีกอาชีพได้

ความแตกต่างประการต่อมา คือ การสนับสนุนจากชุมชน สังคมหรือครอบครัว ในประเทศไทยสิ่งเหล่านี้พบว่ายังห่างไกลจากการเป็นมืออาชีพ โดยเมื่อนักกีฬากลับจากโรงเรียนมายังบ้านของตนเอง พบว่าขาดการควบคุมความประพฤติให้เหมาะสมกับการเป็นนักกีฬา ทั้งด้านการพักผ่อน การฝึกฝนร่างกายจิตใจ ตลอดจนด้านการโภชนาการ แตกต่างกับในต่างประเทศที่ค้นพบว่า ผู้ปกครอง ครอบครัวและชุมชน เช่น โรงเรียน จะช่วยกันดูแลเยาวชนนักกีฬา ทั้งการจัดคลาสพิเศษเพื่อเรียนเสริมให้ทันกับเพื่อน ๆ การดูแลด้านโภชนาการโดยเฉพาะ การควบคุมความประพฤติ การติดตามโปรแกรมการฝึกอบรม ทั้งหมดถูกบูรณาการและทำงานร่วมกันแบบมืออาชีพ ทำให้นักกีฬาฟุตบอลเยาวชนสามารถยืนระยะในการรักษาระเบียวินัยและก้าวไปสู่การเป็นมืออาชีพได้สำเร็จ

3. องค์ประกอบความสำเร็จการพัฒนา นักกีฬาฟุตบอลเยาวชนไทยสู่ นักกีฬาฟุตบอลอาชีพ และแนะแนวทางการพัฒนา นักกีฬาฟุตบอลเยาวชนไทยสู่ นักกีฬาฟุตบอลอาชีพ

การศึกษาค้นพบว่าการขับเคลื่อนการพัฒนาให้เป็นประสิทธิภาพในประเทศไทย ควรมุ่งเน้นการลงทุนและสนับสนุนอย่างเป็นระบบโดยภาครัฐเป็นผู้ริเริ่มเพื่อสร้างโครงสร้างต่าง ๆ ให้เหมาะสมและเอื้อคนนำไปปฏิบัติต่อ เป็นการลดต้นทุนให้ภาคเอกชนเพื่อให้สามารถจัดสรรทรัพยากร และลงทุนกับการพัฒนา นักกีฬาฟุตบอลเยาวชนได้อย่างเหมาะสม ซึ่งบทบาทจึงเป็นไปตามบริบท

หน้าที่ของการกีฬาแห่งประเทศไทย ที่ควรสนับสนุนมิต้องค์ประกอบความสำเร็จ 5 ประการที่ได้จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ ที่เป็นผู้เชี่ยวชาญ หรือผู้ทรงคุณวุฒิ ได้แก่ มิติด้านการพัฒนาระบบ เช่น การพัฒนาให้เกมการแข่งขันเป็นไปอย่างยุติธรรม ปราศจากการล้มบอล หรือการโกงผลการแข่งขัน การสร้างและยกระดับศูนย์ฝึกฟุตบอลเยาวชนเพื่อความเป็นเลิศ มิติการสร้างรูปแบบการเล่นที่เร้าใจ สร้างความบันเทิงสนุกสนาน และการเป็นสภาพบุรุษนักกีฬาเพื่อสร้างภาพลักษณ์และฐานแฟนคลับผู้ติดตาม ตลอดจนการพัฒนาแนวการเล่นแบบ Thailand Way ที่เหมาะสมกับศักยภาพนักฟุตบอลไทย ทั้งด้านร่างกาย เทคนิคการเล่นที่เหมาะสม เป็นต้น มิติการพัฒนาผู้ฝึกสอน การยกระดับผู้ฝึกสอนให้ผ่านเกณฑ์มาตรฐานระดับเอเชียหรือ AFC และเพิ่มปริมาณผู้ฝึกสอนที่มีความเหมาะสมตามมาตรฐานเพื่อกระจายตัวไปยังพื้นที่ต่าง ๆ เพื่อพัฒนาฟุตบอลทั่วประเทศไทย การพัฒนาระบบอะคาเดมี่ การสร้างและกำหนดมาตรฐานอะคาเดมี่ การสร้างและพัฒนาหลักสูตรการฝึกซ้อมที่มีประสิทธิภาพและเหมาะสม ตลอดจนการสร้างแหล่งเงินทุนเพื่อให้สโมสรต่าง ๆ เข้าถึงและนำมาใช้ประโยชน์ในการพัฒนาอะคาเดมี่ มิติการพัฒนาเยาวชน เกี่ยวข้องตั้งแต่การปรับวิถีคิดการพัฒนาเยาวชน และวางโปรแกรมการฝึกซ้อม การใช้วิทยาศาสตร์การกีฬาที่เหมาะสมและการบูรณาการองค์ความรู้เพื่อยกระดับการพัฒนาเยาวชนที่เหมาะสมในแต่ละช่วงวัย เช่น ช่วงวัยเด็กมุ่งเน้นความสนุกสนาน สร้างทัศนคติเชิงบวกและความรักในฟุตบอล และค่อย ๆ เสริมทักษะ และความสามารถ ตลอดจน การฟิตเนสและโภชนาการในแต่ละช่วงวัยเพื่อให้ร่างกายมีการเติบโต แข็งแกร่ง และสามารถเข้าปะทะในระดับลีกอาชีพได้

ด้านแนวทางควรพัฒนาตามระยะในแต่ละช่วงเริ่มต้นตั้งแต่การก่อตั้งศูนย์ฝึกฟุตบอลเพื่อความเป็นเลิศ เพื่อให้เป็นแบบมาตรฐาน การพัฒนาหลักสูตรที่เหมาะสมและดำเนินการอย่างต่อเนื่อง โดยนำวิทยาศาสตร์การกีฬาเข้ามาสนับสนุนควบคู่กับเทคโนโลยี Big data ในการพัฒนา นักกีฬาฟุตบอลเยาวชนอย่างถูกต้อง เหมาะสมและสามารถก้าวไปสู่การเป็นนักกีฬาอาชีพได้

อภิปรายผล

การศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพ ที่มุ่งเน้นการทบทวนเอกสารวรรณกรรม ในต่างประเทศ เพื่อหาต้นแบบของรูปแบบการพัฒนานักฟุตบอลเยาวชนระดับนานาชาติ มาสร้างและ พัฒนาเป็นรูปแบบของประเทศไทย และกำหนดออกมาเป็น 5 มิติ การพัฒนาที่สอดคล้องกับ วรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยสามารถอธิบายได้ดังต่อไปนี้

มิติด้านการพัฒนาระบบ โดยเฉพาะด้านความโปร่งใสของการแข่งขัน มีความสำคัญอย่างยิ่งที่จะรักษาความศักดิ์สิทธิ์ของกีฬาฟุตบอล หรือมนต์เสน่ห์ของกีฬาไว้ได้ ในต่างประเทศพบว่า เรื่องความโปร่งใสของการแข่งขันถูกพิจารณาในทุก ๆ มุมมอง ทั้งด้านการดำเนินงานตัดสินการแข่งขัน การเก็บราคาของนักพนันหรือบริษัทรับพนันฟุตบอล รูปแบบการเล่นของทีมและผู้เล่น การมีช่องทางให้ร้องเรียน และอื่น ๆ ทำให้เกิดการดูแลบริหารจัดการ Match Fixing อย่างเป็นระบบ อย่างในลีกต่างประเทศ เช่น อิตาลี เมื่อค้นพบว่ามีมีความเกี่ยวข้องกับการโกงผลการแข่งขัน ทำให้ทีมยูเวนตุสถูก ตัดคะแนนที่คาดว่าจะมีการลือผลการแข่งขันและตกชั้นไปเล่นในลีกเซเรียบี ซึ่งเป็นลีกระดับรอง จะเห็นได้ว่าถึงแม้เป็นทีมใหญ่ที่มีแฟนคลับทั่วโลก แต่เมื่อกระทำความผิด ก็ได้รับบทลงโทษที่ยุติธรรม ต่อทุกทีมเช่นกัน

การสร้างรูปแบบการเล่น รูปแบบการเล่นของนักฟุตบอลเยาวชนไทย และนักฟุตบอลอาชีพของไทย พบว่ายังไม่มีสไตล์การเล่นในแบบฉบับของตนเอง การศึกษาค้นคว้าพบว่า ทีมในอเมริกาใต้ จะมีรูปแบบการเล่นบอลบนพื้น ด้วยสนามหญ้าที่มีหญ้าสูง การเล่นบอลบนพื้นทำให้เลี้ยงบอลได้ดีเท่า ประกอบกับนักฟุตบอลอเมริกาใต้ส่วนใหญ่เล่นและคลุกคลีกับฟุตบอลตั้งแต่เด็กทำให้คุ้นเคยกับการควบคุมลูกฟุตบอล จึงเกิดสไตล์การเล่นแบบฉบับเฉพาะคนอเมริกาใต้ เช่น บราซิล อาร์เจนตินา ชิลี อุรุกวัย เป็นต้น ขณะที่ทีมในพรีเมียร์ลีกอังกฤษ ที่ประเทศอังกฤษมีพายุฝนตกเกือบจะตลอดทั้งปี ทำให้สนามมีทั้งโคลนและยากต่อการควบคุมบอลบนพื้น ทีมต่าง ๆ จึงมีสไตล์การเล่นแบบการวางบอลหรือโยนบอลยาวจากหน้าประตูตนเองไปฝั่งตรงข้าม ทำให้เกมการแข่งขันฟุตบอลจากประตูหนึ่งไปอีกฝั่งเกิดขึ้นค่อนข้างรวดเร็ว การทำสกอร์หรือคะแนนจึงเกิดขึ้นง่ายและบ่อยครั้ง ขณะที่ประเทศเกาหลี เน้นการรุกไล่อย่างต่อเนื่องและวิ่งสู้ฟัดตลอดทั้งเกม ทำให้คู่ต่อสู้ควบคุมจังหวะของเกมได้ยาก ซึ่งนี่เป็นส่วนหนึ่งของสไตล์หรือรูปแบบการเล่นที่ค่อนข้างชัดเจน จุดนี้ประเทศไทยจึงควรสร้าง Thailand Way หรือรูปแบบการเล่นที่เหมาะสมเฉพาะกับฟุตบอลสไตล์ประเทศไทย เพื่อสร้างเอกลักษณ์ เทคนิค และแท็กติกที่เป็นของตนเอง รวมไปถึงการพัฒนาความแข็งแกร่งด้านกายภาพที่พบว่าในต่างประเทศจะนำวิทยาศาสตร์การกีฬาเข้ามาออกแบบอย่างเคร่งครัดควบคู่ไปดื่มนักกายภาพ นักฟิตเนส และนักโภชนาการ

มิติการพัฒนาผู้ฝึกสอน การพัฒนาผู้ฝึกสอน พบว่า เป็นสิ่งสำคัญที่ในต่างประเทศให้น้ำหนักค่อนข้างมาก โดยเฉพาะการเพิ่มจำนวนผู้ฝึกสอนหรือโค้ชที่มีความรู้ความสามารถ มีความพร้อมและผ่านการอบรมหลักสูตรมาตรฐาน เช่น AFC Club Licensing ที่เป็นมาตรฐานประเทศในเอเชีย ในต่างประเทศพบว่ามีบุคลากรผู้ฝึกสอนที่ได้รับการรับรองจำนวนมากแต่ต่างจากประเทศไทยที่มีจำนวนน้อย ดังนั้นการเพิ่มปริมาณผู้ฝึกสอนที่มีศักยภาพจึงมีความสำคัญและควรที่จะต้องเร่งส่งเสริมเริ่มจากการส่งเสริมภาษาอังกฤษที่เป็นฐานในการเข้ารับการอบรมจาก AFC หลังจากนั้นควรดำเนินการสร้างและพัฒนาเป็นหลักสูตรภาษาไทยเพื่อให้บุคลากรในประเทศที่ศักยภาพหรือความพร้อมยังไม่เพียงพอได้รับการฝึกอบรมเบื้องต้นก่อน เพื่อส่งเสริมและเพิ่มปริมาณผู้ฝึกสอนให้เกิดขึ้น

มิติการพัฒนาระบบอะคาเดมี รัฐหรือหน่วยงานราชการที่เกี่ยวข้องควรมุ่งเน้นกำหนดและสร้างมาตรฐาน โดยในต่างประเทศ มาตรฐานศูนย์ฝึกหรืออะคาเดมี ได้มีการพัฒนาอย่างต่อเนื่องของแต่ละสโมสรและมีการแลกเปลี่ยนข้อมูลเพื่อพัฒนาและปรับปรุงอย่างต่อเนื่อง แตกต่างจากในประเทศไทย ที่ค้นพบว่า สโมสรต่าง ๆ ยังไม่สามารถกระทำได้ด้วยตนเอง มีเพียงบางสโมสรที่สามารถทำได้เทียบเท่ามาตรฐานทีมใหญ่ในเอเชีย ดังนั้นภาครัฐควรสร้างมาตรฐานให้เกิดขึ้นจัดทำอะคาเดมีเพื่อเป็นต้นแบบให้สโมสรต่าง ๆ ได้ศึกษา เรียนรู้และนำความรู้ไปใช้ในการสร้างอะคาเดมีที่สโมสรของตนเอง สร้างแหล่งเงินทุน

มิติการพัฒนาเยาวชน ประเด็นนี้ในต่างประเทศจากการทบทวนวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง พบว่า ให้ความสำคัญกับการออกแบบโปรแกรมการฝึกซ้อมอย่างเป็นระบบและมีการผสมผสานหลักจิตวิทยาและการกระตุ้นวิธีคิดและการปฏิบัติอย่างต่อเนื่อง โดยในช่วงอายุต่ำกว่า 12 ปี มุ่งเน้นการสร้างความสุขให้เกิดขึ้นจากการเล่นกีฬาฟุตบอล ยังไม่มีการเน้นด้านกฎเกณฑ์การแข่งขันหรือผลการแข่งขันเข้าไป แต่เน้นให้เล่นอย่างอิสระและสนุกกับเกมกีฬาฟุตบอล นอกจากนี้ให้ความสำคัญกับวิทยาศาสตร์การกีฬา และโภชนาการ เพื่อให้เยาวชนในแต่ละช่วงวัยได้รับการพัฒนา

ทางร่างกายอย่างเหมาะสมและเกิดการเติบโตทางร่างกายอย่างต่อเนื่อง จะเห็นได้ว่านักกีฬาที่ผ่านกระบวนการวิทยาศาสตร์ทางกีฬานี้จะมีสมรรถนะทางร่างกายที่แข็งแกร่ง เช่น ญูปุ่น หรือเกาหลี่ได้พบว่าสามารถไปเล่นในลีกระดับโลกได้อย่างเหมาะสม เช่น ซองฮองมิน พาร์คจีซอง ฮีเตโฮชิ นากาตะเคนจิ นากามูระ เคซุเกะ ฮอนดะ ซินจิ คางาวะ เป็นต้น ดังนั้น ไทยควรมหาวิทยาลัยการกีฬามาใช้และมุ่งเน้นพัฒนาคีฬาลูกใหม่ตั้งแต่ระดับเยาวชน ตามโปรแกรมและแบบแผนการพัฒนาที่ถูกออกแบบตามมาตรฐานระดับสากล เพื่อให้เด็กฟุตบอลเยาวชนไทยก้าวไปสู่การเป็นนักฟุตบอลอาชีพได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัย

1.1 ผู้สนใจที่จะยกระดับรูปแบบการพัฒนานักฟุตบอลเยาวชนไปสู่มาตรฐานสามารถนำข้อมูลมาตรฐานระดับนานาชาติที่ผ่านกระบวนการทบทวนวรรณกรรมไปใช้ในการเดินทางหรือตามแบบแผนที่นานาชาติได้ดำเนินการไว้เพื่อให้สโมสรที่นำไปใช้สามารถยกระดับมาตรฐานไปสู่ระดับสากล

1.2 ครอบครัว โรงเรียนและสโมสรควรดำเนินการทำงานร่วมกันแบบบูรณาการตลอด 24 ชั่วโมงในการดูแลนักกีฬาฟุตบอลเยาวชน ให้มีความพร้อม ความเป็นมืออาชีพตลอดเวลา ทั้งการปฏิบัติตามโปรแกรมการฝึกซ้อม การโภชนาการ การพักผ่อนและการประพาสิตนแบบมืออาชีพ

2. ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป

2.1 การศึกษาครั้งต่อไปควรศึกษาเชิงปริมาณ โดยนำองค์ประกอบความสำเร็จที่ได้จากการวิจัยในครั้งนี้ไปพัฒนาต่อยอดเป็นตัวแปร หรือปัจจัยในการวิจัยต่อไปเพื่อหาคำนำหนักความสำคัญของแต่ละตัวแปรหรือปัจจัยที่จะช่วยให้สามารถวางแผนการใช้ทรัพยากรได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2.2 มุ่งเน้นการศึกษาเชิงลึกต่อเนื่องจากการศึกษาครั้งนี้ โดยการนำองค์ประกอบความสำเร็จไปทำการสนทนากลุ่ม (Focus Group) เพื่อระบุข้อมูลเชิงลึก กระบวนการและวิธีการในการนำตัวแปรองค์ประกอบต่าง ๆ ไปใช้ในการปฏิบัติจริง

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

ฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์

“การกีฬาแห่งประเทศไทย”. (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก <http://www.sat.or.th/index.php/en/2015-06-23-04-48-23/2015-06-25-11-25-16/mou/18-2015-07-01-02-48-30/203-2015-07-17-09-58-50>, 2548.

สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน. “ยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี”. (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก : <https://www.ocsc.go.th/blog/2016/06/ยุทธศาสตร์-สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน-กพ-ระยะ-20-ปี-พศ-2560---2579>, 2561.

สำนักงานพัฒนาสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. “ยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี”. (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก : <https://www.nesdb.go.th/main.php?filename=intro>, 2561.

ภาษาต่างประเทศ

Books

Brace, I. Questionnaire Design: How to Plan, Structure and Write Survey Material for Effective Market Research (Market Research in Practice). (4th Edition). Philadelphia: Kogan Page., 2018

Chevalier, J, M, & Buckles, D, J. Participatory Action Research: Theory and Methods for Engaged Inquiry. Abingdon-on-Thames: Routledge., 2013

Cox. D. Nearly One-Third of Americans Say They Would Not Let Their Son Play Football., 2018

Creswell, J, W, & Poth, C, N. Qualitative Inquiry and Research Design: Choosing Among Five Approaches. (5th Edition). California: SAGE Publications., 2017.

Creswell, J, W, & Creswell, J, D. Research Design: Qualitative, Quantitative, and Mixed Methods Approaches. (5th Edition).California:SAGE Publications., 2018.

Hanson, L & Kate Roskvist, K. Sport Coach Development Programs: Across the Codes. Athleste Assessments., 2014.

Hernández-Nieto, R. Contributions to Statistical Analysis: The Coefficients of Proportional Variance, Content Validity and Kappa. South Carolina: BookSurge Publishing., 2002.

- Kratochwill, T, R, & Levin, J, R. *Single-Case Research Design and Analysis*. Abingdon-on-Thames: Routledge., 2016.
- McCulloh, G. *Documentary Research: In Education, History and the Social Sciences (Social Research and Educational Studies Series, 22)*. Abingdon-on-Thames: Routledge”, 2004.
- Merriam, S, R. *Qualitative Research: A Guide to Design and Implementation*. (4th Edition). San Francisco: jossey - Bass., 2015.
- Mu, E, & Pereyra-Rojas, M. *Practical Decision Making: An Introduction to the Analytic Hierarchy Process (AHP) Using Super Decisions V2 (Springer Briefs in Operations Research)*. New York: Springer., 2017.
- Morgan, D, L. *Basic and Advanced Focus Groups*. California: SAGE Publications., 2018
- Schneider, C, Q, & Wagemann, C. *Set-Theoretic Methods for the Social Sciences (Strategies for Social Inquiry)*. Cambridge: Cambridge University Press.,2012
- Wolfgang, M. *Professional football sponsorship in the English Premier League and the German Bundesliga*. Thesis. University of Plymouth., 2006.

Electronic Data Base

- Asian Football Confederation. “Asian Football Development” .(Online). Available: <http://www.the-afc.com/about-afc>, 2019
- Deloitte. “Annual Review of Football Finance” .(Online). Available: <https://www2.deloitte.com/uk/en/pages/sports-business-group/articles/annual-review-of-football-finance.html>, 2019
- Fédération Internationale de Football Association. “Football Development” .(Online). Available: <https://www.fifa.com/associations>, 2019
- FIFA. “Football Model”. (Online). Available: <https://www.fifa.com/associations>, 2018

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ นายทนเกียรติ จันทร์ชุม
 วัน เดือน ปีเกิด 25 สิงหาคม 2506
 การศึกษา มัธยมศึกษา โรงเรียนสามัคคีวิทยาคม จังหวัดเชียงราย
 อุดมศึกษา ศึกษาศาสตรบัณฑิต (พลศึกษา) วิทยาลัยครูเชียงราย
 ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต (บริหารการศึกษา) มหาวิทยาลัยนเรศวร

ประวัติการทำงานโดยย่อ

- : รับราชการครูตำแหน่ง อาจารย์ 1 ระดับ 3 สำนักงานคณะกรรมการการศึกษา
 ขั้นพื้นฐาน
- : ได้รับการบรรจุและแต่งตั้งเป็นนักวิชาการส่งเสริมกีฬา 5 สำนักงานการกีฬา
 แห่งประเทศไทยจังหวัดเชียงราย ฝ่ายกิจกรรมกีฬา
- : ดำรงตำแหน่ง หัวหน้าสำนักงานศูนย์การกีฬาแห่งประเทศไทย จังหวัดแพร่
- : ได้รับแต่งตั้งเป็นผู้อำนวยการกองแข่งขันกีฬาอาชีพ (นักบริหาร 8) สังกัดฝ่ายกีฬา
 อาชีพและกีฬามวย
- : คณะกรรมการ กทท. เห็นชอบให้ดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการฝ่ายกีฬาและกีฬามวย
 (นักบริหาร 9)

ตำแหน่งปัจจุบัน

- : ผู้อำนวยการฝ่ายกีฬาและกีฬามวย การกีฬาแห่งประเทศไทย (นักบริหาร 9)

สรุปย่อ

ลักษณะวิชา สังคมจิตวิทยา

เรื่อง องค์ประกอบความสำเร็จการพัฒนา นักกีฬาฟุตบอลเยาวชนไทยสู่ นักกีฬาฟุตบอลอาชีพ

ผู้วิจัย นายทศเกียรติ จันทร์ชุม หลักรัฐ วปอ. รุ่นที่ 61

ตำแหน่ง ผู้อำนวยการฝ่ายกีฬาอาชีพและกีฬามวย

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ประเทศไทยได้มีการกำหนดยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี (พ.ศ. 2561 - 2580) เป็นยุทธศาสตร์ฉบับแรกของประเทศไทยตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย โดยมีวิสัยทัศน์ “ประเทศไทยมีความมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน เป็นประเทศที่พัฒนาแล้ว ด้วยการพัฒนาตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง” หรือเป็นคติพจน์ประจำชาติว่า “มั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน” เพื่อให้ประเทศไทยสามารถยกระดับการพัฒนาให้บรรลุตามวิสัยทัศน์และเป้าหมาย โดยมี 6 ยุทธศาสตร์ที่สำคัญ ได้แก่ ด้านความมั่นคง ด้านการสร้างความสามารถในการแข่งขัน ด้านการพัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพทรัพยากรมนุษย์ ด้านการสร้างโอกาสและความเสมอภาคทางสังคม ด้านการสร้างการเติบโตบนคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม และด้านการปรับสมดุลและพัฒนาระบบการบริหารจัดการภาครัฐ ซึ่งทั้ง 6 ยุทธศาสตร์ล้วนมีความสำคัญไม่แพ้กัน แต่ยุทธศาสตร์ที่สำคัญและเป็นรากฐานการพัฒนาประเทศได้แก่ “ยุทธศาสตร์ชาติด้านการพัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพทรัพยากรมนุษย์” เนื่องจากทรัพยากรมนุษย์เป็นปัจจัยขับเคลื่อนสำคัญในการยกระดับการพัฒนาประเทศในทุกมิติ จึงจำเป็นที่จะต้องมีการวางรากฐานการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของประเทศอย่างเป็นระบบ การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ที่ดี พบว่า การกีฬาและการออกกำลังกายเป็นหนึ่งในปัจจัยที่เหมาะสมและมีความสำคัญ โดยมุ่งส่งเสริมการใช้กิจกรรมนันทนาการและกีฬาเป็นเครื่องมือในการเสริมสร้างสุขภาพของประชาชนอย่างครบวงจรและมีคุณภาพมาตรฐาน รวมทั้งการพัฒนาทักษะด้านกีฬาสู่ความเป็นเลิศและกีฬาเพื่ออาชีพในระดับนานาชาติในการสร้างชื่อเสียงและเกียรติภูมิของประเทศชาติ (การกีฬาแห่งประเทศไทย, 2561) ซึ่งสำหรับกีฬาฟุตบอลในประเทศไทยได้มีการจัดตั้งการแข่งขันฟุตบอลอาชีพขึ้นมาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2542 และมีการเปลี่ยนแปลงระบบการแข่งขันที่เป็นไปตามข้อกำหนดของสมาพันธ์ฟุตบอลแห่งเอเชีย(AFC) ที่อยู่ในรูปแบบอาชีพเป็นไปตามหลักเกณฑ์ของนานาชาติตั้งแต่ปี พ.ศ. 2553 และได้มีการพัฒนาเรื่อยมา (Asian Football Confederation, 2019) โดยที่สามารถสร้างมูลค่าทางเศรษฐกิจ จำนวน 17,934,507,493 บาท ในปี พ.ศ.2560 ปัจจัยที่สำคัญของความสำเร็จของฟุตบอลภายในประเทศคือ สร้างให้เกิดการเติบโตจากธุรกิจเป็นอุตสาหกรรมกีฬาฟุตบอล คือ จะทำให้มีภาคส่วนธุรกิจต่างๆสามารถเข้ามามีส่วนร่วม ส่งผลให้เกิดการหมุนเวียนของระบบเศรษฐกิจภายในประเทศ ก่อให้เกิดการจ้างงาน และสามารถสร้างให้เป็นอาชีพที่มั่นคงได้เช่นเดียวกันกับในต่างประเทศ แต่สิ่งที่สำคัญคือการสร้างนักกีฬาใหม่เข้าสู่ระบบ เนื่องจากข้อจำกัดใน

การใช้งานของนักกีฬาที่ค่อนข้างสั้น เมื่อเทียบกับอาชีพอื่นๆ กล่าวคือ นักกีฬาจะมีช่วงเวลาในการเป็นนักกีฬาอาชีพอยู่ประมาณ 18-30 ปี ทำให้กีฬาฟุตบอลอาชีพมีความจำเป็นและมีความต้องการสร้างนักกีฬามาทดแทน ที่จะต้องเสริมสร้างและพัฒนาตั้งแต่ระดับเยาวชน แต่ในปัจจุบันพบว่า มีนักกีฬาฟุตบอลเยาวชนไทยน้อยคนที่สามารถก้าวสู่อาชีพและก้าวสู่ลีกในต่างประเทศได้ประสบความสำเร็จ ดังนั้นการศึกษาองค์ประกอบความสำเร็จการพัฒนานักกีฬาฟุตบอลเยาวชนไทยสู่นักกีฬาฟุตบอลอาชีพ จะส่งเสริมให้เกิดการพัฒนาทักษะและความสามารถของนักกีฬาฟุตบอลเยาวชนไปสู่การเป็นนักกีฬาฟุตบอลอาชีพได้อย่างเหมาะสม

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษารูปแบบการพัฒนานักกีฬาฟุตบอลเยาวชนไทยสู่นักกีฬาฟุตบอลอาชีพของนานาชาติและประเทศไทย
2. เพื่อเปรียบเทียบรูปแบบการพัฒนานักกีฬาฟุตบอลเยาวชนไทยกับรูปแบบการพัฒนานักกีฬาฟุตบอลเยาวชนของนานาชาติ
3. เพื่อศึกษาองค์ประกอบความสำเร็จการพัฒนานักกีฬาฟุตบอลเยาวชนไทยสู่นักกีฬาฟุตบอลอาชีพ และเสนอแนะแนวทางการพัฒนานักกีฬาฟุตบอลเยาวชนไทยสู่นักกีฬาฟุตบอลอาชีพ

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยใช้รูปแบบการวิจัยเชิงเอกสาร (Documentary Research) (McCulloch, 2004) เพื่อรวบรวมข้อมูลแนวคิด ทฤษฎี และบริบทที่สำคัญ ร่วมกับการเก็บข้อมูลด้วยการสัมภาษณ์เชิงลึก โดยผู้ให้ข้อมูลสำคัญ ใช้การรวบรวมข้อมูลด้วยการสัมภาษณ์เชิงลึก ดังนั้นจึงใช้กระบวนการวิจัยแบบ Ethnography (Creswell & Creswell, 2018) โดยมุ่งเน้นไปที่ประชากรที่มีประสบการณ์จริง อยู่ในสถานการณ์จริง ได้แก่ ผู้บริหารด้านกิจการฟุตบอล ผู้ฝึกสอน นักกีฬาฟุตบอลที่ประสบความสำเร็จ ฯลฯ ส่วน **เครื่องมือการวิจัย** ใช้การรวบรวมข้อมูลด้วยวิธีการสัมภาษณ์เชิงลึกจากผู้ให้ข้อมูลสำคัญ ทั้งนี้ได้กำหนดเครื่องมือ (Brace, 2018) ได้แก่ แบบสัมภาษณ์เชิงลึกกึ่งโครงสร้าง ซึ่งจะมีการกำหนดประเด็นสัมภาษณ์หรือคำถามจำนวนหนึ่ง และจะเพิ่มเติมเมื่อการสัมภาษณ์ค้นพบประเด็นที่น่าสนใจและต้องการข้อมูลเชิงลึก จะมีการถามคำถามเพิ่มเติมเพื่อเจาะลึกข้อมูลดังกล่าว เพื่อนำมา**วิเคราะห์ข้อมูล** โดยใช้เครื่องมือการวิเคราะห์ลำดับชั้นเชิงการวิเคราะห์ (Analytic Hierarchy Process: AHP) (Mu & Pereyra-Rojas, 2017) โดยนำข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์มาทำการวิเคราะห์เชิงเนื้อหา (Content Analysis) เพื่อกำหนดเป็นองค์ประกอบหรือเกณฑ์การตัดสินใจต่างๆ และกำหนดค่าน้ำหนักจากสัดส่วนของค่าความถี่และร้อยละในประเด็นต่างๆ ที่ได้จากการสัมภาษณ์เพื่อทำการวิเคราะห์ลำดับชั้นเชิงการวิเคราะห์ตามวัตถุประสงค์ของงานวิจัย

สรุปผลการวิจัย

1. รูปแบบการพัฒนานักกีฬาฟุตบอลเยาวชนไทยสู่นักกีฬาฟุตบอลอาชีพของนานาชาติ และประเทศไทย ซึ่งสำหรับประเทศไทยมีกลไกหรือศูนย์กลางการพัฒนานักกีฬาฟุตบอลเยาวชน คือ โรงเรียน ซึ่งเป็นศูนย์บ่มเพาะความสามารถด้านฟุตบอลให้กับเยาวชน โดยมีความแตกต่างกันไปตามความพร้อมและการสนับสนุนของแต่ละโรงเรียน โรงเรียนที่มีชื่อเสียงจะมีความพร้อมทั้งด้านโค้ช โปรแกรมการฝึกซ้อม ทุนการศึกษา และการสนับสนุนด้านการศึกษา เป็นต้น ขณะที่โรงเรียนที่มีความพร้อมต่ำกว่า พบปัญหาสำคัญ คือ การขาดแคลนโค้ชหรือผู้ฝึกสอนที่มีศักยภาพ ความรู้และความสามารถระดับมาตรฐาน โดยเฉพาะขาดบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถด้านวิทยาศาสตร์การกีฬา ที่จะเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาเยาวชนให้มีสภาพร่างกาย ความฟิตและความพร้อม ก่อนที่จะส่งเข้าทำการแข่งขันในรายการระดับจังหวัด ภูมิภาค หรือระดับประเทศ เช่น ไทยแลนด์บูลิส ซึ่งจะมีการคัดตัวนักกีฬาที่มีศักยภาพเข้าสู่ศูนย์ฝึกฟุตบอลเยาวชนเพื่อความเป็นเลิศ เพื่อฝึกอบรมตามมาตรฐานระดับ AFC หรือสากลก่อนที่จะส่งตัวกลับต้นสังกัดหรือโรงเรียน ซึ่งในขณะที่นานาชาติพบว่า การพัฒนานักกีฬาฟุตบอลเยาวชน มีศูนย์กลางการพัฒนาที่อะคาเดมีฟุตบอลของแต่ละสโมสร เป็นกลไกหลักในการพัฒนาเยาวชน ตามโปรแกรมฝึกซ้อม โค้ช และทีมงานด้านต่างๆ ที่เป็นมืออาชีพ เพื่อพัฒนานักกีฬาฟุตบอลเยาวชนจากรุ่นสู่รุ่นเพื่อให้ก้าวไปเป็นนักกีฬาฟุตบอลอาชีพในลำดับต่อไป โดยสโมสรจะมีความร่วมมือกับโรงเรียน หรือผู้ปกครอง ครอบครัวของนักกีฬาฟุตบอลเยาวชน ในการดูแล ควบคุม การฝึกซ้อม โภชนาการ และการประพุดิตนแบบมืออาชีพเมื่ออยู่นอกสโมสร เพื่อให้เยาวชนเหล่านั้นเติบโตเป็นมืออาชีพอย่างแท้จริง ด้านการแข่งขันแต่ละสโมสรและทีมในช่วงอายุต่างๆ จะเข้าทำการแข่งขันในระบบลีกแบบมีเหย้าเยือน เพื่อให้เยาวชนได้สนุกกับเกมการแข่งขัน ได้พัฒนาและทดลองทักษะจริงผ่านการแข่งขันในแต่ละนัด เมื่อศักยภาพและความพร้อมเต็มที่จะก้าวขึ้นสู่ทีมชุดใหญ่ หรือการเป็นนักกีฬาฟุตบอลอาชีพ นักกีฬาบางคนที่ดีกว่าเกณฑ์มาตรฐานของสโมสรจะถูกคัดออก (ยกเลิกสัญญา) หรือส่งตัวไปอยู่ทีมสำรอง หรือปล่อยให้ยืมตัว

2. ความแตกต่างระหว่างรูปแบบการพัฒนานักกีฬาฟุตบอลเยาวชนไทยกับรูปแบบการพัฒนานักกีฬาฟุตบอลเยาวชนของนานาชาติ ซึ่งความแตกต่างที่ค้นพบ ชัดเจนของทั้งสองรูปแบบระหว่างประเทศไทยและนานาชาติ คือ กลไกหรือศูนย์กลางการฝึกซ้อม ประเทศไทยขาดทุนทรัพย์และการสนับสนุนอย่างเป็นระบบ โดยเฉพาะการพัฒนาให้เป็นธุรกิจหรืออุตสาหกรรมฟุตบอล ทำให้ศูนย์กลางการพัฒนาไปอยู่ที่ระดับรากหญ้า หรือโรงเรียนเป็นสำคัญ ในการพัฒนาซึ่งขาดความรู้และมาตรฐานระดับสากล เพราะขาดทุนทรัพย์ในการพัฒนาโปรแกรมการฝึกซ้อม การหาหนักวิทยาศาสตร์การกีฬา โค้ชที่ผ่านการอบรมมาตรฐาน AFC หรือสากล เป็นต้น ซึ่งเป็นจุดต่างที่สำคัญที่ทำให้นักฟุตบอลเยาวชนไทย ขาดการพัฒนาศักยภาพ และการเป็นมืออาชีพในแบบต่างประเทศ แตกต่างกับนานาชาติ ที่มีศูนย์กลางการพัฒนาเป็นสโมสรฟุตบอลอาชีพ ที่มีอะคาเดมีเป็นของตนเอง และมุ่งเน้นการคัดเลือกเยาวชนจากทั่วประเทศ และบางสโมสรคัดเลือกเยาวชนจากทั่วโลก เพื่อเข้าสู่การเป็นนักฟุตบอลเยาวชนสโมสร เพื่อพัฒนาตามโปรแกรมทั้งด้านทักษะ ความรู้ คุณลักษณะของการเป็นนักฟุตบอลอาชีพ ตามช่วงอายุต่างๆ มีการวางโปรแกรมการฝึกซ้อมที่สอดคล้องและเหมาะสม ทั้งการสร้างทัศนคติและจินตนาการของการเล่นฟุตบอล การฟิตเนสเพื่อให้ร่างกายแข็งแรงและพร้อมแข่งขันในระดับลีกอาชีพ

ได้ และความแตกต่างประการต่อมา คือ การสนับสนุนจากชุมชน สังคมหรือครอบครัว ในประเทศไทยสิ่งเหล่านี้พบว่ายากห่างไกลจากการเป็นมืออาชีพ โดยเมื่อนักกีฬากลับจากโรงเรียนมายังบ้านของตนเองพบว่าขาดการควบคุมความประพฤติให้เหมาะสมกับการเป็นนักกีฬา ทั้งด้านการพักผ่อน การฝึกฝน ร่างกายจิตใจ ตลอดจนด้านการโภชนาการ แตกต่างกับในต่างประเทศที่ค้นพบว่า ผู้ปกครอง ครอบครัว และชุมชน เช่น โรงเรียน จะช่วยกันดูแลเยาวชนนักกีฬา ทั้งการจัดคลาสพิเศษเพื่อเรียนเสริมให้ทันกับเพื่อนๆ การดูแลด้านโภชนาการโดยเฉพาะ การควบคุมความประพฤติ การติดตามโปรแกรมการฝึกอบรม ทั้งหมดถูกบูรณาการและทำงานร่วมกันแบบมืออาชีพ ทำให้นักกีฬาฟุตบอลเยาวชนสามารถยืนระยะในการรักษาระเบียบวินัยและก้าวไปสู่การเป็นมืออาชีพได้สำเร็จ

3. องค์ประกอบความสำเร็จการพัฒนานักกีฬาฟุตบอลเยาวชนไทยสู่นักกีฬาฟุตบอลอาชีพ และแนะแนวทางการพัฒนานักกีฬาฟุตบอลเยาวชนไทยสู่นักกีฬาฟุตบอลอาชีพ ซึ่งการศึกษา ค้นพบว่า การขับเคลื่อนการพัฒนาให้เป็นประสิทธิภาพในประเทศไทย ควรมุ่งเน้นการลงทุนและสนับสนุนอย่างเป็นระบบโดยภาครัฐเป็นผู้ริเริ่มเพื่อสร้างโครงสร้างต่างๆ ให้เหมาะสมและเอากชนนำไปปฏิบัติต่อ เป็นการลดต้นทุนให้ภาคเอกชนเพื่อให้สามารถจัดสรรทรัพยากรและลงทุนกับการพัฒนานักกีฬาฟุตบอลเยาวชนได้อย่างเหมาะสม ซึ่งบทบาทจึงเป็นไปตามบริบทหน้าที่ของการกีฬาแห่งประเทศไทย ที่ควรสนับสนุนมิติองค์ประกอบความสำเร็จ 5 ประการที่ได้จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ ที่เป็นผู้เชี่ยวชาญ หรือผู้ทรงคุณวุฒิ ได้แก่ มิติด้านการพัฒนาระบบ เช่น การพัฒนาให้เกมการแข่งขันเป็นไปอย่างยุติธรรม ปราศจากการล้มบอล หรือการโกงผลการแข่งขัน การสร้างและยกระดับ ศูนย์ฝึกฟุตบอลเยาวชนเพื่อความเป็นเลิศ มิติการสร้างรูปแบบการเล่น ที่เร้าใจ สร้างความบันเทิง สนุกสนาน และการเป็นสุภาพบุรุษนักกีฬาเพื่อสร้างภาพลักษณ์และฐานแฟนคลับผู้ติดตาม ตลอดจนการพัฒนาแนวการเล่นแบบ Thailand Way ที่เหมาะสมกับศักยภาพนักฟุตบอลไทย ทั้งด้านร่างกาย เทคนิคการเล่นที่เหมาะสม เป็นต้น มิติการพัฒนาผู้ฝึกสอน การยกระดับผู้ฝึกสอนให้ผ่านเกณฑ์มาตรฐานระดับเอเซียหรือ AFC และเพิ่มปริมาณผู้ฝึกสอนที่มีความเหมาะสมตามมาตรฐานเพื่อกระจายตัวไปยังพื้นที่ต่างๆ เพื่อพัฒนาฟุตบอลทั่วประเทศไทย การพัฒนาระบบอะคาเดมี่ การสร้างและกำหนดมาตรฐานอะคาเดมี่ การสร้างและพัฒนาหลักสูตรการฝึกซ้อมที่มีประสิทธิภาพและเหมาะสม ตลอดจนการสร้างแหล่งเงินทุนเพื่อให้สโมสรต่างๆ เข้าถึงและนำมาใช้ประโยชน์ในการพัฒนาอะคาเดมี่ มิติการพัฒนาเยาวชน เกี่ยวข้องตั้งแต่การปรับวิธีคิดการพัฒนาเยาวชน และวางโปรแกรมการฝึกซ้อม การใช้วิทยาศาสตร์การกีฬาที่เหมาะสมและการบูรณาการองค์ความรู้เพื่อยกระดับการพัฒนาเยาวชนที่เหมาะสมในแต่ละช่วงวัย เช่น ช่วงวัยเด็กมุ่งเน้นความสนุกสนาน สร้างทัศนคติเชิงบวกและความรักในฟุตบอล และค่อยๆ เสริมทักษะ และความสามารถตลอดจน การพิตเนสและโภชนาการในแต่ละช่วงวัยเพื่อให้ร่างกายมีการเติบโตแข็งแกร่งสามารถเข้าปะทะในระดับลีกอาชีพได้ พัฒนาระยะในแต่ละช่วงเริ่มต้นตั้งแต่การก่อตั้งศูนย์ฝึกฟุตบอลเพื่อความเป็นเลิศ เพื่อให้เป็นแบบมาตรฐาน การพัฒนาหลักสูตรที่เหมาะสมและดำเนินการอย่างต่อเนื่อง โดยนำวิทยาศาสตร์การกีฬาเข้ามาสนับสนุนควบคู่กับเทคโนโลยี Big data ในการพัฒนานักกีฬาฟุตบอลเยาวชนอย่างถูกต้อง เหมาะสมและสามารถก้าวไปสู่การเป็นนักกีฬาอาชีพได้

ข้อเสนอแนะ

ผู้ที่สนใจที่มีความต้องการยกระดับรูปแบบการพัฒนานักฟุตบอลเยาวชนไปสู่มาตรฐานสามารถนำข้อมูลมาตรฐานระดับนานาชาติที่ผ่านกระบวนการทบทวนวรรณกรรมไปใช้ในการเดินทางตามเส้นทางหรือตามแบบแผนที่นานาชาติได้ดำเนินการไว้เพื่อให้สโมสรที่นำไปใช้สามารถยกระดับมาตรฐานไปสู่ระดับสากล อีกทั้งในสถาบันครอบครัว โรงเรียนและสโมสรควรดำเนินการทำงานร่วมกันแบบบูรณาการ ตลอด 24 ชั่วโมงในการดูแลนักกีฬาฟุตบอลเยาวชน ให้มีความพร้อม ความเป็นมืออาชีพตลอดเวลา ทั้งการปฏิบัติตามโปรแกรมการฝึกอบรม การโภชนาการ การพักผ่อนและการประพัตินแบบมืออาชีพและในคราวต่อไปเห็นควรศึกษาเชิงปริมาณ โดยนำองค์ประกอบความสำเร็จที่ได้จากการวิจัยในครั้งนี้ไปพัฒนาต่อยอดเป็นตัวแปร หรือปัจจัยในการวิจัยต่อไปเพื่อหาคำนำหนักความสำคัญของแต่ละตัวแปรหรือปัจจัยที่จะช่วยให้สามารถวางแผนการใช้ทรัพยากรได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อมุ่งเน้นการศึกษาเชิงลึกต่อเนื่องจากการศึกษาครั้งนี้ โดยการนำองค์ประกอบความสำเร็จไปทำการสนทนากลุ่ม (Focus Group) เพื่อระบุข้อมูลเชิงลึก กระบวนการและวิธีการในการนำตัวแปรองค์ประกอบต่างๆ ไปใช้ในการปฏิบัติจริง